Absolute Evil (Book Six)

Lizeta Vrana

Ultimate Horror

Απόλυτο Κακό
(Βιβλίο Έκτο)

Έσχατη Φρίκη

Λιζέτα Βρανά

ISBN: 978-1517426071 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 15η: Έσχατη Φρίκη

Τετάρτη, 18 Μαρτίου 2009

Η Μεγάλη Απόφαση: Σήμερα το πρωί ξεκίνησα να πάω στον Sam Kusba για να συμφωνήσω να μου κάνει το λύσιμο μαγείας. Ένα πράγμα περίεργο όμως: Φθάνοντας κοντά στο γραφείο του, διασταυρώθηκα με τον αδελφό του ο οποίος με χαιρέτησε αλλά συνέχισε το δρόμο του αδιάφορα. Πλησιάζοντας ακόμη πιο κοντά, είδα τον ίδιο τον Sam να γυροφέρνει στο δρόμο, ψάχνοντας δεν ξέρω τι. Μόλις με είδε, μου χαμογέλασε και μου είπε "Έλα". *Λες και είχαν βγει οι δυο τους τσάρκα βολιδοσκοπώντας τα πέριξ, περιμένοντας να φανώ εγώ...*

Χρειάστηκε να περιμένουμε τον αδελφό του κανένα εικοσάλεπτο. Εντέλει, έδωσα στο μάγο το πράσινο φως για να εκτελέσει το λύσιμο μαγείας, μαζί με 600 ευρώ και μια φωτογραφία. Τα υπόλοιπα 600 ευρώ θα του τα φέρω τη Δευτέρα. Τα 1200 ευρώ είναι πολύ χαμηλή τιμή για τέτοια δουλειά αλλά θα την κάνει επειδή είμαι καλή γυναίκα, είπε. Συνήθως ζητάει 3000 ευρώ γι' αυτό.

Παρόλο που η επιχείρηση θα μου στοιχίσει 1200 ευρώ συνολικά, ένιωσα αρκετά καλά, σα να ήταν κάτι που έπρεπε να γίνει. Πρόκειται για μια εκκρεμότητα δεκαετιών, καθώς ανέκαθεν διαισθανόμουν πως μου έχουν κάνει μάγια, περισσότερες από μία φορές. Σαφώς, δεν περιμένω να γίνω πλούσια και διάσημη, ούτε να παντρευτώ. Απλά, ελπίζω να μπει η ζωή μου σε μια

ρέγουλα και, κυρίως, οι λέξεις “κόλαση” και “hell” να μην στοιχειώνουν πια τα όνειρά μου. Η ελπίδα να πραγματοποιηθούν τα ανωτέρω δεν υπερβαίνει το 1% αλλά το 1% είναι καλύτερο από 0%.

Απ' όλα αυτά, πάντως, φαίνεται ότι τελικά πιστεύω πολύ περισσότερο στη μαγεία παρά στις θρησκείες, στους διαλογισμούς και στα παρόμοια – ίσως επειδή η μαγεία είναι το μόνο που δεν έχω δοκιμάσει ακόμη. Δεν θα έδινα ποτέ 1200 ευρώ για να δοκιμάσω έναν “θαυματουργό διαλογισμό”, ας πούμε.

Από την άλλη πλευρα, το ξέρω πως έχω πέσει πολύ χαμηλά. Τουλάχιστον, όμως, δεν τρέχω πανικόβλητη κάθε μέρα στις εκκλησίες, εκκλιπαρώντας τον “φιλέσπλαχνο Θεό” για έλεος...

Δευτέρα, 23 Μαρτίου 2009

Πρωί στις 12:00 ξαναπηγαίνω στον Kusba και του δίνω τα υπόλοιπα 600 ευρώ. Αυτός μου προμήθευσε τα εξής: α) Ένα πλαστικό μπουκάλι του μισού λίτρου τυλιγμένο με αυτοκόλλητη μονωτική ταινία. Μέσα έχει ένα ανοιχτόχρωμο υγρό, μάλλον νερό, με κάτι μαύρα κακκάδια μέσα, σαν αποκαΐδια. Μόλις πάω σπίτι, να ρίξω μέσα λίγη κολώνια, λέει ο μάγος. Ύστερα, αρχίζοντας από αύριο, για 11 συνεχόμενες μέρες θα πρέπει να αλείφω όλο μου το σώμα με αυτό, αφού κάνω μπάνιο πρώτα. Δεν πρέπει να το ξεβγάζω και πρέπει να το τελειώσω όλο. “Αν δεις τίποτα περίεργα όνειρα αυτές τις μέρες, να μας τηλεφωνήσεις. Ίσως δει και αυτός όνειρα. Αυτός θα έχει πόλεμο”, μου εξηγεί ο "διερμηνέας" για τον μάγο αδελφό του. Αυτή η τελευταία δήλωση με προβληματίζει αλλά προχωρώ... β) Ένα μεγάλο, δερμάτινο, παραλληλεπίπεδο φυλακτό χρώματος μπορντώ, που έχει δεμένο από ένα μικρό

κοχύλι στις τέσσερις άκρες του. Αυτό θα πρέπει να το κρατήσω μια βδομάδα στο σπίτι και θα το επιστρέψω στο μάγο την επόμενη Δευτέρα. γ) Ένα τριγωνικό, δερμάτινο, μπεζ φυλακτό που θα πρέπει να έχω συνεχώς στην τσάντα μου.

Δεν ξέρω τι άλλο μπορεί να χρειαστεί. Η διαδικασία αποδεικνύεται πιο περίπλοκη απ' όσο περίμενα. Πάντως, καταλαβαίνω ότι ο Kusba έχει αρκετή πελατεία: Την περασμένη φορά είχε έλθει ένας νεαρός, ενώ σήμερα του τηλεφώνησε μια πελάτισσα και ζητούσε εξηγήσεις για την ανωτέρω διαδικασία. Είδα, επίσης, ότι ο μάγος κρατά φακέλους των πελατών του, ενώ όλοι οι νέγροι που είδα να συχνάζουν εκεί μιλούν γαλλικά...

Δευτέρα, 30 Μαρτίου 2009

Το πρωί επέστρεψα στον Sam το μπορντώ φυλακτό, όπως μου είχε ζητήσει. Μου προμήθευσε ένα άλλο φυλακτό, μυτερό και κοκκάλινο, που μοιάζει με δόντι και είναι καλυμμένο κατά το ήμισυ με λέπια ψαριού και κατό το άλλο ήμισυ με κόκκινο ύφασμα. Επίσης, μου έδωσε τρεις μαύρες μαλακές πέτρες και μου είπε να λιβανίσω με αυτές το σπίτι για τρεις μέρες. Κατόπιν με ρώτησε πώς αισθάνομαι την τελευταία βδομάδα κι εγώ του είπα "λίγο καλύτερα". Θα μου τηλεφωνήσει αύριο, είπε, να μου πει αν θα χρειαστεί κάτι άλλο.

Νόμιζα πως είχαμε τελειώσει, τότε όμως ο αδελφός του με ρωτάει ξαφνικά: "Έχεις φέρει λεφτά σήμερα;". Μετά την αρχική έκπληξη, του εξηγώ γρήγορα και θαρρετά ότι έχω ξεπληρώσει και τα 1200 ευρώ που μου ζήτησαν. Τότε, ο Sam βγάζει το φάκελό μου, ψάχνει μέσα και λέει -μέσω του αδελφού του πάντα: "Θα ζητήσω τα υπόλοιπα χρήματα από αυτούς

που μου προμηθεύουν τα υλικά” (!)

Στη συνέχεια, ο αδελφός του με εκπλήττει με άλλη μια απίθανη ερώτηση: “Πώς είσαι τώρα στην υγεία σου;”

“Δεν είχα πρόβλημα με την υγεία μου”, απαντώ γεμάτη απορία.

... Όσο διαρκούν τα 11 μπάνια, το ***εφιαλτικό μήνυμα*** “κόλαση” ή “hell” δεν εμφανίζεται στα όνειρά μου, οπότε αρχίζω να ελπίζω. Μια-δυο φορές μόνο, αφού έχω ξυπνήσει από τον ύπνο κι έχω ακόμη κλειστά τα μάτια μου, βλέπω μπροστά μου μια λευκή φλόγα να υψώνεται στο σκοτάδι -μόνο για ένα δευτερόλεπτο. Δεν δίνω ιδιαίτερη σημασία, ούτε το αναφέρω στον μάγο.

Μεγάλο Σάββατο, 18 Απριλίου 2009

Κι ένα περίεργο ***σημείον:*** Πριν από λίγες μέρες είχα το κινητό στην τσάντα μου ξεκλείδωτο. Κάποια στιγμή το κοίταξα και είχε πατηθεί ο αριθμός 6 τρεις φορές: 666. Ο ίδιος αριθμός εμφανίστηκε σήμερα αποθηκευμένος, σαν από μόνος του, στη μνήμη του κινητού μου...⇧

Γύρω στο μεσημέρι πέρασε από το σπίτι ο παιδικός μου φίλος, ο Γρηγόρης. Έμεινε καμιά ώρα και θυμηθήκαμε τα παιδικά μας χρόνια: “Όταν ήμασταν μικρά, σε ζηλεύαμε με την Αλίκη επειδή ήσουν μεγαλύτερη και έκανες πράγματα που εμείς δεν μπορούσαμε”, μου εκμυστηρεύτηκε νοσταλγικά. “Τώρα όμως, τα πράγματα έχουν αλλάξει”, συνέχισε πιο σοβαρά. “Η ξεγνοιασιά έχει φύγει, δεν κοιμόμαστε πια τόσο καλά, ξυπνάμε τρεις-τέσσερις φορές κάθε νύχτα. Έχουμε πια περάσει τα σαράντα, βρισκόμαστε πλέον στην "κατηφορική πλευρά του βουνού" και κοιτάμε τη θάλασσα κάτω!”

Συζητήσαμε και για τον Μάρκο, γείτονα και πρώην φίλο του Γρηγόρη, ο οποίος αυτοκτόνησε πριν από κανένα δίμηνο, σε ηλικία 44 ετών. Χρωστούσε λεφτά, η δουλειά του δεν πήγαινε καλά και έπασχε από χρόνια κατάθλιψη. Μη βλέποντας διέξοδο από πουθενά, τελικά αυτοπυροβολήθηκε στο κεφάλι με μια καραμπίνα...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Απρίλιος 2009):*** Από τις 3 του μήνα, δηλαδή από την ημέρα που έκανα το τελευταίο από τα 11 μπάνια, το νυχτερινό μου πρόβλημα όχι μόνο δεν λύθηκε αλλά έχει αναβαθμιστεί με τρόπο που πριν δεν θα τολμούσα να προβλέψω: Ενώ βρίσκομαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι με τα μάτια κλειστά, βλέπω ξαφνικά να υψώνονται μπροστά μου λευκές φλόγες! Πότε είναι μια απλή φλόγα, πότε μια έκρηξη, πότε πυρκαγιά ολόκληρη – ***οράματα φωτιάς*** που αποτελούν ξεκάθαρα μια οπτική απεικόνιση του εφιαλτικού μηνύματος "κόλαση"! Και αυτό μου συμβαίνει μια έως τέσσερις φορές κάθε νύχτα! Έρχομαι αντιμέτωπη, κυριολεκτικά, με το "Πυρ το Εξώτερον!"

Επιπλέον, από τα μέσα του μήνα το ***εφιαλτικό μήνυμα*** ("κόλαση" ή "hell") έρχεται και πάλι στα όνειρά μου, κάπως πιο σπάνια. Το αντιμετωπίζω όπως και πριν, φέρνοντας το αντίθετο μήνυμα ("παράδεισος"), με συνειδητό ονείρεμα.

Τελικά, ήμουν πολύ ηλίθια που νόμιζα ότι "ο θεός του κόσμου τούτου" θα με άφηνε να ησυχάσω, με οποιοδήποτε τρόπο! Μια τρύπα στο νερό έκανα! Το "λύσιμο" όχι μόνο δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα στο νυχτερινό μου πρόβλημα αλλά η κατάσταση έχει πια χειροτερέψει εντυπωσιακά! Μου είναι ουσιαστικά αδύνατο να εμποδίσω τις φρικτές φωτιές να ξεπηδούν

μπροστά στα κλειστά μάτια μου· επιπλέον, δεν υπάρχει αντίθετο μήνυμα γι' αυτό! Εννοείται ότι δεν σκοπεύω να ξαναπάω στον Kusba. Δεν έχω όρεξη να καταλήξω ακόμα χειρότερα απ' ότι είμαι.

Είμαι καταραμένη: Μου είναι πλέον φανερό πως τίποτα δεν δουλεύει για μένα, όπως δουλεύει για τους άλλους ανθρώπους: Ούτε η επιστήμη (το φιάσκο των ψυχοφαρμάκων), ούτε η θρησκεία (εκατομμύρια άνθρωποι στρέφονται στην εκκλησία για παρηγοριά· κανείς τους δεν αντιμετωπίζει τα αφύσικα προβλήματα που έπεσαν πάνω μου μόλις άρχισα εγώ ν' ασχολούμαι με το χριστιανισμό), ούτε η μαγεία. Όσες φορές έχω τολμήσει να δοκιμάσω το παραμικρό, όχι μόνο δεν έχει πιάσει αλλά έχει λειτουργήσει εναντίον μου· πρόσφατα απευθύνθηκα σε επαγγελματία μάγο και ήδη το έχω μετανιώσει πικρά· πού να φανταζόμουν, όμως, τέτοια κατάληξη;

Η απάτη του "Καλού": Σύμφωνα με όσα διατυμπανίζουν οι θρησκείες, για να ενεργήσουν οι φερόμενες "θετικές δυνάμεις" υπέρ σου, απαιτούν απόλυτη, ατράνταχτη, τυφλή πίστη. Ωστόσο, σύμφωνα με την προσωπική μου εμπειρία, οι "αρνητικές δυνάμεις" ενεργούν εναντίον σου εντελώς ανεξάρτητα από το αν πιστεύεις σ' αυτές ή όχι! Για την ακρίβεια, λειτουργούν ακόμη κι όταν δεν φαντάζεσαι καν την ύπαρξή τους ή τί μπορούν να κάνουν! *Συμπέρασμα: Σ' αυτό τον κόσμο δεν υπάρχουν θετικές δυνάμεις.*

Υποψία: Αυτό που μου έχει σκαρώσει η Πέρσα ίσως να μην έχει σχέση με μάγια. Ίσως πρόκειται για ένα είδος τεχνητής υποβολής μακράς αποστάσεως: δηλαδή, κάποιοι μου υποβάλλουν την λέξη "κόλαση" ή "hell" από μακριά, με κάποιο είδος πομπού ηλεκτρομαγνητικών κυμμάτων ή κάτι ανάλογο...

Το θέμα είναι ότι εδώ και τέσσερα χρόνια αντιμετωπίζω -με αρκετή ψυχραιμία, η αλήθεια- προβλήματα που θα είχαν τρελάνει ένα συνηθισμένο άτομο μέσα σε δέκα λεπτά της ώρας. Σίγουρα, εγώ δεν είμαι συνηθισμένο άτομο, οπότε μου γεννιέται η απορία: Τι το ιδιαίτερο έχω εγώ, ώστε ο λεγόμενος "Θεός" να ασχολείται μαζί μου συνεχώς και με τόσο μίσος; *Κατά πάσα πιθανότητα, κάτι πολύ αλλόκοτο συμβαίνει με μένα: Εγώ δεν έχω καμία σχέση με την υπόλοιπη ανθρωπότητα...*

Πέρα απ' όλα αυτά, μετά από 46 χρόνια αφύσικων ταλαιπωριών και μεταφυσικών ερευνών, έχει πια ξεκαθαρίσει η κατάσταση: Τώρα γνωρίζω ποιός είναι ο εχθρός μου, αυτός που ανέκαθεν με ακολουθεί κατά πόδας και καταστρέφει ό,τι ωραίο πάει να μου συμβεί, αυτός που τα τελευταία τρία χρόνια με βομβαρδίζει με συνεχείς υποβολές για την κόλαση. Είναι καιρός ν' αντιμετωπίσω την πραγματικότητα: Ο Θεός αυτού του κόσμου με απορρίπτει και μου δείχνει με περισσότερη σαφήνεια παρά ποτέ ότι με προορίζει για την "Αιώνια Τιμωρία". Έχω την εντύπωση πως ο πραγματικός αγώνας μου ενάντια στο Κακό τώρα μόλις αρχίζει...

Πέμπτη, 14 Μαΐου 2009

Σα να μην έφθαναν όλα τα παραπάνω, η οικογένειά μου γίνεται όλο και πιο επεισοδιακή: Εδώ και λίγο καιρό, ο Νάσος απαιτεί να μετατρέψει το σαλόνι του σπιτιού του σε μπιλιαρδάδικο (!), καθότι είναι πολύ καλός στο μπιλιάρδο και ονειρεύεται να γίνει πρωταθλητής, λέει. Για να γίνει όμως αυτό, πρέπει να φύγουν όλα τα έπιπλα από το σαλόνι και να μπει ένα τραπέζι μπιλιάρδου στη μέση! Το πιο αλλόκοτο είναι ότι κανείς μέσα στην οικογένεια δεν του φέρνει αντίρρηση.

Εγώ σκέφτομαι τη φασαρία που θα γίνεται όλη μέρα, με τις μπάλες που θα πέφτουν συνεχώς -μπονγκ, μπονγκ, μπονγκ- ακριβώς πάνω από τα κεφάλια μας. Ευτυχώς, όμως, ο πρίγκηψ μέτρησε σήμερα τον ακριβή χώρο που απαιτεί το χόμπυ του και ανακάλυψε ότι τα 25 μ2 του σαλονιού δεν αρκούν για να κινεί τη στέκα γύρω από το τραπέζι! Έτσι, τη γλυτώσαμε!

Παρασκευή, 15 Μαΐου 2009

Κι όμως, σήμερα κιόλας, ο Νάσος ήλθε και μας έδειξε όλο καμάρι τα κλειδιά του προσωπικού του παραδείσου: Είναι ένα υπόγειο 100 μ2, μόλις ένα στενό πιο κάτω από το σπίτι μας, το οποίο νοίκιασε μαζί με άλλους πέντε φίλους του, οι οποίοι θα συμμετέχουν στο παιγνίδι και στο ενοίκιο! Ήδη τοποθέτησαν εκεί μέσα ένα τραπέζι μπιλιάρδου, λέει.

Κατακλείδα: Ο Νάσος θα πάει και θα παίξει εκεί μπιλιάρδο μονάχα λίγες φορές. Ύστερα θα βαρεθεί και δεν θα ξαναπατήσει. Η αδελφή μου, έχοντας αρχίσει πια να καταλαβαίνει τη νοοτροπία του γιόκα της, μου εξηγεί: “Του Θανάση του αρέσει να ακούγεται και να ενοχλεί τους άλλους. Εκεί κάτω δεν θα ενοχλούσε κανέναν κι αυτό απλά δεν τον ικανοποιούσε!”

Δευτέρα, 18 Μαΐου 2009

Διαυγές Όνειρο: Ένας μεγάλος μαύρος μαλλιαρός σκύλος θέλει να με δαγκώσει. Ένας άνδρας προσπαθεί να τον συγκρατήσει και ο σκύλος του δαγκώνει το μπράτσο. Τελικά, το άγριο ζώο με φθάνει και στέκεται όρθιο μπροστά μου, απειλητικό. Τότε, το όνειρο γίνεται διαυγές. Λέω στο σκύλο, που τώρα αρχίζει να μοιάζει με άνθρωπο, ότι είναι ωραίος άνδρας, ξανθός, γαλανομάτης, καλός. Τότε, αυτός μεταμορφώνεται σε

έναν όμορφο ξανθό νεαρό που μου χαμογελά ελαφρά...

Έχοντας επιτέλους καταφέρει -μετά από μπόλικη τρεχάλα- να πάρει στεγαστικό δάνειο από την τράπεζα, εδώ και μερικούς μήνες ο Γιάννης ψάχνει να αγοράσει σπίτι που να στοιχίζει γύρω στα 150.000 ευρώ. Πρόσφατα καταστάλαξε σε ένα παλιό μα καλοδιατηρημένο ισόγειο 130 μ2, τρία στενά πιο κάτω από το σπίτι μας. Όμως, αφού ο ανηψιός μου είχε πληρώσει 1500 ευρώ έξοδα σε δικηγόρους και μηχανικούς που επιθεωρούσαν τα διάφορα σπίτια, μόλις κατέληξε σε κάποιο, η τράπεζα του ανακοίνωσε ότι παρέχει δάνειο μόνο για το 85% της τιμής του οικήματος, ενώ ο πελάτης πρέπει να αποδείξει ότι διαθέτει ο ίδιος σε μετρητά το υπόλοιπο 15%. Δηλαδή, στη συγκεκριμένη περίπτωση, ο Γιάννης θα έπρεπε να διαθέτει δικό του κεφάλαιο 25.000 ευρώ, που φυσικά δεν έχει! Οπότε, η αγορά ναυάγησε! Το αποτέλεσμα: Θα του πουλήσουν οι γονείς μου το δικό τους σπίτι στον 1ο όροφο και οι ίδιοι θα έλθουν να κατοικήσουν μαζί μου στο ισόγειο! *Τελικά, κανένας δεν φεύγει ποτέ απ' αυτό το σπίτι...*

Σήμερα το απόγευμα ήλθε μηχανικός κι εκτίμησε το διαμέρισμα των γονέων μου σε 135.000 ευρώ. Από αυτά ο Γιάννης θα πάρει 108.000 ευρώ ως τραπεζικό δάνειο, τα οποία θα μοιραστούν σε τρία μέρη: Ένα θα πάρει ο Γιάννης, ένα ο πατέρας μου κι άλλο ένα εγώ. Με το δικό του μερίδιο ο ανηψιός μου θα ανακαινήσει το σπίτι. Σύντομα προβλέπεται τρικούβερτο νταβαντούρι ακριβώς πάνω από το κεφάλι μου...

Επιπλέον, μετά από 19 χρόνια μοναχικής κατοίκησης, στο εξής θα μένω και πάλι με τους γέρους πια γονείς μου. Ποιός να τό 'λεγε; Τα χρόνια της νιότης μου έφυγαν οριστικά, χωρίς να μου φέρουν τις χαρές που περίμενα. Το μέλλον έχει έλθει μαζί μ' ένα σωρό

αφύσικα προβλήματα που κάποτε δεν φανταζόμουν καν πως υπάρχουν -ένα μέλλον που δεν θά 'πρεπε νά 'ναι δικό μου...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάιος 2009):*** Στις 2 του μηνός βγάζω τα φυλακτά του Sam Kusba έξω από το σπίτι, ύστερα φτιάχνω μια "μαγική μποτίλια" για προστασία ενάντια στη μαγεία και τη θάβω στον κήπο. Για λίγες μέρες πηγαίνω καλύτερα: Βλέπω μονάχα μικρές λευκές φλόγες, ενώ κάποιες νύχτες δεν εμφανίζεται τίποτα τέτοιο.

Στις 5 του μήνα, βλέπω το εξής περίεργο όνειρο: Μέσα στο σπίτι των γονέων μου βρίσκω ένα πολύπτυχο θρησκευτικό φυλλάδιο, όπου δεσπόζει μια εντυπωσιακή εικόνα: Πάνω από μαύρο φόντο διακρίνεται ο Θεός, ο Χριστός και διάφοροι άγιοι. Από κάτω τους χάσκει η πύρινη κόλαση. Ο Χριστός τραβάει από το χέρι κάποιον και δεν τον αφήνει έτσι να πέσει εκεί μέσα. Διπλώνω το φυλλάδιο και στην πρώτη του σελίδα φαίνεται τώρα μόνο ο Θεός με τους αγίους...

Ωστόσο, μόλις περνά η βδομάδα, τα ***οράματα φωτιάς*** επανέρχονται δριμύτερα: Άλλοτε βλέπω φλόγες μέσα σε όνειρα, άλλοτε μου έρχονται τη στιγμή ακριβώς που ξυπνάω, με τα μάτια κλειστά ακόμη. Αυτό γίνεται τουλάχιστον μία φορά κάθε νύχτα.

Συνεπώς, ακόμη μια φορά η "μαγική μποτίλια" δεν φέρνει αποτέλεσμα, οπότε την ξεθάβω και τη χαλάω στις 11 Μαΐου, αρκετά απογοητευμένη. Μετά από αρκετή αμφιταλάντευση, το ίδιο πρωί τηλεφωνώ στον μάγο και του αναφέρω πως έχω πρόβλημα. Εκείνος, επειδή δεν μιλάει ελληνικά, μου λέει -πολύ σπαστά- να ξαναπάρω μια ώρα αργότερα. Όταν τον ξαναπαίρνω, μου λέει να βρω τον αδελφό του στο κινητό. "Καλά",

του απαντώ απρόθυμα. Τότε, εκείνος αμέσως μου πασάρει τον αδελφό του στο τηλέφωνο. “Πότε θά 'ρθεις;” με ρωτάει χαρωπά ο "διερμηνέας". Αρχίζω να του εξηγώ το πρόβλημα με τις φλόγες, τονίζοντας ότι δημιουργήθηκε μόλις έκανα το 11ο μπάνιο. “Κατάλαβα!” μου κάνει εκείνος, αφήνοντάς με κατάπληκτη. *Τι κατάλαβε, δηλαδή;* Περιμένω να κλείσουμε ένα ραντεβού, εκείνος όμως μου πετάει το εξής αμίμητο: “Έχουμε κόσμο τώρα, έχουμε δουλειά! Θα σε πάρω εγώ αργότερα!”

Σαφώς, δεν πρόκειται να μου ξανατηλεφωνήσει ποτέ! Πιθανότατα, οι δύο μαύροι “κύριοι” περιμένουν να τους πάρω εγώ πανικόβλητη και παρακαλεστή, ώστε ν' αρχίσουν να με τρομάζουν, να μ' εκβιάζουν και να μου ζητούν υπέρογκα ποσά χρημάτων, τάχα για να με θεραπεύσουν, ενώ στην πραγματικότητα θα επιδεινώνουν συνεχώς την κατάστασή μου με διάφορα αφρικανικά μαντζούνια...

Από τις 26 του Μάη, ακολουθώ μια μαγική συνταγή που βρήκα στο Διαδίκτυο: Στις τέσσερις γωνίες κάτω από το κρεβάτι μου τοποθετώ από ένα πιατάκι με χοντρό θαλασσινό αλάτι. Το φαινόμενο αραιώνει κάπως μα δεν εξαλείφεται. Τουλάχιστον, δεν βλέπω πια πυρκαγιές αλλά μικρές φλόγες· ούτε μου συμβαίνει πια ανεξέλεγκτα, αλλά μετά το ξύπνημα ή ορισμένες φορές που ο νους μου τρέχει χωρίς έλεγχο, σαν από μόνος του.

Συνολικά είχα μια μικρή βελτίωση σε σύγκριση με τον προηγούμενο μήνα, εφόσον 13 από τις 31 νύχτες δεν είδα οράματα φωτιάς. Παράλληλα, αρχίζει ήδη να αλλάζει η αντιμετώπισή μου στο όλο θέμα: Δεν το σκέφτομαι πια όλη μέρα, δεν αδημονώ να φύγει τώρα αμέσως, αποδέχομαι ότι μπορεί να μη φύγει ποτέ. Αρχίζει να μη με πολυνοιάζει, όπως δεν με νοιάζουν τα

υπόλοιπα προβλήματά μου: η ανεργία, η φτώχια, η ερωτική ερημιά, η ατεκνία, η κοινωνική απομόνωση, τα μηνύματα της κόλασης στα όνειρά μου. Τίποτε από αυτά δεν θεωρώ πραγματικά σημαντικό, ούτε και το νέο μου πρόβλημα. Και τέρμα οι ενοχές: Παραδέχομαι, βέβαια, ότι διέπραξα ένα πολύ σοβαρό λάθος όταν απευθύνθηκα σε επαγγελματία μάγο, τώρα όμως ο χρόνος δεν γυρίζει πίσω. Άλλωστε, πάντοτε γίνεται ό,τι είναι γραφτό να γίνει...

Μαύρη μαυρίλα: Στο μεταξύ υποψιάζομαι ότι ο κύριος Kusba με ξεγέλασε ξεδιάντροπα! Δεν μου έχει κάνει λύσιμο, μα κάτι άλλο! Όσο το σκέφτομαι, τόσο πείθομαι: Σε καμία περίπτωση δεν δικαιολογείται, ένα "λύσιμο μαγείας" να προκαλεί τέτοιες παρενέργειες! Αλλά ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι όντως αναμένονταν "περίεργα όνειρα", δεν θα έπρεπε ο μάγος να έχει φροντίσει εξαρχής ώστε αυτά τα όνειρα να μην έρχονται καθόλου; Κι αν δεν είναι σε θέση να το πετύχει αυτό από πριν, γιατί θα μπορεί να το πετύχει μετά;

Αλλά όχι. Ο Sam Kusba δεν μου έλυσε μάγια. Ο κύριος αυτός σε άλλο πράγμα ειδικεύεται: Με κάποια ειδική μέθοδο δημιουργεί επαναλαμβανόμενους φρικτούς εφιάλτες στους πελάτες του. Ίσως "υλοποιεί" τον μεγαλύτερο φόβο του καθενός στα αστρικά πεδία, ίσως δημιουργεί τα ίδια *οράματα φωτιάς* σε όλους. Γιατί όμως; Μα για να τρέχει ο κάθε πανικόβλητος πελάτης για να του λύσει ο "ειδικός" κύριος Kusba το τρομακτικό πρόβλημα που ο ίδιος δημιούργησε! Στη συνέχεια, ο "μέγας μάγος εξ Αφρικής" θα τρομάξει ακόμη περισσότερο το θύμα του με κάποια φρικιαστική μεταφυσική εξήγηση και ύστερα θα του ζητήσει ένα υπέρογκο ποσό για να του λύσει το φρικτό αυτό πρόβλημα. Θα φροντίσει, μάλιστα, να διατηρεί συνεχώς

επαφή με τον πελάτη, προμηθεύοντάς του διαρκώς διάφορες αλλόκοτες ουσίες και φυλακτά, τα οποία θα επιδεινώνουν ακόμη περισσότερο την κατάσταση, μετά από σύντομες περιόδους βελτίωσης. Έτσι, το ταλαίπωρο θύμα θα αναγκάζεται να καταφεύγει συστηματικά στο μαύρο μάγο, θα "ξηλώνεται" τακτι-κότατα και θα ταλαιπωρείται για χρόνια, ίσως και για όλη του τη ζωή!

Ένα συνηθισμένο, απαίδευτο, άσχετο από μεταφυσική άτομο, ανίκανο να αναλύσει και να αξιολογήσει τέτοιες εμπειρίες και καταστάσεις, θα τα κάνει πάνω του από το φόβο του και θα είναι πρόθυμο να δώσει οποιοδήποτε ποσό του ζητήσει ο μαύρος μάγος! Τα 1200 ευρώ που ζητάει για το δήθεν λύσιμο, είναι μονάχα μια πενιχρή προκαταβολή!

Να γιατί ακούμε καμιά φορά στις ειδήσεις, ότι "Η τάδε μάγισσα έφαγε εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ από το δείνα θύμα, (δήθεν) για κάποιο ερωτικό θέμα". Σαχλαμάρες. Το πιθανότερο είναι πως οι περισσότεροι "μάγοι" δημιουργούν φρικτά ψυχικά προβλήματα στους πελάτες τους, ώστε να τους εκβιάζουν και να τους απομυζούν επί χρόνια! Ελάχιστα θύματα βρίσκουν το θάρρος να επαναστατήσουν και να καταγγείλουν την απάτη -άλλωστε, δεν υπάρχουν αποδείξεις.

Πάντως, πρέπει να ομολογήσω ότι απορώ και με τον εαυτό μου: Πώς έπεσα σε αυτή την απαράδεκτη παγίδα; Λες και ήμουν τυφλή, κωφάλαλη και χαζή, εγώ που γενικότερα είμαι ένα ιδιαίτερα επιφυλακτικό και σκεπτικό άτομο! Ορισμένα σημάδια τα είχα δει, που σήμαιναν ξεκάθαρα πως οι δύο νέγροι ήταν κουμάσια ολκής: α) Κατ' αρχάς, το γεγονός και μόνο ότι είναι Αφρικανοί, θά 'πρεπε να με αποτρέψει έστω και να τους πλησιάσω, πόσο μάλλον να κλείσω συμφωνίες μαζί τους! β) Ο "διερμηνέας" ιδιαίτερα, τό 'παιζε γενικά

"βαρύ πεπόνι", αυστηρός και θρασύς. γ) Την πρώτη φορά που βρέθηκα εκεί, ο τύπος μου απέσπασε 5 ευρώ με το έτσι θέλω, δ) Όσες φορές πήγα εκεί με άφησαν να περιμένω στο καθιστικό για 15 λεπτά τουλάχιστον, έτσι, χωρίς λόγο, για το παραστήσει ο Kusba τον σπουδαίο.

Ομολογουμένως, το γεγονός ότι επέλεξα τελικά τον Sam Kusba αντί τον Φρίξο -μετά από 15 μέρες σκέψης- είναι όντως παράλογο! Πιθανή εξήγηση: Για να μου κάνει ο Kusba το κόλπο με το δοχείο, του είχα δώσει ονοματεπώνυμο, όνομα μητέρας, ημερομηνία γέννησης και, τέλος, το δοχείο με τα σκουπισμένα πάνω μου μπαμπάκια -δηλαδή, όλα όσα χρειαζόταν για να μου κάνει μάγια! Δεν αποκλείεται καθόλου, λοιπόν, με κάποια μαγική μέθοδο ο μάγος να έλεγχε το μυαλό και τη σκέψη μου! “Σε διαβάζει κάθε μέρα!” μου ομολόγησε ο αδελφός του, μάλλον θυμωμένος, όταν παρέδωσα το δοχείο με τα μαυρισμένα μπαμπάκια και είπα πως χρειαζόμουν λίγο χρόνο για ν' αποφασίσω. Πιθανότατα, λοιπόν, η τελική απόφασή μου ήταν προϊόν μαγικής υποβολής.

Και μου το έλεγε η εσωτερική φωνή μου, κάθε φορά που ερχόμουν στο λημέρι τους: *Πώς μπορείς και μπαίνεις εδώ μέσα;* Εγώ όμως κώφευα. Παρ' όλα αυτά, πώς θα μπορούσα να φανταστώ τέτοια κατάληξη; Είναι δυνατόν να διανοηθεί κανείς κάτι τέτοιο; Το χειρότερο που υποψιαζόμουν, ήταν να μου πάρουν να χρήματα χωρίς να κάνουν τίποτε απολύτως...

Από την άλλη πλευρά, κάτω από τις υπάρχουσες συνθήκες, η επιλογή μου ήταν η καλύτερη: Αν διάλεγα τον Φρίξο, δεν θα είχα κανένα αποτέλεσμα στο πρόβλημά μου, οπότε πάλι θα κατέληγα στον Kusba εφόσον μου φάνηκε εξαρχής πιο ισχυρός μάγος. Αν, πάλι, διάλεγα έναν άλλο επαγγελματία, τη Λιλιάννα ή

τον Ανάργυρο για παράδειγμα, πώς ξέρω ότι δεν θα είχα τα ίδια ή ακόμα χειρότερα αποτελέσματα; Ό,τι έγινε έγινε λοιπόν. Ωστόσο, δεν μπορώ να μην αναρωτηθώ: *Γιατί να μου συμβαίνουν πάντοτε πράγματα που μόνο σε μένα μπορούν να συμβούν;*

* * * *

Δευτέρα, 1 Ιουνίου 2009

☺ Σήμερα γιορτάσαμε τα πρώτα γενέθλια του Αντωνάκη. Ο μικρός μπορεί τώρα να στέκεται όρθιος μοναχός του για λίγα δευτερόλεπτα και κάνει λίγα βηματάκια με βοήθεια. Η Τούλα με τα παιδιά της κατέφθασε πρώτη-πρώτη, έφερε και την τούρτα η οποία ήταν παραλληλόγραμμη με θαλασσιά μπορντούρα· επάνω είχε μια χαρούμενη παράσταση με αρκουδάκια και μια πλακέτα που έγραφε "Να τα εκατοστήσεις Αντωνάκη". Φρόντισε όμως να φύγει νωρίς, πριν καταφθάσει ο Αντώνης με τον οποίο χώρισαν πρόσφατα επειδή ο κύριος τά 'χει φτιάξει εδώ και χρόνια με την αδελφή της.

Ο εορτάζων έλαβε μπόλικα δώρα: Ένα παιδικό λάπτοπ, ένα τιμόνι που βγάζει ήχους, ένα αμαξάκι-στράτα, ένα μπλουζάκι, κόκκινα παπουτσάκια. Περισσότερο απ' όλα, όμως, τον διασκεδάζει να βουτάει τα γυαλιά μου και να τα επεξεργάζεται γεμάτος αυτοσυγκέντρωση και θαυμασμό.

Την περισσότερη ώρα καθόμουν στο μπαλκόνι μαζί με την Τούλα και την αδελφή μου. Μιλούσαμε χαρωπά και τρώγαμε του σκασμού -καναπεδάκια, πίτσα, τούρτα. Λίγο αργότερα ήλθε και η Τατιάνα με το σύζυγο και την κόρη της που είναι τώρα οκτώ μηνών, όμορφο, γαλανομάτικο κοριτσάκι, μα αγέλαστο κι ανέκφραστο.

Δεν έλειψαν και τα επεισόδια: Μια κότα-σωφερίνα χτύπησε κατά λάθος κι έριξε κάτω το παρκαρισμένο μηχανάκι του Νάσου. Ευτυχώς δεν έπαθε βλάβη, μόνο λίγες γρατζουνιές, αλλά ο Θανάσης παραπονέθηκε στη μητέρα μου: "Με τρακάρανε και κανείς δεν έδωσε σημασία!" Μόνο εγώ και η αδελφή μου κατεβήκαμε κάτω για να δούμε τι έγινε.

Αργά τη νύχτα, αφού είχαν φύγει όλοι, καθήσαμε οικογενειακώς στο μπαλκόνι. Ο Αντωνάκης κλαψούριζε και ο Γιάννης τον άρπαξε βίαια από την αγκαλιά της αδελφής μου για να τον μαλώσει. Ο μικρός έμπηξε τα κλάματα με παράπονο.

"Να, κλαίει το παιδί", είπε η Αλίκη.

"Κλαίει επειδή ξέρει ότι κάποια χαζή από εσάς θα τρέξει να τον πάρει!" απάντησε ο Γιάννης, σαν αυστηρός μπαμπάς.

"Αφού τον βουτάς σαν αρνί!" διαμαρτυρήθηκε η αδελφή μου.

"Είναι αρνί! Το δικό μου αρνί!" είπε ο Γιάννης μαλακά και χαϊδολόγησε τον μικρό, ο οποίος παρηγηρήθηκε γρήγορα.

Σάββατο, 6 Ιουνίου 2009

Βραδινή έξοδος με την παρέα σε απαρτία: η Φιλιώ, η Ευγενία, ο Νικήτας και η Ελισάβετ, άρτι αφιχθείσα από την Πάρο όπου εργάζεται ως αναπλη-ρώτρια καθηγήτρια φιλόλογος. Ευχάριστες, ξέγνοιαστες κουβέντες για δυόμισι ώρες, σε μια ωραία καφετέρια στο Μοναστηράκι. Σε μια στιγμή, η Ευγενία επωφε-λείται από μια σύντομη απουσία του Νικήτα και μας εξηγεί ότι το παιδί έχει πρόβλημα στο μυαλό επειδή όταν ήταν μωρό η μητέρα του τον κοίμιζε με υπνωτικά χάπια. Η Φιλιώ έχει πρόβλημα με μια πρώην φίλη της, η

οποία της στέλνει πονηρά μηνύματα με λεσβιακά υπονοούμενα, ενώ απειλεί τηλεφωνικά την Ευγενία για να την αναγκάσει να εγκαταλείψει τη Φιλιώ. Περίεργα πράγματα...

Αργά τη νύχτα, κατεβαίνοντας από το λεωφορείο στη στάση του Αγίου Τρύφωνα, βλέπω μερικούς νεαρούς να κάθονται στα παγκάκια απέναντι και να χασκογελούν περίεργα. Απομακρύνομαι γοργά ανηφορίζοντας την Αθανάτου, ακούω όμως κάποιον πίσω μου να τρεχαλίζει και να ολολύζει σαν τρελός. Στρέφω το κεφάλι και βλέπω έναν άνδρα να με πλησιάζει τρέχοντας με πηδηχτά βήματα! Μόλις καταλαβαίνει ότι έχω σταματήσει, μένει ακίνητος στο δρόμο σα στήλη άλατος! Συνεχίζω την πορεία μου και τότε εκείνος ξαναρχίζει να τρέχει ξωπίσω μου. Ξαναγυρίζω το κεφάλι, ξανά στήλη άλατος αυτός. Συνεχίζω το περπάτημα χωρίς να ταχύνω το βήμα μου, άλλωστε δεν φοβάμαι πραγματικά, ξέρω πως ο τύπος δεν είναι πραγματικά επικίνδυνος. Όντως, ο διώκτης μου δεν θα με ακολουθήσει παραπέρα. *Σίγουρα, λοιπόν, εγώ δεν έχω καμία σχέση με τις άλλες γυναίκες, που φοβούνται και τη σκιά τους...*

Τετάρτη, 17 Ιουνίου 2009

Τελευταίο μάθημα γερμανικών στο Μανώλη για φέτος. Τον διαβάζω για το τελικό διαγώνισμα του σχολείου. Η ύλη δεν είναι πάνω από 20 σελίδες συνολικά. Ένα φυσιολογικό παιδί θα την τελείωνε μέσα σ' ένα τρίωρο. Ωστόσο, με το Μανώλη έχουμε ξεκινήσει την επανάληψη από τις αρχές Μαΐου και μας έχει πάρει πάνω από 20 ώρες μέχρι σήμερα!

Σε μια σελίδα του τετραδίου του, το μάτι μου παίρνει κάτι που έχει γράψει ο νεαρός με μεγάλα,

κατσαρά γράμματα: ΜΑΝΩΛΗΣ Super – ΖΑΦΕΡΙΑ Μπλιάχ. Απλά, αναρωτιέμαι: Πώς είναι δυνατόν, ένα 14χρονο αγόρι να γράψει λάθος το όνομα της αδελφής του, όσο αφηρημένος κι αν είναι;

Τέλος πάντων, ο Μανώλης δεν θυμάται Χριστό απ' όσα έχουμε κάνει όλο το χρόνο στα γερμανικά και χρειάζεται να ξαναμάθει τα πάντα από την αρχή, κουτσά-στραβά, μετά από υπέρογκη προσπάθεια και διαρκές αγκομαχητό. Μόλις ξεκινάμε καινούργια σελίδα, ξεχνάει αυτοστιγμή την προηγούμενη! Βέβαια, δεν πρόκειται να μείνει ανεξεταστέος: Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος η καθηγήτρια θα του βάλει ένα 11άρι για να περάσει.

Σε μια στιγμή, ο ίδιος ο Μανώλης με πληροφορεί ότι σε όλα τα τελικά διαγωνίσματα τον εξετάζουν εκτός από γραπτά και προφορικά. Απορώ επειδή αυτή τη λεπτομέρεια δεν μου την έχει αναφέρει ποτέ η Λουίζα.

Όπως θα μου εξηγήσει η Πέρσα, αργότερα που θα συναντηθούμε, αυτή η προνομιακή μεταχείριση γίνεται σε όσα παιδιά παρουσιάζουν μαθησιακά προβλήματα και στο τέλος υπολογίζεται ο μεγαλύτερος από τους δύο βαθμούς που πετυχαίνουν, είτε στα προφορικά είτε στα γραπτά...

Δευτέρα, 22 Ιουνίου 2009

Σχεδόν όλη τη νύχτα ως τις 4:00 το πρωί, ακούγαμε καυγά τρικούβερτο (ακόμα έναν) ανάμεσα στο Γιάννη και στη γυναίκα του. Η αιτία μάλλον ασήμαντη, ωστόσο γρήγορα κατέληξαν σε κραυγές, ξυλοδαρμούς και τους γονείς της κοπέλας να καταφθάνουν άρον-άρον. Η Μαρίνα παραλίγο να φύγει από το σπίτι, ενώ ανάμεσα σε άλλα φώναζε στο Γιάννη: "Νομίζεις ότι είσαι δουλευταράς επειδή δουλεύεις εννέα

ώρες την ημέρα; Ο Ανδρέας ο κουνιάδος μου δουλεύει δεκαπέντε!”

Το πρωί όλα ήταν μέλι-γάλα ξανά. Μαζί με το Γιάννη πήγα στην τράπεζα και σήκωσα 5000 ευρώ να του δανείσω για τα γραφτικά του σπιτιού – μόλις λίγες μέρες αφού ο Νάσος μου ξόφλησε τα 700 ευρώ που του είχα δανείσει τον Οκτώβρη. Ύστερα, μαζί με τους γονείς μου, το ζευγάρι πήγαν στη συμβολαιογράφο για να ολοκληρώσουν την αγοραπωλησία του σπιτιού.

Στο μεταξύ, ο Θανάσης μου ανέθεσε να του γράψω, ως τις 5 το απόγευμα, μια εργασία 2000 λέξεων με θέμα “Θεωρίες περί επιθετικότητας. Αξιολόγηση θεωριών και εφαρμογών”, την οποία θα παραδώσει στην ιδιωτική σχολή ψυχολογίας όπου φοιτά από τον περασμένο Οκτώβρη. Επίσης, η Αλίκη μου έχει αναθέσει να της γράψω μια περίληψη από ένα πανεπιστημιακό βιβλίο, στο οποίο θα δώσει εξετάσεις. Της έχω ήδη γράψει περιλήψεις για άλλα δύο βιβλία, όπου η ίδια τα βρίσκει σκούρα. Εδώ και λίγους μήνες βοηθάω τόσο τον Θανάση όσο και την αδελφή μου στη συγγραφή διαφόρων εργασιών για τις σχολές τους. Με πιάνουν κορόιδο ή μου φαίνεται;

Σάββατο, 29 Ιουνίου 2009

Μεσημεριανή έξοδος με τη Φιλιώ και την Ευγενία -βαρετά ως συνήθως: Αυτές οι δύο φροντίζουν να κάθονται απέναντί μου, ρίχνουν την πλάτη πίσω και συνομιλούν χαμηλόφωνα, σα να το κάνουν επίτηδες. Εγώ αναγκάζομαι να γέρνω ολόκληρη πάνω στο τραπέζι για να μπορώ ν' ακούω τι λένε, μα συχνά δεν τα καταφέρνω. Ιδίως την Ευγενία δεν την καταλαβαίνω σχεδόν καθόλου, εφόσον είναι θεόψευδη. Τέλος πάντων, το μόνο που κάνω είναι να σιγοντάρω τις κουβέντες

τους με καμιά μικρή φράση.

Άλλη μια λεπτομέρεια: Στη σελίδα facebook του Νάσου, εμφανίστηκε πρόσφατα η φωτογραφία μιας χοντρής γυναίκας 35 χρονών, η οποία ζητά γνωριμίες με άντρες. Το πρόσωπο, τα ίσια βαμμένα ξανθά μαλλιά, το πάχος, η ηλικία, όλα παραπέμπουν ευθέως στη Φιλιώ Μπόγρη! Μόνο που η εικονιζόμενη είναι γυμνόστηθη και με ηδυπαθές βλέμμα! Να είναι όντως η Φιλιώ, άραγε;

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούνιος 2009):*** Απογοητευμένη από την αυξανόμενη συχνότητα των οραμάτων φωτιάς (3-5 φορές κάθε νύχτα), στις 12, 13 και 14 Ιουνίου επιχειρώ ένα λύσιμο μαύρης μαγείας που βρήκα στο Διαδίκτυο: Περιλαμβάνει ένα λευκό αυγό, και εννιά σταγόνες ξίδι, που τα βάζω μέσα σ' ένα ποτήρι νερό και απαγγέλλω μια ειδική επίκληση στον Αρχάγγελο Μιχαήλ, επτά φορές επί τρεις μέρες. Μετά την τρίτη μέρα, τα ***οράματα φωτιάς*** εξαφανίστηκαν για δυο μέρες, ύστερα όμως άρχισαν να επανέρχονται σταδιακά, ώσπου έφθασαν ξανά στην αρχική συχνότητα των τριών επεισοδίων κάθε νύχτα. Τζίφος, δηλαδή. Στα τέλη του μήνα καταργώ το αλάτι κάτω από τις τέσσερις γωνίες του κρεβατιού μου, εφόσον βλέπω ότι δεν φέρνει ουσιαστικό αποτέλεσμα.

Γενικά, τα πράγματα δεν πάνε καθόλου καλά: Μονάχα 11 νύχτες από τις 30 του Ιουνίου δεν είδα οράματα φωτιάς. Επιπλέον, εικόνες φωτιάς ήλθαν στα όνειρά μου γύρω στις 10 φορές! Όσο για το ***εφιαλτικό μήνυμα***, τουλάχιστον αυτό δείχνει πτωτική τάση: Το είδα μόνο τρεις φορές μέσα στον Ιούνιο...

Παράλληλα, έχω αρχίσει να παρατηρώ τρομακτικά πύρινα ***σημεία***, ιδίως μέσα από την τηλεόραση:

Πριν από λίγες μέρες παρακολουθούσα μια ταινία κινουμένων σχεδίων· κάποια στιγμή, για να αποφύγω ορισμένες πολύ παραστατικές σκηνές πυρκαγιάς, άλλαξα κανάλι. Ωστόσο, έπεσα αμέσως σε γκρο πλαν φωτιάς! Δοκίμασα άλλο κανάλι, ξανά τα ίδια!

Λοιπόν, είναι απίστευτο πόσο συχνά εμφανίζονται σκηνές φωτιάς μέσα σε ταινίες ιδίως αμερικάνικες, λες και ο πραγματικός πρωταγωνιστής είναι η φωτιά αντί οι ηθοποιοί! Φλόγες ξεπετάγονται σε διάφορες σκηνές κάθε λίγο και λιγάκι με διάφορες "δικαιολογίες": ρομαντικά τζάκια, άναμα φωτιάς στην εξοχή τη νύχτα, εκρήξεις, πυρκαγιές κλπ. *Τυχαίο; Δε νομίζω...*

Εμπεδώνω επίσης τα παρακάτω: α) Οι ψυχικές ασθένειες οφείλονται συνήθως σε μαύρη μαγεία ή δράση κακοποιών πνευμάτων. Τα ψυχοφάρμακα όχι μόνο δε βοηθούν αλλά χειροτερεύουν την κατάσταση, εφόσον ανοίγουν την πόρτα σε αρνητικές οντότητες.

β) Αλήθεια, πώς τις ταιριάζουν μέσα τους όλες αυτές τις ασυναρτησίες που ισχυρίζονται τόσο οι ιερείς όσο και οι μάγοι, ότι δηλαδή ο Θεός, ο Διάβολος, οι άγγελοι, οι δαίμονες, η μαγεία, η προσευχή, συνυπάρχουν και αλληλεπιδρούν;

γ) Οι επαγγελματίες μάγοι είναι τσαρλατάνοι, που στόχος τους είναι να σου αδειάσουν το πορτοφόλι. Πολλοί απ' αυτούς, μάλιστα, είναι λύκοι με προβιά αρνιού: Υπόσχονται να σε προστατεύσουν μα τελικά σου εξαπολύουν μαύρη μαγεία για να σε κάνουν θύμα τους και να σου τα τρώνε χοντρά εφ' όρου ζωής.

Εγώ και η Θεία Χάρη: Είναι όντως απίστευτο! Εδώ κι ένα χρόνο προσπαθώ να λύσω τα μάγια που μου έχει κάνει η φίλη μου η Περσεφόνη, έχω ψάξει στο Internet, έχω διαβάσει ένα μεγάλο βιβλίο μαγείας, έχω

επισκεφθεί και επαγγελματίες, έχω ξοδέψει 1500 ευρώ συνολικά, και το μόνο που έχω καταφέρει είναι να μπλέξω ακόμα χειρότερα!

Δεν αρνούμαι πως ήταν σοβαρότατο λάθος μου να απευθυνθώ σε μάγο. Τα λάθη πληρώνονται, όπως λένε. Ωστόσο, μόνο εγώ κάνω σοβαρά λάθη; Γιατί πρέπει μονάχα εγώ, ανάμεσα στα εξήμισυ δισεκατομμύρια ανθρώπων που ζουν πάνω στη γη, να έχω ένα τόσο αφύσικο και τρομακτικό πρόβλημα, δηλαδή υπναγωγικά ή υπνοπομπικά οράματα φωτιάς γύρω στις 12-15 φορές το μήνα;

Σημείωση: Υπναγωγικές παραισθήσεις είναι αυτές που έρχονται καθώς αποκοιμιέμαι· υπνοπομπικές είναι αυτές που έρχονται την ώρα που ξυπνάω.

Άλλωστε, κατέληξα στο μαύρο μάγο μόνον αφού είχα απογοητευτεί από την αυξανόμενη συχνότητα του εφιαλτικού μηνύματος "κόλαση", το οποίο μάλιστα εξακολουθεί να έρχεται στα όνειρά μου. Αλήθεια, αυτό γιατί μου κόλλησε εξαρχής; Επειδή τάχα είχα ξαναπάει σε μάγο;

Ώρα να δω κατάματα την αλήθεια: Δεν διαθέτω τη Θεία Χάρη, γι' αυτό ό,τι κι αν επιχειρήσω αποτυχαίνει, γι' αυτό πηγαίνω πάντα από το κακό στο χειρότερο. Ο λεγόμενος "Θεός αυτού του κόσμου" με μισεί. Πάντα με μισούσε. Γιατί όμως;

Ο Θεός με απεχθάνεται επειδή εγώ δεν είμαι "αμνός", δηλαδή πρόβατο. Δεν είμαι ζώο κοπαδιού όπως η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων· αντίθετα, έχω αναπτύξει ένα υπερβολικά ελεύθερο και ανεξάρτητο κριτικό πνεύμα, σε σύγκριση με την υπόλοιπη ανθρωπότητα. Άλλοι άνθρωποι μπορεί να είναι απατεώνες, κλέφτες, δολοφόνοι, μαφιόζοι, ωστόσο απολαμβάνουν όλα τα "αγαθά του Θεού": επαγγελματική

επιτυχία, χρήμα, οικογένεια, έρωτα, διασκεδάσεις, νίκες, κι έναν βραδινό ύπνο πιο γαλήνιο και φυσιολογικό από τον δικό μου. Αυτοί οι άνθρωποι μπορεί να είναι εκ φύσεως κακούργοι, ωστόσο δεν σκέφτονται κριτικά όπως εγώ –απλά ακολουθούν το ρεύμα της κοινωνίας χωρίς πολλούς προβληματισμούς.

Ο "Θεός αυτού του κόσμου" πιο εύκολα συγχωρεί τις μαζικές δολοφονίες παρά το κριτικό πνεύμα. "Μην κρίνετε ίνα μην κριθείτε", παραδέχεται ο ίδιος στην Αγία Γραφή του. Δηλαδή: Αν κάποιος είναι πνευματικά καθυστερημένος κατά συρροήν δολοφόνος και σκοτώνει αράδα χωρίς όμως να σκέφτεται και να κρίνει πρόσωπα και πράγματα, τότε ο Θεός θα τον δεχθεί στον Παράδεισο χωρίς να τον περάσει καν από τη Θεία Κρίση!

Συμπέρασμα: Η Θεία Χάρη είναι πιο σημαντική από τις καλές πράξεις. Άλλωστε, αν έχεις τη Θεία Χάρη, τότε ο Θεός οδηγεί έτσι τα βήματά σου ώστε να πράττεις και να σκέφτεσαι "σωστά", μέσα στα πλαίσια του θελήματός του. Αν, όμως, δεν διαθέτεις εκ φύσεως τη Θεία Χάρη, όσο κι αν προσπαθείς να πλησιάσεις το Θεό, αυτός πάντα θα σε διώχνει και θα οδηγεί πάντα τα βήματά σου με τέτοιο τρόπο ώστε να πράττεις και να σκέφτεσαι "λάθος", πέφτοντας συνεχώς σε "αμαρτίες" και απιστία.

Η δική μου περίπτωση αποτελεί τρανό παράδειγμα: Μόλις του έδειξα εμπιστοσύνη και απευθύνθηκα στην εκκλησία (Μάρτιος 2006), ο Θεός όχι μόνο δεν με δέχτηκε αλλά τότε ακριβώς μου κατάφερε τα πρώτα σοβαρά πνευματικά πλήγματα: τρομακτικά *σημεία,* το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" -και τώρα τα οράματα φωτιάς!

Από την άλλη πλευρά, δεν είχα πάντα τόσο κριτικό πνεύμα: Εξαιτίας της αφύσικης κακοτυχίας που μου στέλνει ο ίδιος ο “Θεός” από τότε που γεννήθηκα, γίνομαι όλο και πιο ριζοσπαστικά κριτική, αμφισβητώντας τους πάντες και τα πάντα.

Φυσικά, δεν είμαι το μοναδικό σκεπτόμενο ον στον πλανήτη· υπάρχουν πολλοί άλλοι άνθρωποι που φαίνεται ότι κρίνουν και αμφισβητούν, ωστόσο η μεγάλη τους πλειοψηφία καταλήγουν τελικά να παπαγαλίζουν τα δόγματα κάποιας κοινωνικά αποδεκτής θρησκείας ή αίρεσης. Εγώ, αντίθετα, καταλήγω σε δικά μου επαναστατικά συμπεράσματα και θεωρίες όσον αφορά το Θεό, τον κόσμο, τους ανθρώπους – αλήθειες που δεν έχουν σχέση με καμία γνωστή θρησκεία ή αίρεση...

Θραύσματα μιας ξεχασμένης αλήθειας: Οι άνθρωποι είναι βιολογικές μαριονέτες, υβρίδια κατασκευασμένα σε γενετικά εργαστήρια των εξωγήινων αρχόντων. Το DNA τους αποτελείται από γονίδια γήινων πιθηκοειδών αλλά και από ορισμένα εξωγήινα γονίδια που τους παρέχουν τη νοημοσύνη και την τάση για ίντριγκα και πόλεμο.

Εξαιτίας πολλαπλών επιμιξιών με την πάροδο των χρόνων, η αναλογία γήινων και εξωγήινων γονιδίων διαφέρει από άνθρωπο σε άνθρωπο. Όσο περισσότερα κοινά γονίδια έχει το DNA ενός ανθρώπου μ' εκείνο των εξωγήινων ερπετοειδών, τόσο πιο “αγαπητός στο Θεό”, άρα τυχερός είναι αυτός στη ζωή του. Οι αόρατες οντότητες που μυστικά συντονίζουν τα πάντα μέσα στο Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα (Matrix) φροντίζουν να βοηθούν τους ανθρώπινους “συγγενείς” τους, συντονίζοντας έτσι πρόσωπα και πράγματα ώστε οι εν λόγω

“συγγενείς” να ευννοούνται πάντα από τις περιστάσεις. Όσο πιο κοντά βρίσκεται κάποιος στους ερπετοειδείς από γενετική άποψη, τόσο πιο εύκολα προσαρμόζεται και διαπρέπει μέσα στην κοινωνία, αλλά και τόσο λιγότερα στραβά βλέπει γύρω του.

Η μαγεία δεν είναι παρά ένα θέατρο στημένο από τις εξωγήινες δαιμονικές οντότητες. Μαγεία είναι η επιστήμη των ερπετοειδών, ακατανόητη από τον ανθρώπινο νου. Εννοείται ότι μονάχα οι “απροσάρμοστοι”, οι “αρνητικοί”, οι “καταραμένοι από το Θεό” γίνονται θύματα μαγείας. Άλλωστε, είναι γνωστό ότι υπάρχουν άνθρωποι που δεν τους πιάνει τίποτα: Κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει και τα πιράνχας δεν αλληλοτρώγονται...

Υποψία: Ίσως οι αλλόκοτες, βασανιστικές και θανατηφόρες αρρώστιες (πχ ο καρκίνος), να μην οφείλονται τόσο στην “κακή διατροφή”, στο “άγχος” ή στην “ατμοσφαιρική μόλυνση”. Ίσως προξενούνται πρωταρχικά από κάποιον άλλο μυστηριώδη παράγοντα, π.χ αόρατες ακτίνες που εκτοξεύουν οι εξωγήινοι άρχοντες από ψηλά, πιθανόν από τη σελήνη, ενάντια σε άτομα που δεν τους χρησιμεύουν πια υγιή ή ζωντανά...

Παρασκευή, 3 Ιουλίου 2009

Νωρίς το πρωί έρχεται ο ανηψιός Νάσος και απαιτεί να του δώσουμε δανεικά και αγύριστα 5000 ευρώ για ν' αγοράσει καινούργιο αμάξι και θυμώνει που αρνούμαστε. Επιπλέον, τελευταία αργεί συστηματικά να γυρίσει στο σπίτι τις νύχτες, βγαίνει έξω για να παίρνει χασίσι ή κοκαΐνη κι επιστρέφει κατά κανόνα γύρω στις έξι τα ξημερώματα. Διαπιστωμένα πράγματα, έχει δείξει ο ίδιος τα ναρκωτικά στον αδελφό του. Η Αλίκη είναι απελπισμένη και σκέφτεται να φύγει από το σπίτι. Εγώ

δεν ανησυχώ: Τα προβλήματα των άλλων πάντα ξεπερνιούνται αργά ή γρήγορα, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο...

Κι ένα ***μυστήριο*** – το ίδιο απόγευμα, πρώτη το παρατηρεί η μητέρα μου και απορεί: Ένα κλαδί λεμονιάς, στη διπλανή αυλή, σείεται βίαια πέρα-δώθε, ενώ ο άνεμος δεν φυσάει καθόλου. Το κλαδί είναι σα να κινείται με δική του βούληση! Έχω παρατηρήσει κι άλλες φορές κλαδιά δέντρων που κουνιούνται παράταιρα, μα όχι τόσο έντονα όσο στη συγκεκριμένη περίπτωση. *Μήπως τα δέντρα δεν κουνιούνται μονάχα από τον αέρα;*

Σάββατο, 18 Ιουλίου 2009

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Έχω δύο φυλακτά, ένα μέσα σε κόκκινο κι ένα σε κίτρινο ύφασμα. Και τα δυο είναι διάφανα κι έχουν μια ύποπτη σκόνη μέσα. Νιώθω ανησυχία και αναρωτιέμαι τι να είναι: Η μαγεία που περιέχεται στα φυλακτά προξενεί πόνους σε μια άγνωστη γυναίκα, η οποία όταν με βλέπει θέλει να με κάψει με φωτιά που βγαίνει από το χέρι της. Αποφεύγω την επικίνδυνη επαφή και της εξηγώ ότι δεν ξέρω πώς ακριβώς κατασκευάστηκαν τα φυλακτά, άρα δεν φταίω εγώ.

Τώρα βρισκόμαστε οι δυο μας μέσα σ' ένα πούλμαν γεμάτο νέγρους. Θέλω να κατέβω μα η σκάλα του οχήματος είναι πολύ ψηλή, απότομη και βρώμικη. Κλείνουν οι πόρτες, το πούλμαν ξεκινά, αναρωτιέμαι για πού: "Στον παράδεισο; Στην κόλαση;" ο νέγρος οδηγός εκφράζει φωναχτά την σκέψη μου. Τελικά αποφασίζω και βγαίνω από το όχημα πετώντας συνειδητά μέσα από ένα παράθυρο, έξω στον γαλανό ουρανό, πάνω από τη γαλήνια θάλασσα ενός νησιώτικου τοπίου.

Αμέσως μετά ξυπνώ, νιώθοντας ανακούφιση αλλά και την επιθυμία να πάω να εξομολογηθώ στην εκκλησία σχετικά με τις επισκέψεις μου σε μάγους.
Γρήγορα, όμως, το ξανασκέφτομαι: *Κι αν με την εξομολόγηση και τη Θεία Κοινωνία το νέο μου πρόβλημα χειροτερέψει ακόμη περισσότερο;*

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:*** Παραδόξως, από τις αρχές του μήνα η κατάσταση φαίνεται να βελτιώνεται, εφόσον οι "καθαρές" νύχτες, χωρίς οράματα ή όνειρα φωτιάς, έχουν αυξηθεί. Οι υπναγωγικές εικόνες φωτιάς έρχονται κυρίως όταν το μυαλό μου αρχίζει να "τρέχει", σαν από μόνο του, σε σκέψεις ή ασπρόμαυρα γοργά οράματα που δεν ελέγχω. Μόλις εμφανίζονται οι φλόγες, το "τρέξιμο" του νου σταματάει αμέσως -λες κι έψαχνε γι' αυτό! Σημειωτέον ότι το φαινόμενο του "τρεξίματος" δεν μου συνέβαινε πριν, παρά μόνο πολύ σπάνια. Είναι κανένας μήνας που το παρατηρώ, δηλαδή από τότε που άρχισε η βελτίωση.

Στα μέσα του μήνα μου συμβαίνει κάτι πρωτοφανές: Αισθάνομαι έντονη σεξουαλική διέγερση κι έχω συνεχείς ερωτικές φαντασιώσεις, τις οποίες απολαμβάνω για πολλή ώρα, ενώ απορώ με τον εαυτό μου -εγώ ποτέ δεν ήμουν "θερμή". Τις ίδιες μέρες (15, 16 και 17 Ιουλίου) τα οράματα φωτιάς επανέρχονται εντονότερα, όπως και σκηνές πυρκαγιάς μέσα σε όνειρα που θύμιζαν όντως την κόλαση! Διερωτώμαι: *Αν οι ερωτικές φαντασιώσεις επηρεάζουν έτσι τον ψυχισμό ώστε να διευκολύνουν τη δράση άορατων κακόβουλων παραγόντων, φαντάσου τι κάνει το σεξ!* Έτσι, από τις 17 του μήνα διακόπτω κάθε ερωτική φαντασίωση.

Είμαι, λοιπόν, υποχρεωμένη να ελέγχω πολύ καλά τις σκέψεις και τα συναισθήματά μου, εφόσον πάσης φύσεως εντάσεις καθιστούν τον ψυχισμό μου ευάλωτο

και επιδεινώνουν τα νυχτερινά μου προβλήματα. Οι άλλοι άνθρωποι μπορεί να σκέπτονται και να νιώθουν πολύ πιο αρνητικά από μένα, μπορεί να μην ελέγχουν στο παραμικρό το νου και τα συναισθήματά τους, μπορεί και να συμμετέχουν σε μύρια σεξουαλικά αίσχη, ωστόσο δεν έχουν ούτε κατά διάνοια τις συνέπειες που έχω εγώ στην παραμικρή αβλεψία μου. Εκείνοι δεν χρειάζεται να εξασκούν κανέναν αυτοέλεγχο. Εγώ, όμως, πρέπει. Εκείνοι διαθέτουν τη “Θεία Χάρη”. Εγώ όχι. Συνολικά, λοιπόν, τον Ιούλιο είχα τα εξής επεισόδια μόλις 12 οράματα φωτιάς, 7 όνειρα με φλόγες και 4 φορές το εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση”...

Περισυλλογή

Παρασκευή, 24 Ιουλίου 2009

Η μετακόμιση των γονέων μου στο δικό μου σπίτι, στο ισόγειο, έχει σχεδόν ολοκληρωθεί. Είναι τώρα μεσημέρι και περνώ το τελευταίο δίωρο ελευθερίας ξαπλωμένη στο κρεβάτι, πριν αναχωρήσουμε για διακοπές στην Κεφαλλονιά. Από το Σεπτέμβρη, που θα επιστρέψουμε, οι γονείς μου θα μένουν μαζί μου δεδομένου ότι έχουν παραχωρήσει το δικό τους διαμέρισμα στον εγγονό τους το Γιάννη.

Αναχωρούμε κατά τις δύο για το νησί, μαζί με τον ξάδελφο Δαμιανό ο οποίος θα μας πάει μέχρι το εξοχικό μας με το αμάξι του. Έτσι, γλυτώνουμε μπόλικη ταλαιπωρία. Κατά βάθος, όμως, δεν έχω καμία όρεξη να πάω, εφόσον στο Χωριό δεν υπάρχει ούτε παρέα της προκοπής, ούτε θάλασσα κοντά. Ωστόσο, δεν έχω άλλη επιλογή: Από σήμερα ο Γιάννης ξεκινά ξυλοχαλασιές στο διαμέρισμά του, ακριβώς πάνω από το σπίτι μου, οπότε αν έμενα θα έπρεπε να υπομείνω το τρικούβερτο νταβαντούρι ασταμάτητα επί ένα μήνα πάνω από το κεφάλι μου, συν τις μουσικές του Θανάση στο διαπασών τέσσερις ώρες κάθε απόγευμα...

Δευτέρα, 3 Αυγούστου 2009

Η Περιπέτεια του Μεσημεριού: Μια τυχοδιώκτισσα ταξιδεύει προς τους πάγους του νοτίου πόλου. Ένας νεαρός την (με) καλεί να παίξουμε μπάλα φουσκωτή. Μου την πετά, μου ξεφεύγει αλλά τη φέρνω πίσω με τηλεκίνηση. Επαναλαμβάνω όταν χρειάζεται.

Ξαφνικά, ένα φορτηγό έρχεται καταπάνω μου, φρενάρει μα δεν σταματά, καθώς γλιστράει στο δρόμο. Καταφέρνω να το συγκρατήσω με τη δύναμη της σκέψης. Πέφτω καταγής, σηκώνομαι, ξαναπέφτω. Ο νεαρός βρίσκεται πάνω μου, προσπαθώντας να με προστατέψει. “Αυτό είναι πολύ ωραίο”, του λέω.

Τώρα βρίσκομαι σε ***αστρική προβολή***, βγαίνοντας από το ονειρικό μου σώμα. Είμαι μια άλλη, καστανομάλλα με κοτσίδες και γυαλιά. Παρατηρώ τον νεαρό καθώς που σκυμένος πάνω μου, χωρίς να υποψιάζεται τι μπορώ να κάνω. Ροδαλές γλώσσες απαλής αύρας υψώνονται από το ονειρικό μου σώμα, καθώς εγώ αποχωρίζομαι οριστικά από την “ηρωϊδα”. Τότε ξυπνώ...

Κυριακή, 9 Αυγούστου 2009

Αρχικά δεν σκόπευα να το κάνω, μα τελικά πέρασα από το ναό του Αγίου Νικολάου κι έμεινα κανένα τέταρτο κοντά στον τάφο του Αλέξανδρου, όπου ξεδιάλυνα τα αισθήματά μου: Λοιπόν, δεν ήταν κανένας "θείος έρωτας" η ***επαφή*** που ένιωθα γι' αυτόν άλλοτε, πριν από 4-5 χρόνια. Ζήλια ένιωθα γι' αυτόν, που κατάφερε να δραπετεύσει από το Βασίλειο του Πόνου έγκαιρα, πριν το σώμα του αρχίσει να καταρρέει από την ηλικία, πριν τα όμορφα όνειρά του συντριβούν ή διαστραφούν στο πέρασμα του χρόνου, πριν δει και γνωρίσει πολλά, πριν αρχίσει να δηλητηριάζεται η ψυχή του από τις εμπειρίες της ζωής. Σιωπηλά μακάρισα εκείνον που έμεινε για πάντα στη χρυσή εποχή της δεκαετίας του '80, πριν ο κόσμος αρχίσει να φαντάζει όλο και πιο εικονικός, τηλεκατευθυνόμενος, ψεύτικος. Μεγάλη τύχη να φεύγεις έγκαιρα, πριν αρχίσει η παρακμή και η διάλυση σε κάθε επίπεδο...

Τετάρτη, 12 Αυγούστου 2009

Σήμερα το πρωί, για να περάσει και η ώρα, η μητέρα μου θυμήθηκε μια παλιά μέθοδο χαρτομαντείας που είχε διδαχθεί πριν από σαράντα χρόνια από μια παλιά γειτόνισσα, τη μικρασιάτισσα κυρία Χρυσώ.

Δεν έχω ξανακούσει πουθενά για τη συγκεκριμένη μέθοδο χαρτομαντείας, ωστόσο μου φαίνεται ενδιαφέρουσα και θεωρώ σκόπιμο να την καταγράψω:

Παραδοσιακή Χαρτομαντεία: Γίνεται με την συνηθισμένη τράπουλα των 52 χαρτιών. Σε γενικές γραμμές, τα ♦ συμβολίζουν ξανθά πρόσωπα· τα ♣ μελαχροινά πρόσωπα· τα ♥ αντιστοιχούν σε καστανά πρόσωπα· τα ♠ συμβολίζουν κακοτυχία ή σκληρούς ανθρώπους. Η βασική ερμηνεία των χαρτιών έχει ως εξής:

A♦ = γράμμα, είδηση
A♣ = επαγγελματική επιτυχία
A♥ = στεφάνι, έρωτας
A♠ = αποτυχία, στενοχώρια
2♦ = το κρεβάτι ξανθού προσώπου
2♣ = το κρεβάτι μελαχροινού ατόμου
2♥ = το κρεβάτι καστανού προσώπου
2♠ = αρρώστια ή χωρισμός
3♦ = ο δρόμος ξανθού προσώπου
3♣ = ο δρόμος μελαχροινού ατόμου
3♥ = ο δρόμος καστανού προσώπου

3♠ = νυχτερινός ή δυσάρεστος δρόμος
4♦ = το σπίτι ξανθού προσώπου
4♣ = το σπίτι μελαχροινού ατόμου
4♥ = το σπίτι καστανού προσώπου
4♠ = νοσοκομείο ή δικαστήριο
5♦ = το τραπέζι ξανθού προσώπου
5♣ = το τραπέζι μελαχροινού ατόμου
5♥ = το τραπέζι καστανού προσώπου
5♠ = άσπονδοι φίλοι
6♦ = το ξεσήκωμα ξανθού προσώπου
6♣ = το ξεσήκωμα μελαχροινού ατόμου
6♥ = το ξεσήκωμα καστανού προσώπου
6♠ = σύγχυση, θυμός, μπελάδες
7♦ = το φτασμένο ξανθού προσώπου
7♣ = το φτασμένο μελαχροινού ατόμου
7♥ = το φτασμένο καστανού προσώπου
7♠ = εμπόδιο
8♦ = τα λόγια ξανθού προσώπου
8♣ = τα λόγια μελαχροινού ατόμου
8♥ = τα λόγια καστανού προσώπου
8♠ = καυγάδες, γλωσσοφαγιά
9♦ = επιτυχία, χαρά, ικανοποίηση
9♣ = οικονομική ή επαγγελματική επιτυχία
9♥ = ερωτική επιτυχία
9♠ = ασθένεια ή οικονομικά προβλήματα

10♦ = ευχάριστο ταξίδι
10♣ = οικονομική άνοδος
10♥ = αρραβώνας, γάμος, μωρό
10♠ = δάκρυα, στεναχώριες
J♦ = νεαρός ξανθός άνδρας
J♣ = νεαρός μελαχροινός άνδρας
J♥ = νεαρός, καστανός άνδρας
J♠ = άνδρας νεαρής ηλικίας, στόφα κακοποιού
Q♦ = ξανθιά γυναίκα
Q♣ = μελαχροινή γυναίκα
Q♥ = καστανόξανθη γυναίκα
Q♠ = κακή γυναίκα
R♦ = άνδρας ξανθός
R♣ = άνδρας μελαχροινός
R♥ = άνδρας καστανός
R♠ = επικίνδυνος άνδρας, ίσως κακοποιός

Προετοιμασία:

Κατ' αρχήν, επιλέγουμε το χρώμα του ενδιαφερόμενου ατόμου (πχ ♣), καθώς και το χρώμα του αγαπημένου του προσώπου (πχ ♥).

Ο ενδιαφερόμενος ανακατεύει τα χαρτιά και τοποθετεί το πάκο στο τραπέζι με την όψη προς τα κάτω. Κόβει στα τρία και ξαναμαζεύει την τράπουλα στα χέρια του, πάντα με την όψη προς τα κάτω, και την παραδίδει στον χαρτομάντη.

Ρίξιμο 1ο (γενικό)

Ο χαρτομάντης στρώνει 4 σειρές από 9 χαρτιά, παίρνοντας πάντα από πάνω, με την όψη των χαρτιών γυρισμένη προς τα πάνω. Όταν τελειώνει το στρώσιμο, απομένουν 16 χαρτιά στο χέρι του.

Από τα στρωμένα χαρτιά, ο ενδιαφερόμενος επιλέγει ένα που τον ενδιαφέρει (πχ J♣ ο ίδιος), παίρνει δυο χαρτιά με τη σειρά από το χέρι του και τα τοποθετεί επάνω στο J♣, με την όψη προς τα κάτω. Επίσης, αφήνει από δύο χαρτιά πάνω στο αντιδιαμετρικό χαρτί.

Επαναλαμβάνει την ίδια διαδικασία άλλες τρεις φορές, επιλέγοντας άλλα τρία χαρτιά (πχ 4♣, το σπίτι του· Q♥, η αγαπημένη· 2♥, το κρεβάτι της αγαπημένης) και τα αντιδιαμετρικά τους.

Ο χαρτομάντης αποκαλύπτει τα χαρτιά με τη σειρά σε κάθε μία θέση που έχει επιλεγεί και ερμηνεύει σύμφωνα με τη σημασία των χαρτιών και τη διαίσθησή του. Στο τέλος, φέρνει το 36ο χαρτί πάνω στο 1ο, το 35ο πάνω στο 2ο, το 34ο πάνω στο 3ο κ.ο.κ, και ερμηνεύει.

Ρίξιμο 2ο (πιο συγκεκριμένο)

Αφού ο ενδιαφερόμενος ανακατέψει και κόψει ως άνω, ο χαρτομάντης αρχίζει να παίρνει συνεχώς χαρτιά από πάνω, μέχρι να βρει χαρτί του χρώματος του ενδιαφερόμενου (πχ 3♣). Το αφήνει κάτω ανοιχτό, τραβά χαρτί από κάτω, το αφήνει και αυτό ανοιχτό δίπλα στο 3♣ και προχωρά σε ερμηνεία.

Ύστερα συνεχίζει να τραβά χαρτιά από πάνω, μέχρι να ξαναβρεί χαρτί του χρώματος του ενδιαφερόμενου (πχ 7♣), το αφήνει κάτω από το 3♣, τραβά από κάτω, αφήνει το νέο χαρτί δίπλα στο 7♣, κ.ο.κ.

Ρίξιμο 3ο (ειδικό):

Αφού ο ενδιαφερόμενος αφαιρέσει από την τράπουλα το χαρτί που τον αντιπροσωπεύει (πχ το J♣), κρατά τα χαρτιά με την όψη προς τα κάτω και τα ανακατεύει ενώ σκέφτεται το θέμα που τον απασχολεί. Στη συνέχεια, κόβει στα τρία και μετά επιλέγει στην τύχη οκτώ χαρτιά, που τα τοποθετεί με την όψη προς τα πάνω, με την εξής σειρά:

6	2	8
4	1	5
9	3	7

Στη θέση 1 τοποθετείται ο ενδιαφερόμενος (πχ το J♣).
Οι θέσεις 9, 3, 7 περιγράφουν το παρελθόν, το παρασκήνιο της υπόθεσης.
Οι θέσεις 4 και 5 περιγράφουν το παρόν, τι κυκλώνει τον ενδιαφερόμενο.
Οι θέσεις 6, 2, 8 περιγράφουν το μέλλον.

. . . .

Δευτέρα, 17 Αυγούστου 2009

Τρίτη και τελευταία μέρα φιλοξενούμενη στο σπίτι της ξαδέλφης Αννίτας: Τα πρωινά πηγαίναμε για μπάνιο σε κοντινές παραλίες, τα απογεύματα καθόμασταν στο μεγάλο μπαλκόνι της που έχει θέα στη θάλασσα ή πήγαινα βόλτες με τα πόδια ως τα Λέπεδα. Σήμερα το βράδι πήγαμε βόλτα με το αμάξι, ακούγοντας στο κασετόφωνο διάφορα ξένα μοντέρνα τραγούδια. Καλά τα πέρασα...

Σάββατο, 29 Αυγούστου 2009

Απογευματινή βόλτα μέχρι τα Βιλατώρια και παράξενες σκέψεις: Ο πατέρας μου, ο Κοσμάς, ο Νίκος και άλλοι 80ρηδες που έχω γνωρίσει στο χωριό, συχνά περιγράφουν πόσο δύσκολη ήταν η ζωή στα νιάτα τους, στη δεκαετία του '40, όταν πχ ο μπαμπάς -παιδί ακόμη- γύριζε όλα τα χωριά της Ανωγής μόνος του, φορτωμένος μ' ένα σωρό τρόφιμα για πούλημα, περπατώντας ξυπόλητος πάνω από 20 χλμ την ημέρα! Ή πώς τα γυμνασιόπαιδα όλων των γύρω χωριών πήγαιναν κάθε μέρα με τα πόδια στο σχολείο στο Ληξούρι, 8 χλμ χωματόδρομο να πας κι άλλα τόσα να γυρίσεις, ξυπόλητα και νηστικά! Κι όμως, όλες αυτές τις απίστευτες για τα σημερινά δεδομένα κακουχίες τις διηγούνται με ολοφάνερη νοσταλγία...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Θα μπορούσα να πω ότι οι λεγόμενοι *φυσικοί νόμοι* αλλάζουν σιγά-σιγά, μέρα με τη μέρα: Όσο περνά ο χρόνος, τόσο η “φωτιά του Θεού” καίει περισσότερο, άρα και η βιωματική πραγματικότητα πονάει περισσότερο. Τότε, πριν από 60 χρόνια και βάλε, τα πράγματα δεν πονούσαν τόσο πολύ, όσο σήμερα: Το ίδιο ενόχλημα τότε προκαλούσε λιγότερο ψυχικό ή σωματικό πόνο, κούραση ή φθορά απ' ότι σήμερα. Ίσως γι' αυτό το λόγο οι παλιοί άνθρωποι, νηστικοί και αγύμναστοι, άντεχαν σχεδόν ευχάριστα κακουχίες που σήμερα φαντάζουν απάνθρωπες.

Στη σημερινή εποχή της ευμάρειας και της τεχνολογίας, το παραμικρό μας πονάει ανυπόφορα, δεν αντέχουμε το παραμικρό ενόχλημα, βουλιάζουμε στα ψυχολογικά προβλήματα για το τίποτα, κουραζόμαστε πανεύκολα, καθώς η πραγματικότητα μας “καίει” κάθε μέρα όλο και πιο έντονα, όλο και πιο βαθιά...

® *Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Αύγουστος 2009):* Σε γενικές γραμμές, η κατάσταση συνεχίστηκε στα ίδια πλαίσια όπως τον Ιούλιο: Τα ***οράματα φωτιάς*** έχουν μειωθεί αρκετά (11 φορές το μήνα), ωστόσο οι φλόγες μέσα σε όνειρα εμφανίζονται πλέον αρκετά συχνά (9 φορές το μήνα). Το ***εφιαλτικό μήνυμα*** ήλθε 5 φορές στα όνειρά μου, ενώ το αντίθετό του ("παράδεισος") ακούστηκε 3 φορές. Αρχίζει να μη με απασχολεί πλέον.

Ως τις 25 Αυγούστου δεν είχα παρατηρήσει κανένα αξιόλογο ***"σημείον"***. Ωστόσο, κατά την τελευταία εβδομάδα παραμονής μου στο Χωριό, η λέξη “κόλαση” έρχεται στα στόματα των συνομιλητών μου με ασυνήθιστη συχνότητα, δηλαδή περίπου δύο φορές την ημέρα! Ιδίως η κυρά Σούλα (η πιο κοντινή μας γειτόνισσα, τη βλέπουμε πρωί και απόγευμα) πετάει συνεχώς τη φράση “γαμώ την κόλαση” -*αν είναι δυνατόν...*

Τρίτη, 22 Σεπτεμβρίου 2009

☺ Χθές φθάσαμε στην Τήνο μαζί με το Γιάννη, τη Μαρίνα και το μωρό. Πήγαμε για μπάνιο στη μεγάλη πλαζ έξω από την πόλη: ερημιά, ησυχία, καθαρά νερά, γκρίνια του Γιάννη επειδή τότε ακριβώς χάλασε το ψαροτούφεκο του και δεν μπορούσε να ψαρέψει. Το βράδι πήγαμε βόλτα στο λιμάνι, φάγαμε λουκουμάδες και banana split.

Σήμερα το πρωί ήλθαν οι συγγενείς (η αδελφή μου, ο Νάσος, ο Αντώνης και η οικογένεια της Μαρίνας) για τη βάφτιση του μπόμπιρα στην ξακουστή εκκλησία της Παναγίας. Νονά εγώ, τον ονόμασα Αντώνη αλλά θα τον φωνάζουμε Τώνη. Ο μικρός χάλασε τον κόσμο στο κλάμα, ιδίως μόλις ο παπάς τον βούτηξε στην κολυμπήθρα.

Ακολούθησε γεύμα σε τοπική ταβέρνα με παραδοσιακή διακόσμηση και ευχάριστη μουσική. Όλα φαίνονταν τέλεια, ώσπου ο Λάκης, μικρότερος αδελφός της Μαρίνας, κάποια στιγμή τό 'σκασε ξαφνικά από το τραπέζι. Υποθέσαμε πως ήταν αδιάθετος μα γρήγορα αποδείχθηκε ότι βρισκόταν υπό την επίρρεια ναρκωτικών και δεν αναγνώριζε πια ούτε τα αδέλφια του! Ο αδελφός του, ο πατέρας του και ο Γιάννης άφησαν το τραπέζι κι άρχισαν να τον κυνηγούν στα χωράφια, έπεσαν και μερικά κλωτσομπουνίδια. Εντέλει, ο τύπος μαζεύτηκε λίγο πριν την ώρα της αναχώρησης και ήλθε μαζί μας στο καράβι χωρίς άλλα επεισόδια.

Όλοι ανησυχούν για το μέλλον του Λάκη. Εγώ όχι. Ξέρω ότι τα δικά τους προβλήματα πάντα λύνονται, αργά ή γρήγορα, με τον ένα τρόπο ή τον άλλο. Τα δικά μου δεν λύνονται ποτέ.

Πέρα από αυτά: Δύο βαφτίσεις έχω κάνει, μία το 1974 που βάφτισα τον ξάδελφο Βιτσέντζο και μία σήμερα, που βάφτισα το γιο του ανηψιού μου. Δεν μπορώ να μην παρατηρήσω τις εξής ομοιότητες:

α) Και οι δύο βαφτίσεις έγιναν εκτός Αθηνών, σε νησί.

β) Και τα δύο παιδιά είναι γιοί συγγενών.

γ) Εγώ δεν ήθελα εξαρχής να εκτελέσω το μυστήριο αλλά με ανάγκασαν οι οικογενειακές πιέσεις.

δ) Από καμία βάφτιση δεν υπάρχουν φωτογραφίες: Στην πρώτη δεν υπήρχε καν φωτογράφος, στη δεύτερη ο Αντώνης έφερε την ψηφιακή φωτογραφική μηχανή του, η οποία όμως έπαθε βλάβη εκείνη την ώρα ακριβώς και οι φωτογραφίες χάλασαν...

Κυριακή, 27 Σεπτεμβρίου 2009

 Το πρωί πήγα στην εκκλησία της ενορίας μας μαζί με τη Μαρίνα για να κοινωνήσουμε τον Αντωνάκη, ο

οποίος με αποφεύγει και μου κρατάει μούτρα από την ημέρα της βάφτισης. Εκεί συναντήσαμε την Τατιάνα, η οποία είχε έλθει για να κοινωνήσει την κόρη της την Λευκή, που βαφτίστηκε την περασμένη Κυριακή. Καθώς η νονά του κοριτσιού απουσίαζε, ανέλαβα εγώ να κρατώ αναμένες και τις δυο λαμπάδες, του Αντώνη και της Λευκής.

Φαντάζομαι ότι αυτό δεν έχει ξαναγίνει, δηλαδή μια νονά να κρατάει δυο διαφορετικές λαμπάδες για την πρώτη αγία κοινωνία δυο διαφορετικών παιδιών! Ο κόσμος με κοίταζε παραξενεμένος. Μια γυναίκα μου τύλιξε ένα χαρτομάντηλο σε κάθε χέρι επειδή το κερί έλυωνε κι έτρεχε πάνω στο δέρμα μου. Ο πατήρ Δωρόθεος απόρησε με την κατάσταση και είπε στην Τατιάνα ότι κανονικά έπρεπε να είναι παρούσα η νονά της μικρής...

® *Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Σεπτέμβριος 2009):* Η συνεχιζόμενη έρευνά μου στο Διαδίκτυο αποδίδει τα εξής: Τέτοιου είδους ψυχικά προβλήματα (επαναλαμβανόμενοι εφιάλτες που επιμένουν για χρόνια ή και δεκαετίες) συμβαίνουν μονάχα σε βετεράνους πολέμου, θύματα βιασμού, επιζώντες φυσικών καταστροφών ή σοβαρών δυστυχημάτων! Δεν προκαλούνται από το συνηθισμένο, καθημερινό άγχος! Είμαι, λοιπόν, τραυματίας -αλλά ποτέ βετεράνος- ενός αδυσώπητου πολέμου εναντίον μου. Ο εχθρός μου είναι ο πιο ισχυρός που υπάρχει, στην πιο υψηλή θέση που υπάρχει.

Ανακάλυψα επίσης ότι τα συμπτώματά μου ταιριάζουν στην επιληψία ή στη ναρκοληψία: Διαταραχές νυχτερινού ύπνου, υπνηλία το μεσημέρι, υπναγωγικές και υπνοπομπικές παραισθήσεις.

Παράλληλα, δοκίμασα ορισμένες μαγικές συνταγές ενάντια σε αρνητικές δυνάμεις:

α) Κοιμάμαι μ' ένα ψαλίδι ανοιχτό κάτω από το μαξιλάρι μου, με τις άκρες προς τα πάνω (αναποτελεσματικό).

β) Τοποθετώ έναν ξύλινο σταυρό στο προσκέφαλό μου (χειροτερεύει την κατάσταση).

γ) Μέσα σε πήλινο πιάτο βάζω αλάτι χοντρό και θάβω μέσα του τρία κάρβουνα. Κάτω από το κρεβάτι, στο κέντρο του σώματος, αφήνω ψαλίδι ανοιχτό με τις άκρες προς τα πάνω. Τοποθετώ το πιάτο πάνω από το ψαλίδι (αναποτελεσματικό).

δ) Μαύρος τουρμαλίνης: Πολεμά την αρνητική ενέργεια και σταματά τους εφιάλτες. Τοποθετώ τέσσερις πέτρες στο προσκέφαλό μου. Βλέπω μικρή βελτίωση.

ε) Αμέθυστος: Υποτίθεται ότι βοηθά τον ύπνο και χαρίζει ζωηρά όνειρα. Αγόρασα κολιέ και βραχιόλι, τα δοκίμασα κάποιες νύχτες, μα διαπίστωσα ότι χειροτερεύουν την κατάσταση.

στ) Μία φορά αποκοιμήθηκα μ' ένα γαλάζιο “ματάκι” πάνω στο μέτωπό μου. Δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα, ωστόσο παρατήρησα ένα ***μυστήριο:*** Όταν ξύπνησα στη μέση της νύχτας, δεν το έβρισκα πουθενά. Εντέλει, το ανακάλυψα πάνω στον αριστερό γλουτό μου, μέσα από την κιλότα μου! Πώς γλύστρησε εκεί μέσα, περνώντας μέσα από το μακρύ νυχτικό μου;

Τελικά, εκείνο που βλέπω να φέρνει κάπως καλύτερο αποτέλεσμα, είναι η ***Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας*** που έχω αναπτύξει μόνη μου:

* Τοποθετώ τέσσερις πέτρες τουρμαλίνη στο προσκέφαλό μου -αυτό μέχρι τα μέσα του μήνα. Ύστερα τα ***οράματα φωτιάς*** επανέρχονται δριμύτερα, οπότε καταργώ τις πέτρες οριστικά.

* Πέφτω για ύπνο κατά τις 11-12 το βράδι.
* Δεν επιτρέπω στο νου μου να τρέχει ανεξέλεγκτα, όσο είμαι ξαπλωμένη με τα μάτια κλειστά. Αν δω ότι αυτό συμβαίνει, σηκώνομαι από το κρεβάτι για λίγο.
* Όποτε ξυπνώ από ύπνο, ανοίγω αμέσως τα μάτια, σηκώνομαι και παίζω το αγαπημένο μου παγνίδι, το ***Yparxis***.
* Φροντίζω να μην μένω ξάγρυπνη πάνω από 40 λεπτά κάθε φορά. Αν δεν αποκοιμηθώ έγκαιρα, σηκώνομαι και παίζω ξανά.

... Στις 15 του μήνα είχα ένα απρόσμενο τηλεφώνημα από τον αδελφό του Kusba:

"Τι κάνεις;" με ρωτάει χαρωπά.

"Καλά, εσύ;" του κάνω.

"Έλα αύριο!" μου λέει επιτακτικά.

"Γιατί;" τάχα απορώ.

"Είναι πολύ σοβαρό!" μου απαντά κι εγώ αναρωτιέμαι: *Πολύ σοβαρό για ποιόν;*

"Καλά, θα έλθω... όχι, δεν μπορώ! Έχω δουλειά!"

Καμιά απάντηση. Το τηλέφωνο βουβό. Κλείνω κι εγώ τη γραμμή.

Από εκείνη την ημέρα άρχισε η επιδείνωση της κατάστασης -πάνω που νόμιζα πως πήγαινα καλύτερα. Γενικότερα, αυτό το μήνα είχα καλύτερο έλεγχο της κατάστασης και μικρή βελτίωση: Μου ήλθαν μόλις 10 οράματα φωτιάς, κυρίως υπνοπομπικά, και 7 όνειρα με φλόγες. Όσο για το εφιαλτικό μήνυμα, ακούστηκε μονάχα 2 φορές στα όνειρά μου. Κόντευα να πιστέψω πως θα έφευγε...

Περί Λευκής Μαγείας: Κεριά, λιβάνια, βότανα, χαζοχαρούμενα στιχάκια -αν περιμένεις να "πιάσει" κάτι τέτοιο, θα πρέπει να περιμένεις πολύ. Η λεγόμενη

Λευκή Μαγεία είναι μια ανοησία, δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα. Είναι δυνατόν να επηρεάσεις την πορεία των πραγμάτων επειδή πχ θα αναμείξεις τρία βότανα, θα ανάψεις ένα κερί και θα απαγγείλεις μερικά στομφώδη λογάκια; Σαφώς όχι. Τα τελετουργικά του είδους αποτελούν απλά μια ψυχολογική προθέρμανση του ενδιαφερόμενου για την ενασχόληση με τη Μαύρη Μαγεία -που είναι και η αληθινή.

Όσοι επίδοξοι μάγοι δεν είναι αρκετά αποφασιστικοί ή θαρραλέοι ώστε να ασχοληθούν κατευθείαν με τη Μαύρη Μαγεία, καταφεύγουν στη Λευκή. Κάποια στιγμή, οι επαναλαμβανόμενες αποτυχίες είτε θα τους αποθαρρύνουν εντελώς είτε θα τους ωθήσουν στη Μαύρη Μαγεία -είναι μόνο θέμα χρόνου.

Ακόμη: "Λύσιμο" δεν υπάρχει επειδή η Μαγεία δρα πάντα προσθετικά, όχι αφαιρετικά. Το λύσιμο θα προσθέσει στο μαγεμένο άτομο νέα μάγια, τα οποία ίσως κρατήσουν τα παλιά "πιο πίσω". Δηλαδή, τα παλιά συμπτώματα θα υποχωρήσουν κάπως, όμως θα εμφανιστούν νέες ενοχλήσεις, μάλλον χειρότερες από τις προηγούμενες. Όμως, ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι είναι δυνατόν να γίνει λύσιμο, ο μάγος που θα το κάνει θα πρέπει να έλθει σε ψυχική σύγκρουση με εκείνον που έριξε το πρώτο ξόρκι αλλά και με τις αρνητικές δυνάμεις που εμπλέκονται σ' αυτό. Λογικά, λοιπόν, κανένας μάγος δεν θα μπει σε τέτοια διαδικασία, όσα χρήματα κι αν του δώσουν. Όσο για όλες αυτές τις μαγικές συνταγές (αμφίβολης προέλευσης και αποτελεσματικότητας που διατίθενται σε υπεραφθονία στο Διαδίκτυο ή σε σχετικά βιβλία, σαφώς πρόκειται για απάτη. Ένας αληθινός μάγος δεν θα πρόδιδε ποτέ τα μυστικά του και μάλιστα σε άσχετους.

Κυνήγι μαγισσών: Στα σκοτεινά χρόνια του Μεσαίωνα, οι γυναίκες ταυτίστηκαν με τη δύναμη του Σατανά και ρίχτηκαν στην πυρά. Η ιστορία του διωγμού των μαγισσών από την Ιερά Εξέταση περιλαμβάνει ανατριχιαστικές περιγραφές βασανιστηρίων και απίστευτους αριθμούς θυμάτων. Οι ιστορικοί της εποχής υπολογίζουν ότι τα θύματα του κυνηγιού μαγισσών ανέρχονται περίπου σε ενάμισι εκατομμύριο -αριθμός αστρονομικός αν λάβουμε υπόψη τον τότε ευρωπαϊκό πληθυσμό- και θεωρούν την καθολική εκκλησία υπεύθυνη για αυτή τη μαζική εξολόθρευση. *Θρησκεία αγάπης, όχι αστεία...*

Κατά τη γνώμη μου, οι πραγματικοί λόγοι για τους οποίους εξαπολύθηκε αυτό το γενοκτονικό κυνήγι των μαγισσών είναι οι εξής:

Α) Βίαιη πλύση εγκεφάλου των μαζών σχετικά με τη φρίκη της θρησκείας και την οργή του Θεού επί των αιρετικών και των μάγων. Επιβολή του τρόμου απέναντι σε οτιδήποτε αντιχριστιανικό. Οριστική πάταξη αιρέσεων και ειδωλολατρικών θεών.

Β) Καίριο χτύπημα ενάντια σε ολόκληρο το γυναικείο φύλο, που ως τότε κατείχε μια σχετικά καλή θέση στη δυτική κοινωνία. Υποτίμηση, δαιμονοποίηση, ευτελισμός των γυναικών, πάντα σύμφωνα με τα "αδιαμβισβήτητα" και "θεόπνευστα" δόγματα του χριστιανισμού. Σημειωτέον ότι οι γυναίκες καίγονταν ζωντανές όχι μόνο με την κατηγορία της μαγείας μα και γι' άλλους λόγους: επειδή αντιμίλησαν στον άνδρα τους, για κλοπή, για πορνεία, για μοιχεία, για παραμέληση των παιδιών, για αυνανισμό, εξαιτίας μιας αποβολής -έστω κι αν αυτή οφειλόταν σε κλωτσιά του συζύγου.

Γ) Η μεγάλη πλειοψηφία των γυναικών που καταδικάζονταν ως μάγισσες ήταν απλώς οι γιατροί της

εποχής, γνώστες της βοτανολογίας. Ο σημαντικότερος σκοπός των διωγμών ήταν η εξαφάνιση αυτής της επιστήμης. Όσες γυναίκες κατείχαν τις γνώσεις να θεραπεύουν τις αρρώστιες με χρήση βοτάνων, κατηγορούνταν από την εκκλησία για μαγεία και εξοντώνονταν. Έτσι, μια πολύτιμη επιστήμη χιλιετιών ουσιαστικά χάθηκε για πάντα. Για τα επόμενα 300 χρόνια οι ανθρώπινες μάζες έμειναν στο έλεος των ασθενειών, εφόσον η παλιά, φυσική ιατρική με βότανα είχε εκλείψει, αφήνοντας το πεδίο εντελώς ελεύθερο για τη σύγχρονη, γεμάτη παρενέργειες, χημική ιατρική η οποία, φυσικά, έγινε παγκόσμια αποδεκτή σαν σωτήρας της ανθρωπότητας.

Σαφέστατα υπήρχαν και άνδρες μάγοι οι οποίοι δεν ασχολούνταν τόσο με βότανα αλλά με καταστρεπτική, μαύρη μαγεία. Ωστόσο, αυτούς η εκκλησία όχι μόνο δεν τους ενοχλούσε αλλά τους έπαιρνε με το μέρος της! Αντιθέτως, στις γυναίκες που κατηγορούνταν για μαγεία δεν δινόταν καν το δικαίωμα της μετάνοιας: Είτε αρνούνταν την ενοχή τους είτε όχι, είτε αποδεικνυόταν η ενοχή τους με διάφορα θανατηφόρα "τεστ" είτε όχι, η κατάληξη ήταν πάντα η ίδια: ο θάνατος -είτε με φρικτά βασανιστήρια είτε στην πυρά. Στις ανατολικές "ορθόδοξες" χώρες δεν χρειάστηκε να οργανωθεί ανάλογο κυνήγι μαγισσών επειδή εκεί το γυναικείο φύλο βρισκόταν ήδη σε πολύ χαμηλή θέση, ενώ η βοτανολογία δεν ήταν καθόλου ανεπτυγμένη.

Αξιοσημείωτο είναι, πάντως, το γεγονός ότι παρά το ανελέητο κυνήγι μαγισσών, η μαγεία όχι μόνο δεν καταπολεμήθηκε αλλά κυρίευσε την οικουμένη! Ακόμη και στη σημερινή τεχνολογική εποχή, εκείνο που κυριαρχεί πραγματικά στον κόσμο των ανθρώπων είναι τα μάγια. Όποιος μπορεί και τα κάνει, επιβάλλεται.

Όπως δεν τα κάνει, καταποντίζεται. Τα μάγια δεν επηρεάζουν μονάχα το στόχο τους· επηρεάζουν επίσης ολόκληρο το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα γύρω του, έτσι ώστε πρόσωπα και πράγματα να συντονίζονται γύρω από το θύμα μ' έναν συγκεκριμένο τρόπο, καταστρέφοντάς του τη ζωή.

Ένας βασικός σκοπός των θρησκειών και των αιρέσεων είναι να αποκρύπτουν αυτή την αλήθεια. Απευθυνόμενοι στους ιερείς ή στους γκουρού για "θεραπεία", τα θύματα της μαγείας μάταια προσπαθούν να ξορκίσουν το κακό με ηλίθιες δουλικές προσευχές ή με αμφίβολες μεθόδους διαλογισμού, ενώ παράλληλα εξωθούνται να αποδεχθούν ότι για όλες τις συμφορές που τους βρίσκουν ευθύνονται οι ίδιοι: "Η ψυχή σου το επέλεξε" ... "Έχεις κακό κάρμα" ... "Είσαι αμαρτωλός" ... " Δεν πιστεύεις στο Θεό αρκετά" ... "Σκέφτεσαι αρνητικά" ... "Έχεις αδύναμη θέληση" κ.ο.κ. Ως αποτέλεσμα, τα θύματα τρώγονται διαρκώς με τα ρούχα τους, ενώ τα χρόνια περνούν και τα μάγια δρουν ανενόχλητα...

* * * *

Παρασκευή, 9 Οκτωβρίου 2009

Ιστορίες για αγρίους με πρωταγωνιστή το Θανάση: Είναι γνωστό ότι ενίοτε καπνίζει φούντα, μα πρόσφατα δοκίμασε κάτι άλλο που του προμήθευσαν οι γιοι της Μιλένας κι έκτοτε έχει παραισθήσεις και τρομακτικά όνειρα. Δεν θέλει πια να τους ξανακάνει παρέα, ενώ φοβάται να κοιμηθεί μόνος του και κοιμάται μαζί με τη μητέρα του.

Κατά τ' άλλα, ο νεαρός ξεκινά δουλειά μερικής απασχόλησης σαν διανομέας σε πιτσαρία, όπου θα έχει μισθό, φιλοδωρήματα και ασφάλιση. Όσο για την

ψωρίασή του βρίσκεται σε ύφεση, χάρη σε μια ειδική ένεση που κάνει δύο φορές την εβδομάδα. Επιπλέον, όταν πήγε μαζί με την Αλίκη για να γραφτεί ξανά στη σχολή ψυχολογίας, οι καθηγητές έδωσαν συγχαρητήρια στην αδελφή μου επειδή ο Νάσος είναι πρώτος μαθητής στην τάξη και αντί 900 ευρώ εγγραφή πλήρωσε μόνο 600. Της είπαν, μάλιστα, πως αν συνεχίσει έτσι θα πάρει και υποτροφία! Το πιο αξιοσημείωτο, πάντως, είναι ότι ο Θανάσης δεν μελετά ποτέ, δεν ανοίγει βιβλίο για την ακρίβεια. Στη σχολή αυτή (και σε όλες τις ιδιωτικές, φαντάζομαι) οι μαθητές δεν περνούν τις τάξεις με εξετάσεις αλλά με εργασίες, τις οποίες στην περίπτωση του Νάσου δεν ετοιμάζει ο ίδιος αλλά εγώ και η αδελφή μου...

Εικόνες του Matrix: Απόρησα πραγματικά όταν αντίκρυσα την Πένυ Μακούλη, συμμαθήτριά μου στο Δημοτικό, η οποία εμφανίστηκε σε αποψινή τηλεοπτική εκπομπή και παρακαλούσε τον κόσμο να την βοηθήσουν οικονομικά. Τώρα έχει έξι παιδιά και χρωστάει 15 ενοίκια και 80.000 ευρώ σε τράπεζες, εξαιτίας απλήρωτων πιστωτικών καρτών. Η κάμερα την έδειξε στο σαλόνι της, στο κομμωτήριο, στην αισθητικό, στο γυμναστήριο -σωστό σώου!

Κάποιος ενδιαφέρθηκε να της προσφέρει δουλειά ως λαντζέρα σε εστιατόριο. “Εγώ δεν κάνω τη λαντζέρα!” ήταν η περήφανη απάντηση της Πένυ. Στο μεταξύ, το κράτος της έχει ήδη χαρίσει ένα διαμέρισμα 100 μ2 στη Νίκαια αλλά η Πένυ δεν το καταδέχεται επειδή δεν είναι λουξ. “Τα παιδιά μου δεν φεύγουν από την Τερψιθέα, έχουν τους φίλους τους εδώ”, δήλωσε με ύφος αλλά στο τέλος ζήτησε να της δώσουν 40.000 ευρώ για να ανακαινίσει το “φτωχικό” διαμέρισμα στη Νίκαια...

Κυριακή, 18 Οκτωβρίου 2009

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στην Ιταλία για νέες σπουδές. Στις 6:00 το πρωί πρέπει να συναντηθώ με κάποιον και να φύγουμε μαζί με πλοίο για να πάμε σε άλλη πόλη, όπου θα μείνω οριστικά. Περπατώ στους δρόμους, κοιτάζω το ρολόι μου και βλέπω ότι η ώρα είναι πια 6:30, δηλαδή έχω χάσει το ραντεβού και το πλοίο!

Σκέφτομαι να πάω στο λιμάνι μόνη μου, έστω καθυστερημένη· ίσως προλάβω το καράβι ή μπορεί να βρω το επόμενο. Τότε, όμως, συνειδητοποιώ ότι έχω αφήσει τις βαλίτσες μου στο ξενοδοχείο. Πηγαίνω προς τα κει, ενώ η ώρα είναι πλέον 7.30 και νιώθω απογοητευμένη. Παίρνω ένα λεωφορείο, το οποίο περνά από την οδό Ήβης, όπου βρίσκεται το ξενοδοχείο μου. Λόγω αμφιβολίας, δεν κατεβαίνω έγκαιρα, παρά μόνον αφού έχει στρίψει στον παρακάτω δρόμο. Μόλις αποβιβάζομαι, το βαρύ όχημα κάνει μανούβρες όπισθεν, σα να θέλει να με πατήσει, αλλά εγώ το αποφεύγω.

Ψάχνω σε όλη την οδό Ήβης, μα δεν μπορώ να βρω πουθενά το ξενοδοχείο όπου έμενα. Ρωτώ σε πολλά άλλα ξενοδοχεία μα δεν το γνωρίζει κανείς, σαν να μην υπάρχει. Έτσι, τώρα έχω μείνει χωρίς λεφτά, χωρίς διαβατήριο και χωρίς ταυτότητα.

Περπατώντας στο δρόμο συναντώ τη Μαρία Σχοινά και της εξηγώ ότι η τωρινή ατυχία μου είναι πολύ μεγαλύτερη από την πρώτη φορά που ήλθα στην Ιταλία, πριν από 25 χρόνια. Το μόνο που έχω είναι 542 μονάδες στο κινητό μου τηλέφωνο. Ψάχνουμε μαζί με τη Μαρία, χωρίς αποτέλεσμα. Τα δύο τελευταία ξενοδοχεία τα απορρίπτουμε χωρίς να ρωτήσουμε: Αποκλείεται να έμενα εγώ εκεί, τόσο μεγάλα και πολυτελή που είναι. Στο δρόμο μας ακολουθεί ένα

λευκό σκυλί, όχι εχθρικό μα ενοχλητικό. Το χτυπώ με το χαρτοφύλακά μου για να φύγει, μα αντί να εξαφανιστεί, άλλο ένα όμοιο σκυλί έρχεται δίπλα μας.

Ερμηνεία: Κυνηγώ παλιά ή νέα όνειρα μα το "πλοίο" το έχω χάσει οριστικά, χωρίς καν να έχω καταλάβει πώς. Τρέχω να προλάβω τα γεγονότα, μα τώρα είναι ήδη πολύ αργά και βρίσκομαι σ' έναν ξένο κόσμο που δεν τον γνωρίζω και δεν με γνωρίζει. Άδικα ψάχνω, δεν έχω καμία θέση εδώ, ενώ η ζωή μου όλη έχει χαθεί στο πουθενά, σαν να μην υπήρξε ποτέ, από την εποχή της Ήβης. Μόνη συνοδοιπόρος η ταλαίπωρη Μαρία Σχοινά και τα συνήθη "σκυλιά" που συνεχώς με ενοχλούν και με παρακολουθούν...

Τετάρτη, 21 Οκτωβρίου 2009

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι στο σπίτι της ξαδέρφης Ανθής, μέσα σ' ένα εντυπωσιακό φούξια σαλόνι που έχει μέσα μικρές κυκλικές γαλάζιες πισίνες. Η αδελφή μου εκτελεί μια θεαματική ακροβατική βουτιά από ψηλά για να τραβήξει όλα τα βλέμματα. Την κοροϊδεύω, κάνοντας μορφασμούς.

Τώρα είμαι έξω και όλα είναι σκεπασμένα με χιόνι. Δεν μπορώ να περπατήσω άνετα στο δρόμο γιατί είναι γεμάτος γλιστερό πάγο. Νύχτα και χιόνι σε όλη τη γη. Ένας άλλος δρόμος μπροστά μου είναι τελείως αδιάβατος από το θρυμματισμένο πάγο επάνω του. Αισθάνομαι κατήφεια και απαισιοδοξία.

Τότε, το όνειρο γίνεται διαυγές και φωνάζω: "Εγώ ονειρεύομαι και διατάζω να ξανάρθει ο ήλιος!". Αμέσως ο ουρανός ξανοίγει, φως ξεχύνεται στη γη, το χιόνι αρχίζει να λυώνει...

Κυριακή, 25 Οκτωβρίου 2009

"Σύγχρονοι μάγοι": Λέγεται ότι τα τρικ των εμφανιζόμενων "μάγων" σ' αυτή την εκπομπή δεν είναι παρά ένα απλό σώου εντυπωσιασμού, ωστόσο το παρακάτω πείραμα σίγουρα δεν ήταν στημένο: Ένας από αυτούς είπε στους τηλεθεατές να φέρουν ό,τι χαλασμένες ηλεκτρικές συσκευές έχουν στα σπίτια τους, καθώς κι ένα πηρούνι· οι συσκευές να τοποθετηθούν μπροστά στην τηλεόραση, το πηρούνι επάνω. Ο μάγος συγκεντρώθηκε και ζήτησε από τους τηλεθεατές να επαναλάβουν μαζί του τρεις φορές: "Ένα, δύο, τρία, λειτούργησε!"

Έκανα όπως είπε: Έφερα δύο παλιά σταματημένα ρολόγια χειρός κι ένα πηρούνι, τα άφησα στις θέσεις τους, είπα τα λόγια και: Το ένα ρολόι ξανάρχισε να λειτουργεί και θα συνεχίζει να λειτουργεί για πολλούς μήνες μετά! Το πηρούνι πετάχτηκε ξαφνικά από μόνο του κι έπεσε κάτω, λίγα λεπτά μετά το τέλος του πειράματος!

Προφανώς, λοιπόν, μέσα από την αναμμένη τηλεόραση είναι δυνατόν να εκπέμπονται διάφορες ακτινοβολίες, οι οποίες εισβάλλουν στο φυσικό περιβάλλον των θεατών και το επηρρεάζουν με ασύλληπτους τρόπους...

Δευτέρα, 26 Οκτωβρίου 2009

Συνάντηση με την Πέρσα στην Κάτω Γλυφάδα. Όλα ήρεμα και καλά, μου αφηγήθηκε και την εξής απίθανη ιστορία: Ένα βράδι που επέστρεφε από τα μαθήματα με το αμάξι, χτύπησε κατά λάθος ένα μεγάλο σκύλο. Στεναχωρήθηκε πολύ, ένιωσε φοβερά ένοχη, οπότε βγήκε έξω, πήρε στα χέρια της το σκυλί, το έβαλε στο πίσω κάθισμα του οχήματος και το πήγε στον

κτηνίατρο, όπου περίμενε ώρες ατέλειωτες μέχρι να δουν τι ακριβώς είχε το ζώο και αν θα σωθεί. Εντέλει, ο σκύλος δεν είχε έπαθε τίποτα σπουδαίο, τον ξαναπήρε στο αμάξι και τον άφησε εκεί που τον βρήκε. "Νύχτα τρόμου", κατέληξε η Πέρσα με προβληματισμένο ύφος.

Εγώ, όμως, δεν πείθομαι: Δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι η Περσεφόνη μπήκε σε τόσο κόπο για ένα σκυλί. Πιθανότατα, μου διηγήθηκε την παραπάνω ιστορία για να μου δείξει πόσο καλή και πονόψυχη είναι...

Πέμπτη, 29 Οκτωβρίου 2009

Αναδουλειές και φέτος στα επαγγελματικά. Έχω μονάχα τρεις μαθητές, δηλαδή τα παιδιά της Λουίζας και τον Ιάκωβο, ο οποίος έχει κόψει τουλάχιστον τα ανεξέλεγκτα "hell" (πάλι καλά). Αναγκαστικά, λοιπόν, πήγα κι έκανα διακοπή εργασιών στην Εφορία και στο ΤΕΒΕ. Δεν θα πω τίποτα στην οικογένεια γι' αυτό, επειδή δεν έχω καμία όρεξη ν' ακούω τη μουρμούρα των γονέων μου: "Χωρίς το ΤΕΒΕ θα πεινάσεις, θα καταστραφείς! Το ΤΕΒΕ είναι το μέλλον σου!" κι άλλα τέτοια σπασαρχιδικά. Παράλληλα, θα γραφτώ στο Ταμείο Ανεργείας και από του χρόνου θα δικαιούμαι ιατρική ασφάλιση από το ΙΚΑ επειδή έχω πάνω από 3000 ένσημα. Δε νομίζω ότι θα ξανακολλήσω άλλα ένσημα πια. Συνολικά έχω 9 χρόνια ΤΕΒΕ και 10 χρόνια ΙΚΑ. Προς το παρόν φθάνουν...

Τέλος Πορείας: Όλοι οι αναζητητές, μυστικιστές, γιόγκι (και δε συμμαζεύεται) ανά την υφήλιο ευελπιστούν κάποτε να δουν το πρόσωπο του Θεού, δηλαδή το περιβόητο "Φως". Εγώ, όμως, αντικρύζω το αληθινό πρόσωπο του "Θεού" σε υπναγωγικά ή υπνοπομπικά οράματα σχεδόν κάθε νύχτα. Δεν έχω σχεδόν καμία

άλλη ψυχική εμπειρία πλέον. Και το μόνο που επιθυμώ είναι να αποστρέψω το βλέμμα μου οριστικά.

Η μεταφυσική μου αναζήτηση, ο Δρόμος, έχει φτάσει στο Τέρμα. Πιο πέρα δεν υπάρχει τίποτα. Συγκλονίζομαι και απογοητεύομαι που το Τέλος δεν είναι η ονειρική μακαριότητα στο “φως”, όπως υπόσχονται οι Δάσκαλοι. Αντίθετα, τώρα βλέπω ξεκάθαρα τι υπάρχει πίσω από το “Φως του Θεού”...

Το θετικό στην υπόθεση: Παρά το αφύσικο, μοναδικό στα χρονικά πρόβλημα που αντιμετωπίζω εδώ και έξι μήνες πλέον, γενικά αισθάνομαι πιο ήρεμη και κατασταλαγμένη παρά ποτέ. Όλες οι υπόλοιπες αγωνίες που με βασάνιζαν διαρκώς σε όλη μου τη ζωή, έχουν εξανεμιστεί. Ούτε καν σκέφτομαι πια: “Γιατί δεν έχω φίλους;” ... “Γιατί δεν βρίσκω μια δουλειά της προκοπής;” ... “Πώς θα βγάλω αρκετά χρήματα;” ... “Γιατί με κατατρέχει τόση ατυχία;” ... “Γιατί δεν μου συμβαίνει ποτέ κάτι καλό;” ... “Γιατί με απορρίπτουν όλοι, διαρκώς;” ... “Γιατί δεν έχω ποτέ ερωτικό σύντροφο; Πώς θα βρώ έναν;” κλπ, κλπ, κλπ.

Τίποτε από τα παραπάνω δεν με απασχολεί πλέον, δεν αναρωτιέμαι πια πώς και γιατί. Τώρα έχουν απαντηθεί όλα αυτά τα πώς και γιατί, εφόσον τώρα ξέρω τι κρύβεται πίσω απ' όλα τα φαινόμενα. Έχω φθάσει στον πυρήνα της ύπαρξης και στην πρώτη αιτία κάθε ωδύνης. Δεν υπάρχει τίποτα πέρα απ' αυτό. Ένας πόνος εξουδετερώνεται από έναν μεγαλύτερο πόνο -και δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος από την αλήθεια του κόσμου, την οποία εγώ βιώνω εδώ και έξι μήνες. Υπάρχει όριο στον πόνο κι εγώ το έχω φτάσει, το αναγνωρίζω και το αντέχω. Τέλος πορείας.

Απιθανότητες: Αλήθεια, τι πιθανότητες υπάρχουν, κάποιος άλλος άνθρωπος πάνω στη γη να μαστίζεται από τόσα αφύσικα και χρόνια προβλήματα στη ζωή του, όπως εγώ; Για να δούμε τι λένε οι στατιστικές -με συντηρητικούς υπολογισμούς:

Απίθανα φαινόμενα .... Συχνότητα
α) Κοροϊδίες και χλευασμοί διαρκώς και
παντού, από την παιδική ηλικία ως
τα χρόνια της νεότητας (δυο δεκαετίες): ~ 1/1000 άτομα
β) Ερωτική ζωή εντελώς ανύπαρκτη: ~ 1/1000 άτομα
γ) Συντονισμένος ηχητικός πόλεμος
γύρω μου εδώ και δέκα χρόνια περίπου: ~ 1/1000 άτομα
δ) "Σημεία της κόλασης" γύρω μου
εδώ και τρία χρόνια: ~ 1/10.000 άτομα
ε) Διαταραχή εφιαλτών με το ειδικό
επαναλαμβανόμενο μήνυμα "κόλαση",
εδώ και τρία χρόνια: ~ 1/10.000 άτομα
στ) Υπναγωγικά και υπνοπομπικά
οράματα φωτιάς σχεδόν κάθε μέρα,
εδώ κι έξι μήνες: ~ 1/10.000 άτομα

Δεν συνυπολογίζω τα λιγότερο σπάνια προβλήματα που έχω: κοινωνική απομόνωση, φτώχεια, ατεκνία κλπ.

Από τα παραπάνω συνάγεται ότι η πιθανότητα να αντιμετωπίσει κάποιος στη διάρκεια της ζωής του *όλες* τις ανωτέρω αφύσικες καταστάσεις είναι μία στο εξάκις εκατομμύριο (1/1.000.000.000.000.000.000.000), ενώ όλη η γη έχει πληθυσμό μόλις επτά δισεκατομμύρια ανθρώπους! Άρα, λοιπόν, μοίρα σαν τη δική μου δεν θα ήταν λογικά δυνατόν να υπάρξει ποτέ σε ολόκληρη την υφήλιο! Φυσιολογικά και λογικά είναι αδύνατον!

Γιατί, όμως; Γιατί όλα αυτά συμβαίνουν μόνο σε μένα; Τι είναι αυτό που με καθιστά τόσο ιδιαίτερη ανάμεσα σε όλους τους άλλους ανθρώπους, ώστε ο ίδιος

ο Θεός να με πολεμά διαρκώς, τόσο αδυσώπητα; Τόσο φρικτές αμαρτίες έχω διαπράξει πια; Και τα δισεκατομμύρια των υπόλοιπων ανθρώπων που δεν υποψιάζονται καν ότι μπορεί να υπάρχουν τέτοια προβλήματα, είναι όλοι τους τόσο πιο άγιοι από μένα;

Κάτι πολύ παράξενο συμβαίνει με μένα. Δεν είναι δυνατόν ο "Θεός" να ασχολείται τόσο εντατικά μαζί μου και να βιάζεται τόσο πολύ να καταστρέψει την πνευματική και ψυχική μου υγεία (γιατί αυτό είναι που χτυπάει περισσότερο), ιδίως από το έτος 2006 και μετά. Εγώ, όμως, οφείλω ν' αντέξω, παρόλο που τα αφύσικα προβλήματα που αντιμετωπίζω έχουν ξεπεράσει κάθε ανθρώπινο μέτρο. Ξέρω ότι πρέπει να αντέξω...

Μια Άλλη Θεώρηση του Matrix: Ολόκληρος ο κόσμος που ζω είναι ένα ψεύτικο κατασκεύασμα, μια εικονική πραγματικότητα (matrix) που προβάλλεται μέσα στο μυαλό μου, φτιαγμένη ειδικά για μένα. Ο αληθινός εαυτός μου πρέπει να είναι αιχμάλωτος κάπου, και κάποιοι έχουν συνδέσει τον εγκέφαλό μου μ' ένα σατανικό μηχάνημα το οποίο προβάλλει στο νου μου έναν συγκεκριμένο "κόσμο". Αυτοί που χειρίζονται το μηχάνημα μπορούν να ανιχνεύουν με αυτό τις αδυναμίες, τους φόβους αλλά και τα ισχυρά μου σημεία, που επιθυμούν να καταστρέψουν. Κατασκευάζοντας στη συνείδησή μου τις κατάλληλες "εμπειρίες", διογκώνουν τα αδύνατα μέρη του πνεύματός μου, ενώ χτυπούν με μανία τα δυνατά μέρη. Σκοπός τους είναι να κάμψουν εντελώς το πνεύμα μου.

Όσο το συλλογίζομαι, τόσο πείθομαι: Ολόκληρη η πραγματικότητα που βιώνω είναι προϊόν μιας δαιμονικής μηχανής, η οποία έχει συνδεθεί στο κεφάλι μου και διεγείρει διαρκώς τον εγκέφαλό μου, έτσι ώστε να

βιώνω συγκεκριμένες εμπειρίες, κατά κανόνα επώδυνες και παράλογες, οι οποίες αποτελούν για μένα την "πραγματικότητα". Στόχος της μηχανής είναι πάντα το πνεύμα μου, καθώς το κυρίαρχο μήνυμα που παίρνω διαρκώς είναι πως όλοι οι "συνάνθρωποί" μου είναι πιο φυσιολογικοί, πιο ισχυροί, πιο έξυπνοι, πιο πετυχημένοι, πιο ευτυχισμένοι, πιο αγαπητοί στο "Θεό" από μένα. Αυτή η εξωφρενική εικασία εξηγεί τέλεια όλα τα πρωτοφανή και αξεδιάλυτα ***μυστήρια*** που με κυκλώνουν από την ώρα που γεννήθηκα:

1) Ό,τι κι αν κάνω, ποτέ δεν διορθώνεται τίποτα στη ζωή μου. Ενίοτε μετανιώνω για ορισμένα σοβαρά λάθη μου, όπως το ότι πρόσφατα απευθύνθηκα σε μάγο. Ωστόσο, τι έχω επιχειρήσει ως τώρα χωρίς να το έχω μετανιώσει τελικά; Σαφώς τίποτα! "Ό,τι και να κάνεις θα το μετανιώσεις" (Ζεν), επειδή τα πάντα μέσα στο Matrix είναι στημένα, σαν τις σκηνές κινηματογραφικής ταινίας.

2) Στον εχθρικό κόσμο όπου "ζω", τα πιο παράλογα πράγματα μπορούν να πραγματοποιηθούν, εφόσον βέβαια επηρεάζουν εμένα αρνητικά -για παράδειγμα, να γίνει τελικά ο Νάσος ψυχίατρος...

3) Ό,τι κι αν επιχειρήσω, σε οποιονδήποτε τομέα, αργά ή γρήγορα αποτυχαίνει. Μόνο σε μένα συμβαίνει αυτό. Οι υπόλοιποι άνθρωποι (όλοι!) είναι πάντα πιο πετυχημένοι από μένα. Κανείς δεν αποτυχαίνει εντελώς, σε όλους τους τομείς της ζωής, όπως εγώ.

4) Αντιμετωπίζω συνεχώς άλυτα, αφύσικα, εξαιρετικά ψυχοφθόρα προβλήματα: Κοινωνική απομόνωση, γενική απόρριψη, ερωτική ανυπαρξία, ηχητικός πόλεμος, συνεχείς κακοτυχίες, συντονισμοί του Matrix, τρομακτικά "σημεία", το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" στα όνειρά μου, υπναγωγικά και υπνοπομπικά οράματα

φωτιάς. Αν καταφέρω να ξεπεράσω (ποτέ να λύσω) ένα πρόβλημα, αμέσως καταφθάνει νέο, χειρότερο από το προηγούμενο! Λες και είναι προγραμματισμένα με κομπιούτερ! Στο μεταξύ, όλοι οι άλλοι άνθρωποι απολαμβάνουν αβίαστα πολυάριθμες χαρές και επιτυχίες. Όλοι προχωράνε χωρίς εμένα, σ' έναν κόσμο που δεν καταλαβαίνω και που διαρκώς μου ξεφεύγει...

5) Μου είναι αδύνατο να απολαύσω πραγματικά οτιδήποτε. Πάντα κάτι θα μου τη σπάσει: ηχητικός πόλεμος, ατυχίες, εχθρικοί άνθρωποι, δυσοίωνες συμπτώσεις, ακόμη και "σημεία της κόλασης"! Μόνον εγώ ενοχλούμαι διαρκώς από διάφορους αστάθμητους και απίθανους παράγοντες. Όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι μοιάζουν σα να διασκεδάζουν συνεχώς σ' ένα ατέλειωτο πάρτυ.

6) Δεν συναντώ ποτέ έναν αποτελεσματικό σύμμαχο, παρά μόνο βαρετές ή άσπονδες φιλενάδες. Για κάποιο ανεξιχνίαστο λόγο, μου είναι αδύνατο να βρω ένα άτομο ικανό να με βοηθήσει να λύσω έστω ένα από τα αφύσικα προβλήματα που έχω. Ωστόσο, πολύ εύκολα βρίσκω άτομα που με μπλέκουν σε αυτά, όπως την Πέρσα και τον Sam Kusba.

7) Για διάφορους λόγους (παντελής έλλειψη κοινωνικών διασυνδέσεων, ανύπαρκτο σύστημα δικαιοσύνης, κυκλώματα παντού), μου είναι αδύνατο να αμυνθώ σποτελεσματικά ενάντια σε οποιονδήποτε εχθρό. Αυτοί, όμως είναι σε θέση να μου κάνουν όποιο κακό τους καπνίσει, όσο απίθανο κι αν είναι, πάντοτε υπεράνω πάσης υποψίας, ανεμπόδιστοι και ατιμώρητοι.

8) Ο κόσμος συντονίζεται προκλητικά με τις αρνητικές μου σκέψεις: Ό,τι με θλίβει βρίσκεται πάντα μπροστά μου. Ό,τι με ευχαριστεί γρήγορα χάνεται ή δεν εμφανίζεται καθόλου.

9) Σε ένα γνήσιο σύμπαν δεν θα αλλοιώνονταν ποτέ οι φυσικοί νόμοι, για κανένα λόγο. Φαινόμενα όπως μαγεία, μαντεία, μοίρα, συντονισμοί του Πλέγματος, λεξαριθμικές ισοψηφίες, “σημεία”, κλπ, δεν θα ήταν δυνατά σ' ένα γνήσιο σύμπαν. Για την ακρίβεια, στον κόσμο που ζω όλα τα παραπάνω φαίνονται να δρουν κατάφορα εναντίον μου, ειδικά εναντίον μου. Οι άλλοι δεν έχουν ποτέ ανάλογα προβλήματα.

10) Από την άλλη πλευρά, τίποτα δεν λειτουργεί υπέρ μου: Ούτε η μαγεία, ούτε η προσευχή, ούτε ο διαλογισμός, ούτε η επιστήμη, τίποτα!

Σχετική ανακούφιση αισθάνομαι μονάχα όταν δεν αλληλεπιδρώ με το Matrix: Στη ζωή μου προχωρά μονάχα ό,τι κάνω από δική μου πρωτοβουλία, μόνη μου, για τον εαυτό μου: Τα ημερολόγιά μου, το παιγνίδι *Yparxis*, οι δικές μου μεταφυσικές τεχνικές, οι δικές μου αναζητήσεις. Ό,τι κάνω απευθυνόμενη στους άλλους, με τους άλλους, για τους άλλους, καταλήγει πάντοτε σε οικτρή αποτυχία ή καταστροφή.

Παρατηρώ, ωστόσο, ότι με την πάροδο του χρόνου η Μηχανή γίνεται πιο επιθετική αλλά και λιγότερο “προσεκτική” μαζί μου, τόσο ώστε αρχίζω και βλέπω τα σφάλματά της – γι' αυτό το λόγο, άλλωστε, η “πραγματικότητα” δεν με πείθει πλέον. Προφανώς, αυτοί που μ' έχουν φυλακίσει βιάζονται όλο και περισσότερο να καταστρέψουν το μυαλό μου. *Γιατί όμως; Τους κυνηγάει κανένας;*

* * * *

Κυριακή, 1 Νοεμβρίου 2009

Αστρική Προβολή: Είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου. Η κάμαρα είναι όλη κάτασπρη. Αποκτώ αυτοσυναίσθηση, θέλω και υψώνομαι ως το ταβάνι, με το σώμα

τεντωμένο σε οριζόντια θέση. Για μια στιγμή αμφιβάλλω, φέρνω τα χέρια στη μέση κι ελέγχω το χώρο γύρω μου. Ναι, έχω όντως υψωθεί, ενώ δυνατός αέρας φυσάει μέσα στο δωμάτιο. Ροδαλές γλώσσες απαλής αύρας υψώνονται από το αστρικό μου σώμα. Υπέροχη αίσθηση...

Σήμερα το πρωί ο Νάσος έρχεται και μου εξομολογείται τα ακόλουθα: Τώρα είναι “καθαρός”, έχει αποτραβηχτεί από κακές παρέες, ωστόσο δεν υπάρχει ναρκωτικό που να μη το έχει δοκιμάσει: χασίσι, κοκαΐνη, ηρωίνη, LSD κ.ά. Πρόσφατα πήρε κεταμίνη, που τον έκανε να χορεύει επί 12 ώρες συνέχεια. Μια φορά, μαζί με την τελευταία γκόμενά του, πήραν χάπι "Lovedot" κι έκαναν σεξ επί 9,5 ώρες ασταμάτητα! Τώρα έχει χωρίσει από την εν λόγω υπερσεξουαλική γκόμενα κι έχει κόψει τα ναρκωτικά μετά από μια άσχημη εμπειρία (“bad trip”) που είχε. Μέχρι πρόσφατα έτρεμε το κεφάλι του μα τώρα είναι εντάξει και θέλει να αφοσιωθεί στις σπουδές του, λέει.

Σαφώς, χαίρομαι για το Θανάση -απλά μου κάνει εντύπωση το εξής: Έχει δοκιμάσει ό,τι ναρκωτικό υπάρχει στην πιάτσα, μα πρόβλημα χρόνιο σαν το δικό μου δεν έχει! Κανένα μήνα το πολύ είδε ορισμένους εφιάλτες μα τώρα είναι μια χαρά. Όχι μόνο δεν έχει περαιτέρω συνέπειες από τις τις λανθασμένες επιλογές του, αλλά μάλλον η όλη υπόθεση του βγαίνει σε καλό: Για να τον τραβήξουμε από τα ναρκωτικά, όλη η οικογένεια ασχολούμαστε μαζί του, του δίνουμε λεφτά με τη σέσουλα και του κάνουμε όλα τα χατήρια. Ειδικά η αδελφή μου πήρε δάνειο και του αγόρασε ένα σωρό καινούργια μοντέρνα έπιπλα για να διακοσμήσει ο Νάσος το διαμέρισμα του 2ου ορόφου, όπου στο εξής θα μένει μόνος του.

Τα δικά μου λάθη, ωστόσο, δεν είναι ποτέ χωρίς σοβαρότατες συνέπειες – ιδίως το τελευταίο, δηλαδή η ανόητη και ανεξήγητη εμπιστοσύνη που έδειξα σ' έναν μαύρο μάγο. Το αστείο στην υπόθεση είναι ότι εγώ συχνά συμβουλεύω τους νέους να μη βάζουν στο στόμα τους το παραμικρό ναρκωτικό επειδή όλα προξενούν εγκεφαλικές βλάβες. Κι όμως, εγώ που δεν καπνίζω ούτε καν τσιγάρα, ούτε πίνω αλκοόλ, τα τελευταία τρία χρόνια έχω υποστεί μάλλον μόνιμες εγκεφαλικές βλάβες που δεν τις έχει ούτε ο χειρότερος ναρκομανής! Άλλη μια φορά, λοιπόν, θυμάμαι τα σοφά λόγια της παλιάς μου φίλης, της Μαρίας Σχοινά: "Μη λυπάσαι κανέναν. Τον εαυτό σου να λυπάσαι..."

"Απόλυτο Κακό": Χρόνο με το χρόνο, τα βιβλία μου συνθέτουν μια ιστορία που κοντεύει να γίνει πιο μεγάλη από την "Ιστορία του Ελληνικού Έθνους"! Είναι τα μόνα βιβλία βιβλία που έχω διαβάσει παραπάνω από μία φορές και θα συνεχίσω να τα διαβάζω και να το διορθώνω όσες φορές χρειαστεί.

Από το Σεπτέμβρη του 2009 έχω ξεκινήσει τη διόρθωση των επτά, πλέον, τόμων της αυτοβιογραφίας μου -για πολλοστή φορά. Όταν δεν είμαι έτοιμη να συγγράψω καινούργιο τόμο, ξαναδιαβάζω και διορθώνω τους ήδη υπάρχοντες. Έτσι, έχω παρατηρήσει τα εξής: Τα κείμενα που έχουν υποστεί τις λιγότερες διορθώσεις είναι εκείνα που αφορούν μεταφυσικές εμπειρίες: Διαυγή όνειρα, Περιπέτειες της νύχτας, Αστρικές προβολές, Ψυχικές εμπειρίες κλπ.

Αντιθέτως, τα κείμενα που αφορούν γεγονότα της καθημερινής ζωής (κοινωνική ζωή, οικογενειακά θέματα, δουλειά) έχουν πολλές διορθώσεις. Ωστόσο, τα κείμενα που έχουν υποστεί τις περισσότερες διορθώσεις

είναι εκείνα που αφορούν μαγεία, τελετουργίες, “σημεία”, οράματα φωτιάς και τα συναφή.

Συνειδητοποιώ, λοιπόν, ότι όσο περισσότερες διορθώσεις απαιτεί ένα θέμα στο πέρασμα του χρόνου, τόσο περισσότερες απάτες κρύβει, απάτες που (μου) προκαλούν σύγχυση και αποπροσανατολισμό. Όσο λιγότερες διορθώσεις απαιτεί ένα θέμα, τόση περισσότερη αλήθεια εμπεριέχει. *Αυτό αποδεικνύει ότι η Φαντασία (αστρικές περιπέτειες κάθε είδους) είναι πιο αληθινή από την Πραγματικότητα...*

Πέμπτη, 19 Νοεμβρίου 2009

Ψυχική Εμπειρία: Ονειρεύομαι ότι βρίσκομαι μέσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο. Μόλις το όνειρο γίνεται διαυγές, υψώνομαι περίπου ένα μέτρο από το πάτωμα. Πάνω από το κεφάλι μου ολόκληρο το σύμπαν έχει πάρει το σχήμα ενός κυλίνδρου με άπειρο μήκος. Τα “τοιχώματά” του, διάστικτα με λαμπερά αστέρια, στροβιλίζονται γοργά.

Υψώνομαι ακόμα περισσότερο και αρχίζω να διασχίζω γοργά τη μυστηριακή σήραγγα. Κάποια στιγμή διακρίνω ανθρωπόμορφα σκιερά όντα που κινούνται δισδιάστατα πάνω στα “τοιχώματα” του κυλινδρικού σύμπαντος. Τα όντα είναι κατάμαυρα αλλά το περίγραμμά τους σχηματίζεται από αστραφτερά φώτα. Προσπερνώ τις μορφές αυτές και κατευθύνομαι προς το άκρο της σήραγγας, όπου λαμποκοπά έντονο φως. Φθάνω εκεί μα δεν υπάρχει πια φως αλλά μια ωραία εξοχική πόλη κάτω από έναν απέραντο γαλάζιο ουρανό.

Σάββατο, 28 Νοεμβρίου 2009

☺ Όλοι συμφωνούν πως ο μικρός Τώνης, τώρα 18 μηνών, ξανθούλης και χαριτωμένος, μοιάζει πιο πολύ

στο Νάσο παρά στο Γιάννη -ιδίως στην εμφάνιση, ίσως και στο χαρακτήρα: Ζωηρούλης και τσαμπουκάς, στην πρώτη ευκαιρια αρπάζει ό,τι βρει μπροστά του, το πετάει κάτω και το σπάει με νάζι.

Σήμερα το απόγευμα τον πήγαμε βόλτα στις κούνιες μαζί με την αδελφή μου. Μόλις γυρίσαμε στο σπίτι, πριν προλάβουμε να δούμε τι σκαρώνει, ο μικρός άνοιξε την γυάλινη προθήκη του σύνθετου στο σαλόνι μας, άρπαξε τη μικρή πορσελάνινη πράσινη φοντανιέρα με το κυμματιστό χρυσαφένιο περίγραμμα και το ζωγραφισμένο κόκκινο τριαντάφυλλο στο κέντρο (παλιά μπομπονιέρα που έχουμε από τη βάφτιση του Γρηγόρη, εδώ και 44 χρόνια) και την πέταξε κάτω επιδεικτικά, σπάζοντάς την σε πολλά κομμάτια. Η μαμά στενοχωρέθηκε αλλά δεν έδειξε τίποτα. Αργότερα, μου παραπονέθηκε ότι: “Φοβάμαι μήπως μεγαλώνοντας πάρει ο Τώνης το αρβανίτικο πείσμα και τον δύστροπο χαρακτήρα της μητέρας του· κι εγώ τότε θα τον αντιμετωπίζω ανάλογα. Ξέρεις, ο άνθρωπος αγαπιέται από τον τρόπο του...”

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Νοέμβριος 2009):*** Συνεχίζω την ίδια ψυχική αυτοάμυνα, έχοντας προσθέσει μια μικρή γλάστρα με δενδρολίβανο πάνω στο προσκέφαλό μου. Παραδόξως, αυτός ο μήνας πήγε καλύτερα από τους προηγούμενους: Τα ***οράματα φωτιάς*** μειώθηκαν εντυπωσιακά σε αριθμό, ενώ οι φλόγες που βλέπω τώρα σε υπναγωγικές ή υπνοπομπικές παραισθήσεις φαίνονται μικρές, σχηματοποιημένες, ή σαν από κεριά. Συνολικά αντιμετώπισα μονάχα πέντε οράματα φωτιάς, οκτώ όνειρα με φλόγες και δύο φορές το εφιαλτικό μήνυμα. Αρχίζω να ελπίζω...

Από την άλλη πλευρά, ο ***ηχητικός πόλεμος*** καλά

κρατεί· σαφώς δεν παρατηρείται πια η σφοδρότητα που υπήρχε άλλοτε, ωστόσο το φαινόμενο επιμένει: α) Ο Νάσος ακούει μουσικές στο διαπασών γύρω στις τέσσερις ώρες κάθε απόγευμα και βράδι. β) Η φασαρία από το μπαλκόνι του 2ου ορόφου στη διπλανή πολυκατοικία συνεχίζεται αμείωτη, από τις 7:00 το πρωί ως τις 1:00 τη νύχτα, καθημερινά. Αδύνατο να καθήσω για λίγο ήρεμα στη βεράντα μου, χωρίς ν' ακούω τις φωνές τους, την τηλεόρασή τους, το αρμόνιό τους. γ) Κάθε βράδι, επί δύο ή τρεις ώρες με το ρολόι, ακούγονται συνεχώς ισχυροί γδούποι, χτυπήματα, συρσίματα, σφυροκοπήματα από το διαμέρισμα του Γιάννη, ακριβώς πάνω από το κεφάλι μας! Απλά αναρωτιέμαι πώς το καταφέρνουν αυτό! Αντιμετωπίζω το όλο πρόβλημα μάλλον επιτυχώς, φορώντας κέρινες ωτοασπίδες. Όταν οι θόρυβοι δεν διαπερνούν τις ωτοασπίδες, είμαι ικανοποιημένη...

Κατά τ' άλλα: Στα μέσα του μήνα είχα μια κλήση στο κινητό μου από τον Sam Kusba. Αντί να του μιλήσω, έκλεισα το τηλέφωνο. Δυο μέρες μετά είχα άλλη μια κλήση με απόκρυψη, οπότε αναγκάστηκα ν' απαντήσω. Ήταν ο αδελφός του μάγου, ο οποίος άρχισε να μου μιλά γρήγορα, γεμάτος ανησυχία, χωρίς καν να συστηθεί ή να χαιρετήσει πρώτα:

"Πρέπει νά 'ρθεις αύριο οπωσδήποτε, ο Sam βλέπει κάτι πολύ κακό, δεν θέλω τίποτα λεφτά, νά 'ρθεις αύριο για θεραπεία!"

"Δεν μπορώ!" του είπα σταθερά και ήρεμα.

"Άσε τα δεν μπορώ, πρέπει νά 'ρθεις!"

"Όχι, δεν τ' αφήνω! Εγώ τώρα δεν έχω κανένα πρόβλημα και δεν έρχομαι!"

"Όχι;"

"Όχι!" ήταν η οριστική μου απάντηση και ο τύπος μου

έκλεισε το τηλέφωνο. Λοιπόν, ο κυρ μάγος πρέπει να έχει μεγάλο πρόβλημα με μένα...

Στις 28 του Νοέμβρη, Ακριβώς 11 μέρες μετά το τηλεφώνημα του Kusba, είχα την εξής παράξενη ***Περιπέτεια της Νύχτας:*** Κάθομαι στη βεράντα μαζί με τους γονείς μου και άλλους γείτονες. Ξαφνικά, βλέπω τον μάγο και τον αδελφό του να μπαίνουν στην αυλή, μέσα από την εξώπορτα. Μου ζητούν επίμονα να φέρω διάφορα πράγματα κι εγώ τους τα φέρνω. Με αυτά μου κάνουν ένα μαγικό τελετουργικό για “θεραπεία”, στη μέση του δρόμου. Σε μια άκρη βλέπω ένα καμμένο πτώμα. Ανησυχώ, αισθάνομαι μπερδεμένη και ανήσυχη.

Ξυπνώντας από το πολύ ζωντανό αυτό όνειρο, ένιωσα ανακούφιση που ήταν μονάχα ένα όνειρο. Πάντως, από την επόμενη κιόλας μέρα, η “συνταγή” μου αρχίζει να χαλάει, καθώς τα οράματα και τα όνειρα φωτιάς επιστρέφουν ξανά. Δεν αποκλείεται, ο μαύρος μάγος να εξακολουθεί να μου εξαπολύει μάγια...

Θα το ξαναπώ για εκατομμυριοστή φορά: *Την εποχή που τους έκαιγα, έκανα την καλύτερη δουλειά! Ήμουν σοφή τότε!*

Δευτέρα, 7 Δεκεμβρίου 2009

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ σε έναν ήσυχο δρόμο κοντά στην Πλατεία Μακεδονίας. Χαμηλώνω το κεφάλι και παρατηρώ την σκούρα μπλε σχολική ποδιά που φοράω. Συνειδητοποιώ με νοσταλγία πως έχουν περάσει πάνω από 28 χρόνια από τότε που ήμουν μαθήτρια και φορούσα καθημερινά ποδιά. *Εκείνα τα χρόνια δεν ήταν τόσο όμορφα για μένα, μακάρι όμως να μην έφευγαν ποτέ...*

Το πρωί πήγα στη θεία Πηνελόπη για να της πάω ένα πριόνι που χρειαζόταν. Ήταν και η φίλη της η Άννα

εκεί, η οποία μόλις με είδε, αναφώνησε αυθόρμητα: "Είδες τι ωραίο μπόι έχει η Υβόννη; Και τι ωραίο σώμα;"
"Και που να δεις την Υβόννη με μαγιό! Εγώ την έχω δει, τότε που την παίρναμε μαζί με τον άνδρα μου για μπάνιο!" αποκρίθηκε χαρωπά η θεία Πηνελόπη.
"Είναι πιο όμορφη από την Αλίκη, εγώ σου το έχω πει!" συμπλήρωσε η Άννα, "αλλά μη της το πεις!" μου χαμογέλασε.
"Όχι, δεν θα της το πω!" γέλασα.

Απίστευτο, πρωτοφανές: Να μια θετική σύγκριση υπέρ μου, ανάμεσα σε μένα και στη σταρ αδελφή μου! Νά 'ναι καλά οι γυναίκες...

Κυριακή, 13 Δεκεμβρίου 2009

Απόψε έχω κλείσει ραντεβού με τη Φιλιώ, την Ευγενία και το Νικήτα έξω από το ασανσέρ του μετρό, στη Δάφνη. Η Φιλιώ καταφθάνει με καθυστέρηση ενός τετάρτου. Μέσα στο ίδιο ασανσέρ είναι κι ένα "μογγολικό" παιδί μαζί με τη μητέρα του. Βγαίνοντας, το παιδί απλώνει το χέρι και χτυπάει τη Φιλιώ στην πλάτη. Εκείνη γυρνάει και λέει θυμωμένα στη μητέρα: "Μάζεψέ το!". Ύστερα μας πλησιάζει και παραπονιέται ότι το παιδί εκείνο τη χτυπούσε συνέχεια μέσα στο ασανσέρ. "Μα είναι καθυστερημένο", της κάνει η Ευγενία. Αμέσως η Φιλιώ απομακρύνεται και φαίνεται σα να μιλάει στο κινητό της. Ύστερα κατευθύνεται προς τα λεωφορεία, ενώ εγώ απορώ: *Τι γίνεται τώρα; Ετοιμάζεται να φύγει;* Στο μεταξύ, η Ευγενία, η οποία συχνότατα μου παραπονιέται για τα καμώματα της Φιλιώς, έχει γίνει έξαλλη. Δηλώνει ότι δεν θέλει να την ξαναδεί και μου προτείνει να πάμε να καθήσουμε οι δυο μας στην πιο κοντινή καφετέρια.

Μετά από ένα δεκάλεπτο τηλεφωνεί η Φιλιώ στο κινητό της Ευγενίας. Εκείνη τη στιγμή βλέπω ότι έχει κάνει και σε μένα κλήση, όμως εγώ δεν την έχω προσέξει εγκαίρως. Ζητάει από την Ευγενία να μου πει να βγω εγώ έξω. Μόλις βγαίνω, τη βλέπω να στέκεται σκυθρωπή ακριβώς δίπλα στην είσοδο. Προς μεγάλη μου έκπληξη, τα βάζει αμέσως μαζί μου επειδή δεν την περιμέναμε και πήγαμε να καθήσουμε! Της εξηγώ ότι δεν καταλάβαμε τι ήθελε να κάνει, ότι νομίζαμε πως θα έφευγε. Μετά παραπονιέται επειδή δεν απάντησα αμέσως στην κλήση της. Της υπενθυμίζω ότι εγώ δεν έχω ποτέ το κινητό πρόχειρο έξω από την τσάντα κι έτσι δεν άκουσα την κλήση. Κατόπιν παραπονιέται ότι υποστηρίζω πάντα την Ευγενία, πράγμα που αρνιέμαι φυσικά. Δηλαδή, η Φιλιώ δημιούργησε ολόκληρο επεισόδιο μόνο και μόνο επειδή η Ευγενία της πήγε κόντρα σε κάτι· ωστόσο, από μένα ζήτησαν τα ρέστα. Τελικά, η Φιλιώ μπαίνει μέσα στην καφετέρια, κάθεται μαζί μας, δεν αναφέρει το παραμικρό στην άλλη και τα ξαναφτιάχνουμε σαν να μην τρέχει τίποτα...

Τρίτη, 29 Δεκεμβρίου 2009

Έξοδος για καφέ στην Πλάκα, με την παρέα σε απαρτία. Αυτή τη φορά ήταν και η Ελισάβετ μαζί μας. Μας είπε τα νέα για μια παλιά φίλη της, τη Γεωργία, η οποία τώρα ζει στην Ξάνθη: Η κοπέλα έπασχε από παρανοϊκή σχιζοφρένεια επί χρόνια, είχε έμμονες ιδέες ότι την παρακολουθούν και άκουγε φωνές να την βρίζουν. Ωστόσο, όταν έχεις τύχη δεν τη χάνεις: Η Γεωργία βρήκε τελικά τον άντρα της ζωής της, παντρεύτηκαν το καλοκαίρι και μετά από λίγους μήνες γέννησε ένα γιο! Από τότε που έμεινε έγγυος έκοψε τα ψυχοφάρμακα μα έτσι κι αλλιώς δεν της χρειάζονται πια

επειδή “τώρα είναι περδίκι”, όπως δήλωσε χαρακτηριστικά η Ελισάβετ.

Μου φαίνεται λογικό: Όταν η ζωή σου ξετυλίγεται φυσιολογικά, χωρίς δυσάρεστα απρόοπτα συνεχώς και αδιαλλείπτως, τότε και το μυαλό σου λειτουργεί φυσιολογικά. Αντίθετα, όταν σε κατατρέχουν διαρκώς αφύσικες αναποδιές, τότε και το μυαλό αρχίζει να λειτουργεί αφύσικα...

Επίσης, η Ελισάβετ μας είπε ότι επικοινώνησε με μια άλλη πρώην φιλενάδα της, η οποία έχει και αυτή παρόμοιο ψυχικό πρόβλημα αλλά είναι πιο επιθετική και αποδίδει την αρρώστιά της σε επίδραση δαιμόνων. Λίγο αργότερα μας ανέφερε ότι ο σύζυγος μιας φίλης της αυτοκτόνησε με περίστροφο πριν τρεις εβδομάδες. Ο τύπος ήταν ψυχασθενής, έπαιρνε αντιψυχωσικά και η κοπέλα τον είχε γνωρίσει από αγγελία σε εφημερίδα. *Σαν πολλούς μουρλούς δεν γνωρίζει η Ελισάβετ; Κι όταν μιλά γι' αυτούς μειδιά αυτάρεσκα και λάμπει ολόκληρη...*

Συντονισμός του Matrix: Επιστροφή με το λεωφορείο Α4. Φτάνοντας στη στάση “Πλατεία Καλογήρων”, ένα μπλόκο περιπολικών σταματούν την κυκλοφορία και το λεωφορείο. Κατεβαίνω, προχωρώ τρία μέτρα, βρίσκω ένα ταξί μπροστά μου· μόλις μπαίνω μέσα, το μπλόκο διαλύεται, ο δρόμος μπροστά ανοίγει. Αποφασίζω να διατηρήσω την κούρσα μέχρι το σπίτι και μου στοιχίζει 8 ευρώ, δηλαδή όσα χρήματα ακριβώς έχω στο πορτοφόλι μου. Μόλις φθάνω έξω από το σπίτι, ώρα 12:00 τα μεσάνυχτα, τότε ακριβώς ένας νεαρός βγαίνει από τη διπλανή πολυκατοικία και κάνει νόημα για να πάρει το ταξί. “Είσαι πολύ τυχερός για να βρεις ταξί εδώ, τέτοια ώρα” του λέει ο ταξιτζής.

Συμπέρασμα: Η όλη φάση με το μπλόκο έγινε για να βρει ο νεαρός ταξί αμέσως, μες τα μαύρα μεσάνυχτα,

σ' έναν παράμερο δρόμο της Άνω Γλυφάδας. *Σ' αυτό τον κόσμο υπάρχει μόνο τύχη και η τύχη του ενός βασίζεται στην ατυχία του άλλου...*

Πέμπτη, 31 Δεκεμβρίου 2009

Οικογενειακό δείπνο για την υποδοχή του νέου χρόνου. Ακολούθησε χαρτοπαίγνιο μέχρι το πρωί πάνω σε πράσινη τσόχα, με καινούργιες τράπουλες και ειδικές μάρκες. Τελικοί νικητές ο Νάσος και ο Γιάννης.

☺ Ο Αντωνάκης έμεινε και αυτός ξύπνιος μέχρι τις 6:00 τα χαράματα, παίζοντας ήσυχα όλες αυτές τις ώρες, χωρίς να γκρινιάζει ή να νυστάζει. Κάποια στιγμή μου κοπάνησε ένα άδειο πλαστικό μπουκάλι στη μύτη, εγώ το διασκέδασα αλλά ο πατέρας του τον μάλωσε και ο μικρός έμπηξε τα κλάμματα όλο παράπονο.

"Θεία, έμαθες τα νέα; Ο καινούργιος χρόνος θα είναι γκέη!" αστειεύτηκε ο Νάσος, λίγο πριν το διαλύσουμε.

"Πώς έτσι;" γέλασα.

"Γιατί ο προηγούμενος μας γάμησε!"

Πες το ψέματα...

® *Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Δεκέμβριος 2009):* Πάνω που άρχιζα να αισιοδοξώ για τη λύση του νυχτερινού μου προβλήματος, αυτό το μήνα οι υπναγωγικές παραισθήσεις επέστρεψαν εντονότερες: Σχεδόν κάθε νύχτα, μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, πάντα με μάτια κλειστά, αντικρύζω φλόγες ή λάμψεις που πάνε να γίνουν φλόγες, συχνά πάνω από μια φορά κάθε νύχτα.

Συνολικά εμφανίστηκαν 11 οράματα φωτιάς αλλά και πολλές αναλαμπές ή σχηματοποιημένες φλόγες. Είχα επίσης 9 όνειρα που περιείχαν φλόγες. Τα ονειρικά μηνύματα "κόλαση" και "παράδεισος" μου ήλθαν από 3 φορές το καθένα. Νιώθω βαθιά απογοητευμένη εξαιτίας

της επιδείνωσης των παραϋπνιών, ιδίως μετά την αναπάντεχη βελτίωση του Νοεμβρίου. Δεν ξέρω πια τι άλλο να κάνω...

Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα
(εκτενής περιγραφή)

Α) Άρχουσες Οντότητες

Πρόκειται για δυνάμεις κατοχής πάνω στη Γη, όντα εξωγήινα, αόρατα, άυλα, μάλλον ηλεκτρικής φύσεως. Έχουν καταλάβει τον πλανήτη εδώ και χιλιάδες χρόνια και τον έχουν μετατρέψει σε “κοτέτσι” προς δική τους εκμετάλλευση. Τα “κοτόπουλά” τους είναι το ανθρώπινο είδος. Το “κοτέτσι” είναι ένα υπερπολύπλοκο ενεργειακό δίκτυο, περισσότερο γνωστό με τον όρο “Matrix” ή “Πλέγμα”.

Επειδή ακριβώς είναι άυλες, οι Άρχουσες Οντότητες διαθέτουν δυνατότητες άμεσης ενδοεπικοινωνίας και τηλεμεταφοράς, πράγμα που τους επιτρέπει να συντονίζονται τέλεια μεταξύ τους αλλά και να συντονίζουν τα πάντα μέσα στο Πλέγμα με μαθηματική ακρίβεια. Μπορούν, ακόμη, να ελέγχουν τα στοιχεία της φύσεως: Μεταβάλλουν τις καιρικές συνθήκες, προκαλούν φυσικές καταστροφές ή διάφορα περίεργα φυσικά φαινόμενα, ανάλογα με τα συμφέροντά τους αλλά και με τις εντυπώσεις που θέλουν να προξενήσουν στα “κοτόπουλα”.

Όντα που δρουν παρασκηνιακά και αθέατα, δεν μπορεί παρά να είναι πονηρά και κακόβουλα. Κάποιοι τα ονομάζουν Σκιερούς ή Δαίμονες, ενώ οι θρησκείες τα κολακεύουν αποκαλώντας τα Θεούς ή Αγγέλους. Βέβαια, όλοι οι πιστοί συμφωνούν πως στην παραμικρή “αμαρτωλή” σκέψη ή πράξη “ο Θεός θα μας κάψει” και “η Παναγία θα μας βγάλει τα μάτια” -κι αυτό το

θεωρούν σωστό και δίκαιο...

Β) Δομικά στοιχεία του Πλέγματος

α) Η Ανθρωπότητα αποτελεί το κύριο δομικό υλικό του Πλέγματος. Όλες οι ανθρώπινες δραστηριότητες (πράξεις, σκέψεις, συναισθήματα, διαπροσωπικές σχέσεις, εμπνεύσεις, πολιτισμοί ολόκληροι) ρυθμίζονται από τις Άρχουσες Οντότητες στην παραμικρή λεπτομέρεια. Χρησιμοποιούν τους ανθρώπους ως βιολογικές μαριονέτες, επειδή χρειάζονται νοήμονα οργανικά όντα προκειμένου να διαμορφώνουν το φυσικό πεδίο σύμφωνα με το λεγόμενο "θεϊκό σχέδιό" τους.

β) Οι Μηχανές, προπάντων εκείνες που είναι ηλεκτρονικού τύπου και λειτουργούν on line: κομπιούτερς, κινητά τηλέφωνα, συσκευές εκπομπής και περισυλλογής ραδιοκυμμάτων, πάσης φύσεως ρομπότ κλπ, αποτελούν πύλες του αόρατου κόσμου προς τον κόσμο μας: Οι εξωγήινες οντότητες κινούνται, δρουν κι εξελίσσονται γρηγορότερα όταν περνούν μέσα από ηλεκτρομαγνητικά πεδία.

Επίσης, μέσω αυτών των μηχανημάτων γίνεται απορρόφηση ζωτικής ενέργειας από τα ανώτερα ενεργειακά κέντρα των ανθρώπων: Για παράδειγμα, μετά από λίγες ώρες ενασχόλησης με το Διαδίκτυο, ο χρήστης νιώθει σκοτοδίνη, ζάλη, αδυναμία σκέψης, ανακάτεμα στην κοιλιά ή/και στο ηλιακό πλέγμα. Η τηλεόραση κάνει το ίδιο, αλλά σε μικρότερο βαθμό.

Άνθρωποι και Μηχανές, ελεγχόμενοι και συντονιζόμενοι ακατάπαυστα από τις εξωγήινες Άρχουσες Οντότητες, αποτελούν το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα.

Γ) Μηχανισμοί του Πλέγματος

α) Οικογένεια: Είναι το κύτταρο της ανθρώπινης

κοινωνίας, άρα το κύτταρο του Matrix. Κάθε άνθρωπος, από τη στιγμή της γέννησής του, παίρνει μια ορισμένη θέση στην οικογένειά του -δηλαδή έναν συγκεκριμένο ενεργειακό ρόλο.

Οι εξωγήινοι αφέντες έχουν τη δυνατότητα, μέσω αδιάκοπων συντονισμών του Matrix, να ελέγχουν με ακρίβεια ποιά γυναίκα θα τεκνοποιήσει με ποιόν άνδρα και πότε. Εκείνο που δεν ελέγχουν ακόμη απόλυτα είναι οι ακριβείς γονιδιακοί συνδυασμοί που συγκεντρώνονται σ' ένα άτομο. Ωστόσο, *Αυτοί* παρακολουθούν αδιάλειπτα το κάθε παιδί από τη γέννησή του, παρατηρούν αν τυχόν παρουσιάζει ενοχλητικά γι' αυτούς χαρακτηριστικά (πχ κριτικό πνεύμα, αντικομφορμισμό, δίψα για αληθινή μάθηση σε συνδυασμό με υψηλή νοημοσύνη) και στη συνέχεια συντονίζουν την υπόλοιπη οικογένεια ώστε να διατηρεί την ανάλογη στάση (αρνητική, περιφρονητική, μειωτική) απέναντι στο ανεπιθύμητο ον. Γενικότερα, το τι ενεργειακά παιγνίδια παίζονται μέσα στις οικογένειες δύσκολα περιγράφεται: Πρόκειται για έναν συνήθως ασυνείδητο μα βρώμικο ενεργειακό πόλεμο που εκτυλίσσεται στα πλαίσια κάθε "καθωσπρέπει" οικογένειας, με τελικό σκοπό την υποστήριξη ορισμένων μελών και την κατακρήμνιση κάποιων άλλων.

Στη συνέχεια, μέσα από αδιόρατες μα ακριβείς διαδικασίες, ο ρόλος αυτός αναπαράγεται και μεγενθύνεται στην ευρύτερη κοινωνία, καθορίζοντας έτσι το ατομικό *Πεπρωμένο:* Το κοινωνικό περιβάλλον συντονίζεται ασυνείδητα γύρω από το κάθε άτομο έτσι ώστε αυτό να διατηρεί πάντοτε την ίδια θέση που του έχει αρχικά οριστεί από την οικογένειά του. Αν μέσα στην οικογένειά σου είσαι το "μαύρο πρόβατο", τότε για "μαύρο πρόβατο" θα σε έχουν όπου κι αν βρεθείς. Αν,

πάλι, είσαι το “καμάρι” της οικογένειάς σου, τότε παντού θα είσαι το “καμάρι” της ομάδας, όπου κι αν βρεθείς.

Ο ανωτέρω μηχανισμός απόρριψης αναπαράγεται και μεγενθύνεται μέσα στην κοινωνία σταθερά, επίμονα, μεθοδικά, ώσπου να καταπολεμηθεί και να εξουδετερωθεί το ανεπιθύμητο άτομο. Να γιατί, αρκετά συχνά, άνθρωποι ευφυείς και χαρισματικοί καταλήγουν στην απομόνωση, στο φρενοκομείο ή στην αυτοκτονία, ενώ οι “φελλοί” κατά κανόνα επιπλέουν.

Αυτός είναι ο πραγματικός λόγος που όλες οι επικρατούσες θρησκείες καταδικάζουν το ελεύθερο σεξ: Με τη μονογαμία ελέγχονται πιο αποτελεσματικά οι γεννήσεις, δηλαδή ποιά θα ζευγαρώσει με ποιόν και πότε, έτσι ώστε να έλθει στον κόσμο η κατάλληλη ψυχοφυσική οντότητα (άνθρωπος), η οποία θα εξυπηρετεί τους σκοπούς των Αρχόντων όσο το δυνατόν καλύτερα. Επιπλέον, με την παγκόσμια επιβολή του ταμπού της αιμομιξίας, γίνεται δυνατή η αποδυνάμωση συγκεκριμένων ανεπιθύμητων γονιδίων που μπορεί να κυκλοφορούν σε μια οικογένεια.

β) Πατριαρχία: Όπως διάβασα κάποτε, το πιο καλά κρυμμένο μυστικό των αιώνων είναι η μάχη ανάμεσα στο αρσενικό και στο θηλυκό ιερατείο. Η οριστική πτώση των μητριαρχικών κοινωνιών επήλθε πριν από 5000 χρόνια περίπου, οπότε η ειρηνική και στοργική Μεγάλη Θεά αντικαταστάθηκε από τον φιλοπόλεμο κι εκδικητικό Πατέρα Θεό.

Η άνοδος της Πατριαρχίας, υποκινημένη και υποστηριγμένη από τους εξωγήινους άρχοντες, ευνοεί σαφέστατα την εξέλιξη του Πλέγματος, καθώς η αρσενική επιθετική φύση εξυπηρετεί καλύτερα τον πολεμικό μηχανισμό, άρα την ανάπτυξη όλο και

μεγαλύτερων κρατών. Με την επιβολή της Πατριαρχίας και του αρσενικού τρόπου σκέψης (βία, πόλεμος, έλεγχος, αριθμοί, δουλειά), οι μικρές οικογενειακές ομάδες ανθρώπων σταδιακά αντικαταστάθηκαν από τις πρώτες πόλεις-κράτη, δηλαδή τις πρώτες συγκεντρώσεις του Πλέγματος.

Παρά την περίφημη "χειραφέτηση της γυναίκας", η αρσενική αντίληψη κι αισθητική κυριαρχούν πλέον παντού. Σήμερα οι γυναίκες έχουν σχεδόν αρρενοποιηθεί, εφόσον σκέφτονται σαν άνδρες και δρουν σαν άνδρες, ασχολούμενες με εταιρείες, πολιτική, θετικές επιστήμες, οικονομικά συμφέροντα. Άλλοτε, πάλι, υιοθετούν την "αρρενωπή θηλυκότητα", δηλαδή την πουτανιά. Εδώ και χιλιάδες χρόνια, δεν υπάρχουν αληθινές γυναίκες σε αυτό τον κόσμο· κανείς δεν γνωρίζει πλέον πώς είναι μια σωστή γυναίκα.

γ) Πόλεμος: Χάρη σ' αυτόν τον μηχανισμό, το Matrix διαμορφώνεται, ενοποιείται και ισχυροποιείται όλο και περισσότερο με την πάροδο του χρόνου: Εξαιτίας των αδιάκοπων πολεμικών συρράξεων σε ολόκληρη την υφήλιο, τα μικρά σκόρπια χωριά συνενώνονται σε μεγάλες χώρες και κατόπιν σε γιγάντιες αυτοκρατορίες. Απώτερος στόχος είναι η ολική ομογενοποίηση του Πλέγματος: Όλα τα κράτη της γης να γίνουν ένα "παγκόσμιο χωριό". Σήμερα βρισκόμαστε ήδη στα πρόθυρα της δημιουργίας μιας απέραντης κοσμοκρατορίας (παγκοσμιοποίηση).

δ) Οι εξωγήινοι άρχοντες ελέγχουν τα ανθρώπινα μυαλά με ακρίβεια, έτσι ώστε ο ***"πολιτισμός"*** να εξυπηρετεί τις σκοπιμότητες που θέλουν αυτοί. Εξ' ού και οι περίφημες "θετικές επιστήμες", οι οποίες ως επί το πλείστον αποτελούν προϊόν τηλεπαθητικής υποβολής στους πιο δεκτικούς ανθρώπινους εγκεφάλους -σχεδόν

αποκλειστικά ανδρικούς. Η ανθρώπινη κοινω-νία αποτελεί έργο μιας ξεκάθαρα αρσενικής διάνοιας: αστυνομικός έλεγχος, αυστηρότητα, ανταγωνισμός, εταιρείες, αριθμοί, τεχνολογία, καταστροφή της Μητέ-ρας Φύσης, κατεργασμένα μέταλλα, μηχανές, γκρίζοι όγκοι αυστηρά τετραγωνισμένοι αποτελούν τις σύγχρο-νες "πόλεις", οι οποίες από ψηλά θυμίζουν έντονα τρισδιάστατο γράφημα από κομπιούτερ...

ε) Κυκλώματα: Η ανθρωπότητα έχει την εγγενή τάση να οργανώνεται σε πολυάριθμες κλίκες ή κυκλώματα, τα οποία όμως συνεργάζονται μεταξύ τους και ουσιαστικά αποτελούν ένα Υπερκύκλωμα.

Απώτερος σκοπός των κυκλωμάτων είναι να διασφαλίζουν τη διακίνηση της ενέργειας και της δύναμης μέσα σε συγκεκριμένους κύκλους ατόμων και σε αυστηρά καθορισμένες ποσότητες, ανάλογα με τη γενετική καταγωγή αλλά και τις "υπηρεσίες" που προσφέρει ο καθένας στο Matrix.

Οι υψηλά ιστάμενοι αρχηγοί των κυκλωμάτων γνωρίζουν τι ακριβώς συμβαίνει στον κόσμο, έχουν συμμαχήσει συνειδητά με τους Εξωγήινους Άρχοντες και -πιθανότατα- έχουν κάποια γενετική ομοιότητα μ' εκείνους. Ως αντάλλαγμα, συγκεντρώνουν στα χέρια τους σημαντική εξουσία, η οποία μεταφράζεται σε χρήμα, φήμη, υψηλή κοινωνική θέση, καταξίωση.

Μέσω συγκεκριμένων διαδικασιών (εργασία, καταμερισμός του πλούτου, νεποτισμός, κλπ), τα υψηλά κυκλώματα ελέγχουν αυστηρά τις τύχες των υπόλοιπων ανθρώπων επί της γης, ωστόσο και οι ίδιοι υπακούνε σε μια άκαμπτη, αδιαμφισβήτητη ***ιεραρχία***. Η *ενέργεια* και η *δύναμη* ακολουθούν μια αυστηρά μονοδρομική πορεία μέσα στην κοινωνική πυραμίδα: Τα πιο αδύναμα μέλη διοχετεύουν την ζωτική τους ενέργεια σε πιο ισχυρούς,

λιγότερους σε αριθμό· αυτοί, με τη σειρά τους, μεταβιβάζουν την ενέργεια σε ακόμη λιγότερους και πιο ισχυρούς κ.ο.κ., ώσπου όλη η ενέργεια/δύναμη αποδίδεται σ' ένα Κέντρο, στην κορυφή της πυραμίδας. Όλοι νιώθουν δυσάρεστα αυτή τη διαρροή ενέργειας από πάνω τους, μα κανείς δεν τολμά ν' αντιδράσει σοβαρά, καθώς αισθάνονται πολύ αδύναμοι ή πολύ βολεμένοι για κάτι τέτοιο.

Το Κέντρο προς το οποίο κατευθύνεται αδιάκοπα η συντονισμένη ζωτική ενέργεια της ανθρωπότητας είναι μια εξωγήινη, αόρατη, ακατάληπτη οντότητα, ο Άρχοντας των Αρχόντων, ο οποίος απαιτεί να λατρεύεται παγκοσμίως ως "Θεός". Από εκεί ξεκινούν όλες οι εξουσίες ("κάθε εξουσία πηγάζει από το Θεό", όπως παραδέχεται και η εκκλησία) κι εκεί επιστρέφουν, ενισχυμένες με ψυχική ενέργεια από δισεκατομμύρια ανθρώπους. Όσο πιο ψηλά βρίσκεται κανείς στην κοινωνική πυραμίδα, τόσο πιο κοντά έρχεται στον λεγόμενο "Θεό". Τον αναγνωρίζουν, όμως, μονάχα όσοι καταφέρνουν να αναρριχηθούν πολύ ψηλά στην ιεραρχία.

στ) Δουλειά: Μέσω του καταμερισμού της εργασίας, ο κάθε άνθρωπος τοποθετείται στη θέση που του αντιστοιχεί μέσα στην κοινωνική ιεραρχία και καλείται να προσφέρει "στο σύνολο" όσο το δυνατόν περισσότερα: Τα παιδιά πάνε σχολείο. Οι γυναίκες γίνονται κατά κύριο λόγο ερωμένες, νοικοκυρές και μητέρες. Οι άνδρες εργάζονται στα γραφεία ή στα εργοστάσια. Οι πιο αφοσιωμένοι από αυτούς καταλαμβάνουν ηγετικές θέσεις και ειδικά προνόμια.

Σε κάθε περίπτωση, ο μέσος άνθρωπος υποχρεώνεται -και το θεωρεί φυσικό- να εκτελεί ολημερίς δουλειές βαρετές, άχαρες, κουραστικές, αποχαυνωτικές,

συχνά χωρίς ξεκάθαρο σκοπό. Η αλήθεια είναι πως όταν δουλεύεις για κάποιον, του παραχωρείς την ενέργειά σου. Μέσω της δουλειάς, οι άνθρωποι απασχολούνται διαρκώς με σαχλαμάρες προκειμένου να απομυζάται η ενέργειά τους, μέρα με τη μέρα, χρόνο με το χρόνο. Εκείνοι, από την πλευρά τους, αφήνονται με αυταρέσκεια, καμαρώνοντας ότι είναι "άνθρωποι χρήσιμοι στην κοινωνία".

ζ) Προβλήματα: Παρά την εντυπωσιακή ανάπτυξη των επιστημών κατά τον τελευταίο αιώνα, ο μέσος άνθρωπος φαίνεται να είναι πιο δυστυχισμένος παρά ποτέ, εφόσον κάθε είδους προβλήματα εξακολουθούν να τον βασανίζουν: φτώχεια, κοινωνική απομόνωση, οικογενειακές συγκρούσεις, ανεργία, ανταγωνισμός, κακή υγεία, ψυχασθένειες, κλπ. Γιατί άραγε;

Η αλήθεια είναι πως όταν έχεις ένα πρόβλημα, όλοι τρώνε: γιατροί, δικηγόροι, ψυχολόγοι, παπάδες, βιομηχανίες ψυχαγωγίας κ.ά. Τα προβλήματα κάνουν το Πλέγμα να κινείται, καθώς το *χρήμα* (το αίμα του Πλέγματος) ρέει άφθονο.

Αν δεν υπήρχαν προβλήματα και αν οι άνθρωποι ήταν υγιείς, αυτάρκεις κι ευτυχισμένοι, τεράστιοι κλάδοι του Πλέγματος θα εκμηδενίζονταν. Για παράδειγμα, αν εξαλείφονταν ξαφνικά όλες οι ασθένειες, τότε όλες οι φαρμακοβιομηχανίες θα έβαζαν λουκέτο, ολόκληρος ο κλάδος της ιατρικής θα κατέρρεε μονομιάς και η παγκόσμια οικονομία θα καταποντιζόταν. Παράλληλα, ο πανταχού παρών φόβος της αρρώστιας θα εξαφανιζόταν -πράγμα που θα καθιστούσε τον έλεγχο των "κοτόπουλων" πολύ δυσκολότερο.

Ακόμη, η επίμονη σκέψη και (αυτο)συγκέντρωση, δημιουργούν έντονες συσπάσεις στον εγκέφαλο. Όσο πιο έντονη είναι η σκέψη, ενισχυμένη μάλιστα

με δυνατά συναισθήματα άγχους, φόβου, θυμού κλπ, τόσο πιο επίμονη είναι η εγκεφαλική σύσπαση. Όταν ο εγκέφαλος συσπάται, παράγει ενέργεια η οποία αποτελεί την βασική *τροφή* των Αόρατων Αρχόντων.

Γενικά, όταν εστιάζεις τη σκέψη σου σε κάτι, ο νους σου παράγει ενέργεια υπό μορφή ηλεκτρικών εκκενώσεων η οποία γίνεται αμέσως αντιληπτή από τους Σκιερούς (ή, μήπως, θα έπρεπε να πω "τους Φωτεινούς";). Για να μη τους λείπει ποτέ το "φαγητό", *Αυτοί* φροντίζουν να διαμορφώνουν έτσι το Πλέγμα γύρω σου, έτσι ώστε να παράγεις όσο το δυνατόν περισσότερη "τροφή" γι' αυτούς. Τους αρέσει να "βασανίζεις" το νου σου, όχι να τον χαλαρώνεις. Θέλουν να "καίγεσαι" μέσα σε τυραννικά συναισθήματα θλίψης, θυμού, τρόμου, όχι να ηρεμείς.

Όταν ο νους αντιμετωπίζει τρομακτικά ή αφύσικα προβλήματα, όπως χρόνια κακοτυχία, συστηματικές ψυχικές επιθέσεις, αδικίες, φτώχεια, σοβαρές ασθένειες, διαβολικές συμπτώσεις, αρχίζει να σκέφτεται επίμονα προκειμένου να βρει κάποια λύση. Παραδόξως, όμως, ικανοποιητική λύση δεν βρίσκεται ποτέ· μα κι αν βρεθεί, αυτή γρήγορα αποδεικνύεται πως είναι ένα νέο πρόβλημα, χειρότερο από το προηγούμενο. Έτσι, ο νους πέφτει πάλι σε νέες επίμονες και στενόχωρες σκέψεις ώσπου να λυθεί το καινούργιο πρόβλημα, κ.ο.κ.

Να γιατί υπάρχουν ακόμη τόσο πολλά προσωπικά, ψυχολογικά, οικογενειακά, κοινωνικά, οικονομικά κλπ προβλήματα ακόμη και στις σύγχρονες υπερεξελιγμένες κοινωνίες: Είναι τεράστια η πνευματική ενέργεια που εκλύει ο ανθρώπινος εγκέφαλος όταν αναγκάζεται να αντιμετωπίσει ένα σοβαρό πρόβλημα. *Και Αυτοί πεινούν πάντα...*

Δ) Συστήματα Νοητικού Ελέγχου

α) Εκπαίδευση: Ο απώτερος σκοπός που εξυπηρετούν τα σχολεία, τα πανεπιστήμια, οι διαφόρων ειδών σχολές και τα συναφή, δεν είναι η όποια παροχή "γνώσης" – το αντίθετο μάλιστα: Τα σχολεία αποκρύπτουν την ουσιαστική γνώση από τις μάζες, καθώς εξυπηρετούν τρεις βασικούς στόχους:

α) Την ανάπτυξη της αναλυτικής λεκτικής σκέψης, η οποία *διαβάζεται* κάθε στιγμή από τις Άρχουσες Οντότητες,

β) την εκγύμναση της (αυτο)συγκέντρωσης, η οποία διατηρεί τον εγκέφαλο σε μόνιμη σύσπαση ώστε να παράγει διαρκώς ενέργεια-τροφή για τους Εξωγήινους Άρχοντες,

γ) Την καλλιέργεια των πιο κατάλληλων δεκτικών εγκεφάλων, ώστε να δέχονται κάθε είδους εμπνεύσεις κατευθείαν από τον Αόρατο Κόσμο.

Ιδιαίτερα στη σημερινή εποχή, οι απαιτήσεις των Αόρατων Αρχόντων για τροφή έχουν αυξηθεί κατά πολύ. Έτσι, από την παιδική κιόλας ηλικία ο σύγχρονος μαθητής υποχρεώνεται να μελετάει όλο και μεγαλύτερα κείμενα (ανάπτυξη λεκτικής αναλυτικής σκέψης), να εστιάζεται σε όλο και περισσότερα θέματα/μαθήματα (συγκέντρωση της προσοχής), να κάνει όλο και πιο δύσκολους υπολογισμούς (διαρκείς κι έντονες συσπάσεις στον εγκέφαλο).

Ιδίως οι λεγόμενες "θετικές επιστήμες" απαιτούν τόση εστίαση προσοχής για την επίλυση πολύπλοκων προβλημάτων στα μαθηματικά, τη φυσική, τη χημεία κλπ, ώστε ο μελετητής συχνά αισθάνεται το μυαλό του να "καίγεται" από την προσπάθεια. Αλήθεια, ποιός δεν έχει ακούσει άπειρες φορές στη σχολική ζωή του τη φράση: "Συγκεντρώσου! Στίψε το μυαλό σου!" -για να

λύσει το τάδε απαιτητικό πρόβλημα. Φυσικά, όταν το λύσει τότε τον περιμένει ένα καινούργιο, πιο δύσκολο πρόβλημα, οπότε "Ξαναστίψε το μυαλό σου", κ.ο.κ.

β) Θρησκείες: Όλες οι διαδεδομένες ανθρώπινες θρησκείες μιλούν για τον "Ένα", τον "Παντοδύναμο", τον "Μοναδικό" Θεό. Εννοούν τον αρχηγό των εξωγήινων αόρατων δυνάμεων κατοχής, ο οποίος απαιτεί από το ανθρώπινο "ποίμνιο" συνεχή λατρεία και απόλυτη υποταγή -σαν τους μαφιόζους. Όλως τυχαίως, σε όλες τις θρησκείες ο "Θεός" είναι πάντα αρσενικός...

Άλλη βασική χρησιμότητα των θρησκειών είναι να μπλοκάρουν τη γνήσια πνευματική αναζήτηση για όσους διατηρούν μια στοιχειώδη ικανότητα διανόησης και αναρωτιούνται σοβαρά "τι συμβαίνει στον κόσμο", "ποιός είμαι, πού πάω" και τα παρόμοια. Αργά ή γρήγορα, όλοι οι αμφισβητίες καταλήγουν σε μια ευρέως αποδεκτή θρησκεία ή σε μια αίρεση – αν δεν θέλουν να απορριφθούν εντελώς από την κοινωνία.

Όλες οι θρησκείες αποτελούν έμπνευση των εξωγήινων αρχόντων, οι οποίοι υποβάλλουν τις εκάστοτε δοξασίες περί Θεού στα πιο δεκτικά και υποβόλιμα αρσενικά ανθρώπινα μυαλά. Έτσι προκύπτει η "θεοπνευστία". Από την άλλη πλευρά, τα θρησκευτικά δόγματα δεν μπορούν να αντικρουστούν με τη λογική, επειδή ακριβώς δεν περιέχουν λογική. Τα θρησκεύματα απαιτούν τυφλή πίστη *[πιστεύω = δέχομαι άκριτα οτιδήποτε μου σερβίρουν οι επιτήδειοι]*, ενώ δεν κάνουν ποτέ λόγο για γνώση. Παράλληλα, μέσω άγνωστων εξωγήινων επιστημών, σκηνοθετούνται ορισμένα "θαύματα" που πείθουν τους όποιους σκεπτικιστές: Ανεξήγητες ξαφνικές θεραπείες, τρομερά "σημεία", παράξενα φαινόμενα που υπερβαίνουν τους γνωστούς φυσικούς νόμους, αλλά και σημαδιακές τιμωρίες των

ανυπάκουων, καταστροφή των υπέρτερων αλλά απίστων εχθρών κλπ. Γενικότερα, *μια καλή πράξη μπορεί να καλύψει χιλιάδες κακές:* Σε κάθε έναν γνωστό άρρωστο που θεραπεύεται θαυματουργικά, αντιστοιχούν μερικές χιλιάδες άγνωστοι υγιείς που νοσούν ξαφνικά από απίθανες ασθένειες -εξίσου "θαυματουργικά".

Υπάρχουν πολυάριθμες θρησκείες πάνω στη γη, έτσι ώστε να ανταποκρίνονται στην ψυχοσύνθεση του κάθε λαού. Μπορεί να παρουσιάζουν σημαντικές διαφορές μεταξύ τους, ωστόσο όλες εξυπηρετούν τον ίδιο σκοπό: Την πλήρη υποταγή των μαζών στο "Θεό" και στο θέλημά του. Καλλιεργούν συστηματικά την αποδοχή της δυστυχίας ("ο Θεός σας τιμωρεί για τις αμαρτίες σας" ή "πρέπει να υποφέρετε για να ξεπληρώσετε το κακό σας κάρμα"), την καλλιέργεια της ενοχής ("είστε αμαρτωλοί και γι' αυτό ο Θεός επιτρέπει το κακό στον κόσμο"), την εξάλειψη κάθε κριτικής σκέψης ("Μην κρίνετε ίνα μην κριθείτε" και "Οι πτωχοί τω πνεύματι κληρονομήσουσιν την γην") και προπάντων τον τρόμο στις ψυχές ("όποιος τολμάει να αμφισβητεί το δόγμα, θα καταλήξει γραμμή στην κόλαση").

Όλες οι θρησκείες διαιωνίζουν σκόπιμα τον ψυχικό τρόμο, έστω κι αν υπόσχονται "σωτηρία" και "αιώνια ζωή" -μονάχα για τους "λίγους και εκλεκτούς", βέβαια. Οι πιστοί θεωρούν τους εαυτούς τους παιδιά του Θεού, ωστόσο ολόκληρη η θεία λειτουργία είναι μια ατέρμονη ικεσία για έλεος. Όσο για τα "ιερά μυστήρια", η ίδια η εκκλησία τα χαρακτηρίζει "φρικτά". Κάθε θρησκευτική πίστη βασίζεται στον τρόμο. Δίχως τρόμο δεν υπάρχει πίστη.

Η θρησκεία αποτελεί την πιο αποτελεσματική τροχοπέδη του νου επειδή συνδέεται με τον τρόμο, τον απόλυτο μεταφυσικό τρόμο μιας αποτρόπαιης αιώνιας

τιμωρίας. Όλες οι θρησκείες επιβάλλουν το δόγμα της μεταθανάτιας αιώνιας φρίκης, ενώ φυσιολογικά και λογικά ο θάνατος είναι το τέλος. *Ωστόσο, αφύσικα και παράλογα δεν ξέρω τι μπορεί να συμβεί...*

Το πιο απίστευτο απ' όλα τα "θαύματα", όμως, είναι το γεγονός ότι τα θρησκευτικά δόγματα (στο σύνολό τους αυθαίρετα, αναπόδεικτα, παρανοϊκά) έχουν γίνει αποδεκτά από δισεκατομμύρια ανθρώπους ανά τους αιώνες. Αντί οι άνθρωποι, ως "λογικά" όντα, να περιγελούν αυτά τα τραγελαφικά παραμύθια, τα ασπάζονται πρόθυμα και ρυθμίζουν τις ζωές τους σύμφωνα με τις συχνά παράλογες απαιτήσεις των θρησκειών.

Αυτό συμβαίνει επειδή ο εγκέφαλος του λεγόμενου Homo Sapiens είναι έτσι κατασκευασμένος ώστε να μην αντέχει καμία αλήθεια. Αντίθετα, επιζητά και δέχεται το ψέμα, εύκολα και γρήγορα, ιδίως αν αυτό εμπεριέχει τρόμο και προέρχεται από μια "αυθεντία". Όλα τα παιδιά του κόσμου μαγνητίζονται από παραμύθια με δράκους και κακές μάγισσες, ενώ οι ενήλικες πιστεύουν και προσκυνούν τις πλέον αλλοπρόσαλλες και τρομακτικές θρησκείες. Όταν ξεστομίζεις αλήθειες σε μισούν. Σε λατρεύουν όταν τους πνίγεις στα ψέματα.

γ) Αιρέσεις: Παρά την υπέρμετρη ανάπτυξη των επιστημών στη σύγχρονη, "αθεϊστική" εποχή, οι θρησκείες είναι πιο ισχυρές παρά ποτέ. Όσοι ξεφεύγουν από τον πνευματικό έλεγχο της επίσημης θρησκείας, αργά ή γρήγορα καταλήγουν στις λεγόμενες Αιρέσεις. Αυτές ουσιαστικά αποτελούν παραλλαγές των θρησκευμάτων και ιδίως τα τελευταία 25 χρόνια ξεφυτρώνουν παντού σαν τα μανιτάρια. Έτσι, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, σχεδόν όλοι οι άνθρωποι υποτάσσονται πνευματικά στον λεγόμενο "Θεό του κόσμου τούτου".

Παράλληλα, οι Δάσκαλοι της Νέας Εποχής

φροντίζουν να δίνουν αποστομωτικές απαντήσεις σε όσους τολμούν ακόμη να σκέφτονται και να αναρωτιούνται σχετικά με την κυριαρχία του κακού στον κόσμο: "Φταις πάντα εσύ για όλα", λένε, επειδή:
Έχεις κακό κάρμα
Είσαι αμαρτωλός
Υπάρχει μπλοκάρισμα στο γενεαλογικό σου δέντρο
Κάνεις αρνητικές σκέψεις
Είσαι αδύναμος χαρακτήρας
Είσαι ψυχικά κατώτερος, κ.ο.κ.

"Η ζωή είναι καθρέφτης", υποστηρίζουν. "Στο Σύμπαν υπάρχει δικαιοσύνη, δεν υπάρχει κακό -εκτός από ένα: εσένα!" κι εξηγούν: "Το Σύμπαν συντονίζεται με τις σκέψεις σου και τις υλοποιεί χωρίς διάκριση. Αν σου συμβαίνουν ατυχή γεγονότα, είναι επειδή εσύ τα προκαλείς με τις αρνητικές σου σκέψεις. Άρα, μην παραπονιέσαι, σου αξίζει ό,τι κι αν σου συμβαίνει".

Φυσικά, πρόκειται για ξεδιάντροπα ψέματα: Δεν συντονίζεται το Σύμπαν με τον ανθρώπινο νου (άλλη δουλειά δεν είχε)· το Matrix συντονίζεται, και αγαπά ιδιαίτερα να συντονίζεται με σκεπτομορφές δυστυχίας και πόνου.

Και συνεχίζουν: "Εσύ, με τη δύναμη του νου σου, επηρεάζεις ολόκληρο το Σύμπαν. Εσένα, όμως, δεν σε επηρεάζει τίποτα, επειδή έχεις "ελεύθερη βούληση" (μόνο εσύ). Άρα, εσύ είσαι αποκλειστικά υπεύθυνος για οτιδήποτε σου συμβαίνει. Το καημένο το Matrix δεν φταίει σε τίποτα! Το Matrix είναι μια λευκή αθώα περιστερά και οι οντότητες που το διοικούν είναι αγγελάκια!"

Η ελεύθερη βούληση είναι ένα ακόμη πονηρό ψέμα των θρησκειών, που μοναδικό σκοπό έχει την ενοχοποίηση των θυμάτων του Matrix. Είναι αδύνατο

να εξασκήσεις ελεύθερη βούληση μέσα στο Πλέγμα, για τον ίδιο λόγο που ένα γρανάζι είναι αδύνατο να κινηθεί ελεύθερα μέσα σ' ένα μηχανισμό. Αν αυτό συμβεί για κάποιο λόγο, τότε το "γρανάζι" θεωρείται χαλασμένο και αποβάλλεται αμέσως από το "μηχανισμό".

Σχετική αυτοδιάθεση αποκτά κανείς μόνον όταν κάνει πράγματα μόνος του, για τον εαυτό του, με τον εαυτό του. Αν αποβλέπει σε οποιαδήποτε ανταμοιβή ή αποδοχή από το Matrix, κάθε αυτονομία καταργείται. Ωστόσο, το να καταγίνεται κάποιος με προσωποπαγείς ασχολίες θεωρείται τουλάχιστον ανοησία, αν όχι αμαρτία: Σύμφωνα με τις θρησκευτικές και κοινωνικές επιταγές, οτιδήποτε πράττει κανείς πρέπει να αποβλέπει στο "γενικό καλό" – διαφορετικά, θεωρείται ηλίθιος ή κακούργος και αποβάλλεται από την κοινωνία. Άλλωστε, κατά γενική ομολογία, οι άνθρωποι θεωρούν μια δουλειά σημαντική μονάχα όταν τους διατάξει κάποιος άλλος να την κάνουν...

δ) Έλεγχος των ονείρων: Σύμφωνα με την ψυχολογία, τα όνειρα εκφράζουν το ασυνείδητο και γι' αυτό το λόγο δεν μπορούμε να τα ελέγξουμε. Ωστόσο, κατά κανόνα τα όνειρα δεν αποτελούνται από άσχετες, ασύνδετες, ανεξέλεγκτες εικόνες. Αντίθετα, συχνά έχουν σενάριο, πλοκή, εξέλιξη στην υπόθεση -άρα υπάρχει κάποιο είδος ελέγχου. *Εφόσον, όμως, δεν ελέγχει η συνείδηση τα όνειρα, τότε ποιός τα ελέγχει;* Το αστρικό πεδίο (όνειρα) αποτελεί βασικό πεδίο δράσης άυλων δαιμονικών οντοτήτων. *Αυτοί* προγραμματίζουν τους ανθρώπους με πολυποίκιλους τρόπους, ακόμη και μέσα από τον ύπνο.

Τα όνειρα αποτελούν μια ροή πληροφορίας ανάλογη με τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης -αλλά σε πολύ βαθύτερο επίπεδο. Μέσα απ' αυτά υποβάλλονται

διαρκώς ιδέες, συμπεριφορές, εντυπώσεις, εμπνεύσεις, παρορμήσεις. Επίσης, οι Άρχουσες Οντότητες έχουν τη δυνατότητα να επεμβαίνουν στο αστρικό πεδίο και να προγραμματίζουν γεγονότα ή και βιογραφίες ολόκληρες σύμφωνα με τα δικά τους συμφέροντα.

Το ανθρώπινο κοπάδι δέχεται συνεχώς υποβολές κατά τη διάρκεια του ύπνου, οι οποίες δρουν κατευθείαν στο ασυνείδητο, γι' αυτό και δεν τις θυμούνται καν. Αν θυμηθούν κάτι, κατά κανόνα θα είναι κάποιο "συμβολικό" όνειρο, το οποίο διαμορφώνεται επίτηδες με τέτοιο τρόπο ώστε να καλύπτει την αλήθεια. Φυσικά, το κάθε άτομο δέχεται διαφορετικές υποβολές, ανάλογα με τον ιδιαίτερο ρόλο που καλείται να διαδραματίσει μέσα στο Πλέγμα.

Ορισμένοι άνθρωποι, οι λεγόμενοι "ψυχικοί", έχουν την εγγενή ικανότητα να ξεκαθαρίζουν μέσα τους το περιεχόμενο των ονείρων – εξ' ού και τα "σημαδιακά" ή "προφητικά" όνειρα. Αυτοί οι άνθρωποι συνήθως μαστίζονται από κάθε είδους αφύσικα προβλήματα, έτσι ώστε η ψυχική τους εξέλιξη να μπλοκάρεται αργά ή γρήγορα...

Ε) Εσωτερικοί Κώδικες του Matrix

α) Όλα τα είδη Μαγείας και Μαντείας (αστρολογία, χαρτομαντεία, νεκρομαντεία, το "Δέντρο της Ζωής", αριθμολογία και αριθμοσοφία, λευκή και μαύρη μαγεία, πνευματισμός κλπ) συνδέονται μεταξύ τους και όλα προέρχονται από τον Αόρατο Κόσμο. Για παράδειγμα, η αστρολογία είναι στην ουσία της αριθμολογία· καθεμία από τις 22 κάρτες Ταρώ αντιστοιχεί σε κάποιον δαίμονα· ο πνευματισμός αποτελεί άμεση επικοινωνία με σκοτεινές δυνάμεις και όχι με τους νεκρούς, όπως γενικά πιστεύεται· το "Δένδρο της Ζωής" αντιστοιχεί

στη βασική ιεραρχία των αόρατων αρχόντων, κ.ο.κ.

Σε κάθε περίπτωση, η μελλοντολογία και η μαγεία αποτελούν συντονισμό με το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα και γι' αυτό πρέπει να αποφεύγονται. Άλλωστε, τα αποτελέσματά τους εξαρτώνται κατά πολύ από τον ψυχισμό του ενδιαφερόμενου αλλά και από τη θέση που αυτός κατέχει μέσα στο Matrix. Όσο πιο ψηλά βρίσκεται κάποιος στην ιεραρχία του Πλέγματος, τόσο πιο αποτελεσματικός μάγος ή μάντης μπορεί να γίνει. Γενικά, είναι αδύνατο να βελτιώσει κανείς τη μοίρα του με αυτές τις πρακτικές, εκτός αν κάτι τέτοιο είναι ήδη προαποφασισμένο από το Πεπρωμένο. Γι' αυτό το λόγο, τα αποτελέσματα της μαγείας είναι συνήθως απρόβλεπτα ή αρνητικά.

β) Αριθμοί: Είναι η βάση του ανθρώπινου πολιτισμού, η θεμελιώδης έκφραση της αρσενικής "θεϊκής" διάνοιας. Χωρίς τους αριθμούς δεν υπάρχουν θετικές επιστήμες, ούτε οργανωμένη κοινωνία, άρα ούτε Matrix. Ξεπετάγονται πλέον παντού, σε κάθε γωνιά του Πλέγματος, και φαντάζουν τόσο απαραίτητοι -χωρίς να ξέρει κανείς ακριβώς το γιατί: Αριθμοί ταυτοτήτων, τηλεφώνων, φορολογικού μητρώου, κυκλοφορίας οχημάτων· ατέρμονες αριθμητικές μετρήσεις ηλεκτρικού ρεύματος, τηλεφωνικών λογαριασμών, παροχής νερού, κλπ. Δεν υπάρχει πια ούτε ένα εμπορικό προϊόν μέσα στο Matrix που να μην έχει τυπωμένους πάνω του τουλάχιστον πέντε πολυψήφιους αριθμούς συν το bar code. Όπου κι αν στρέψει κανείς το βλέμμα του μέσα στο αστικό περιβάλλον, αντικρύζει πλήθος από αριθμούς.

Κάθε είδους δοσοληψίες και συναλλαγές (τιμές και κωδικοί προϊόντων), μετακινήσεις (αριθμοί κυκλοφορίας οχημάτων), επικοινωνίες (αριθμοί τηλεφώνων,

φαξ, κλπ), προϋποθέτουν κίνηση και συνδυασμό πολυψήφιων αριθμών: Ένα υπερπολύπλοκο, ατέρμονο σύμπλεγμα από αριθμούς που κινούνται και συνδυάζονται διαρκώς, με καθόλου τυχαίο τρόπο.

Επιπλέον, κάθε στιγμή του χρόνου μέσα στο Matrix σηματοδοτείται με αυστηρή ακρίβεια χάρη στη χρήση αριθμών: Ρολόγια και ημερολόγια διαμορφώνουν αποφασιστικά την αντίληψη του μονοδρομικού γραμμικού χωροχρόνου. Έτσι, όλα μέσα στο Πλέγμα "δουλεύουν ρολόι", εφόσον ακόμη και το παραμικρό γεγονός είναι προγραμματισμένο να λάβει χώρα σε μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή.

Οι εννέα αριθμοί (Ιερά Τετρακτίς) είναι η μυστική γλώσσα του Πλέγματος, πλήρως κατανοητή μονάχα από τις εξωγήινες δυνάμεις κατοχής, και συνδέονται με όλες τις γλώσσες του κόσμου μέσω των λεξαρίθμων (αριθμοσοφία). Κάθε αριθμός -ιδίως τριψήφιος και πάνω- μεταφράζεται σε πολυάριθμα λεκτικά μηνύματα τα οποία, σε συνδυασμό με το πλήθος των υπόλοιπων (λεξ)αρίθμων που κινούνται γύρω του, μπορούν να μεταφέρουν έναν απίστευτο όγκο πληροφοριών σχετικά με τα τεκταινόμενα μέσα στο Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα. Τα νούμερα έλκονται, συντονίζονται, επικοινωνούν μεταξύ τους, παρακολουθούν πρόσωπα, πράγματα και ιδέες, κρίνουν, μνησικακούν, εκδικούνται και ουρλιάζουν διαρκώς τα δικά τους αποτρόπαια μυστικά.

γ) Ο Λόγος: Κατ' αρχήν, η διαμόρφωση μιας ολοκληρωμένης γλώσσας στον ανθρώπινο εγκέφαλο δεσμεύει τεράστιες ποσότητες ενέργειας. Έπειτα, η διαρκής επεξεργασία του λόγου μέσα στο υποσυνείδητο αυτόματα αναπτύσσει έναν ακατάσχετο εσωτερικό διάλογο ο οποίος *διαβάζεται* κάθε ώρα και στιγμή από τους Αόρατους Αφέντες.

Ακόμη, η ανάπτυξη του Λόγου δρομολογεί το πνεύμα μέσα σε πολύ στενά κανάλια, καθώς οδηγεί τη σκέψη σε συγκεκριμένες “επιστήμες”, “αντιλήψεις”, “θρησκείες”, “ηθικές αξίες” – όλα αυστηρά υπαγορευόμενα από τους Εξωγήινους Άρχοντες, έτσι ώστε ο άνθρωπος να αντιλαμβάνεται μονάχα ότι του επιτρέπουν να αντιληφθεί.

Με την κατάλληλη χρήση του λόγου μπορεί ένας επιτήδειος να παρουσιάσει ως αδιαμφισβήτητες αλήθειες θέματα “αφηρημένα”, “μεταφυσικά”, “πνευματικά”, έστω κι αν αυτά δεν αποδεικνύονται ούτε με τη λογική ούτε με την εμπειρία. Η προσεκτική χρήση των λέξεων, με συνεχή και επαναλαμβανόμενη έκθεση από μια “αυθεντία”, προξενεί σύγχυση στον ακροατή ή στον αναγνώστη, ο οποίος βαθμιαία πείθεται και αρχίζει να πιστεύει δοξασίες αυθαίρετες, παράλογες, κακόβουλες. Κάπως έτσι εδραιώνονται τα φιλοσοφικά ρεύματα, οι θρησκείες, τα πολιτικά συστήματα αλλά και οι επιστήμες.

Μια γλώσσα μπορεί να περιλαμβάνει ένα λεξιλόγιο πολλών χιλιάδων λέξεων, ωστόσο αυτές που επαναλαμβάνονται συνεχώς, σε καθημερινή βάση, είναι ελάχιστες: “δουλειά”, “οικογένεια”, “μαμά”, “μπαμπάς”, “σπίτι”, “λεφτά”, “θεός”, “διάβολος”, “γαμώ” κλπ. Τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα ακούγονται υπερβολικά συχνά οι λέξεις “κόλαση” και “έλεος”. Στην αγγλική γλώσσα, οι λέξεις “fuck” και “hell” βρίσκονται σχεδόν σε κάθε φράση. Πρόκειται για λεκτικές υποβολές που το Matrix εκτοξεύει διαρκώς προς όλους, με σκοπό την ανάπτυξη μιας συγκεκριμένης νοοτροπίας στους πληθυσμούς.

Ανάγνωση και γραφή: Το διάβασμα απορροφά τη συνειδητότητα, εφόσον αποκλείει το άτομο από το

περιβάλλον του. Ο σύγχρονος άνθρωπος είναι υποχρεωμένος να διαβάζει όλη μέρα διάφορα κείμενα, χωρίς να συνειδητοποιεί ότι με αυτό τον τρόπο συγκεντρώνει την προσοχή του επί ώρες σε λίγες δεκάδες σημαδάκια -τα γράμματα μιας αλφαβήτου.

Ιδίως τα τελευταία χρόνια, ακόμη και τα παιδιά είναι υποχρεωμένα να μελετούν όλο και περισσότερα κείμενα για το σχολείο, επί ώρες ατέλειωτες, βομβαρδίζοντας το μυαλό τους με αμέτρητες πληροφορίες κατά κανόνα άχρηστες. Κανείς δεν αναρωτιέται για ποιό λόγο η σύγχρονη κοινωνία απαιτεί τέτοια πολύωρη συγκέντρωση της ανθρώπινης προσοχής πάνω σε μόλις 24 (ας πούμε) σημαδάκια. *Αν τα σημαδάκια ήταν μόλις δύο, ας πούμε, τότε τι επίδραση θα είχε αυτό στο ανθρώπινο πνεύμα;*

Πιθανή εξήγηση: Όπως το κάθε γράμμα των “μαγικών αλφαβήτων” είναι ένα sigil (σφραγίδα) που παρέχει στο μάγο τη δυνατότητα να επικαλεστεί μια άυλη οντότητα, έτσι και το κάθε γράμμα των συνηθισμένων αλφαβήτων μπορεί κάλλιστα να αποτελεί μια τέτοια “σφραγίδα”. Το ίδιο μπορεί να ισχύει, πολύ περισσότερο μάλιστα, και για τους εννέα αριθμούς της Ιεράς Τετρακτύος. Η επαναλαμβανόμενη εστίαση της προσοχής πάνω σε καθένα από αυτά τα “sigils” από εκατομμύρια ανθρώπους, δεν αποκλείεται να αποτελεί έναν τύπο επίκλησης προς αόρατες, εξωγήινες οντότητες. *Με δυο λόγια, τα αλφάβητα μπορεί να αποτελούν ένα είδος ψυχικής πύλης προς τον κόσμο μας...*

Έκτακτες Παρατηρήσεις

Σάββατο, 16 Ιανουαρίου 2010

Σήμερα συμπληρώνονται 50 χρόνια από την ημέρα που πρωτογνωρίστηκαν οι γονείς μου. Χωρίς να τους έχει πει τίποτε από πριν, η Αλίκη οργάνωσε τον εορτασμό της επετείου κλείνοντας τραπέζι για όλη την οικογένεια σ' ένα ωραίο μεζεδοπωλείο στα Σούρμενα, με ζωντανή μουσική, τούρτα, μπαλόνι για ερωτευ-μένους, σαμπάνια, γαμήλιο εμβατήριο, ταγκό με την Cumbarsita. "Η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής μου", είπε αυθόρμητα ο μπαμπάς. Όσο για τα έξοδα, τα μοιραστήκαμε από μισά εγώ με την Αλίκη: 200 ευρώ η καθεμία, μου είπε. *Ή μήπως τα πλήρωσα εγώ όλα;*

Δεν είχαμε καλά-καλά βολευτεί στις θέσεις μας όταν, με αρκετή έκπληξη, διαπίστωσα ότι σε κοντινό τραπέζι κάθονταν η Έλλη και η φίλη της η Νότα, κάποτε συμμαθήτριές μου στο τεκβοντό -κοίτα διαβολική ***σύμπτωση!*** Όταν σηκώθηκα μαζί με την Αλίκη για να χορέψουμε συρτό, η Έλλη ήλθε δίπλα μου στον κύκλο και μου μίλησε, όλο χαρούλες. Εγώ έκανα πως τάχα δεν θυμόμουν πού ακριβώς την είχα δει αλλά μου εξήγησε και "θυμήθηκα". Ομολογώ, πάντως, ότι διατηρείται σε εξαιρετική φόρμα παρά τα 52 της χρόνια, γυμνασμένη κι εντυπωσιακή. Η Νότα, αντίθετα, αν και δεκαπέντε χρόνια μικρότερή της, μου φάνηκε αρκετά μαραμένη.

Η αναπάντεχη παρουσία της Έλλης με ξάφνιασε αλλά δεν με ενόχλησε. Αντίθετα, το φχαριστήθηκα: Στην πίστα τώρα υπήρχαν δύο ντίβες (η Έλλη και η Αλίκη), όχι μία όπως θα ήλπιζε η καθεμιά τους. Και οι

δυο έβαζαν τα δυνατά τους να ξεχωρίσουν με τα προκλητικά τους κουνήματα, ωστόσο καμία δεν το κατάφερνε ιδιαίτερα, εφόσον μοιραία ο "πρωταγωνιστικός ρόλος" μοιραζόταν στα δυο. Εγώ, ως συνήθως, δεν φάνηκα πολύ στην πίστα: Εκτός από εκείνο το συρτό, χόρεψα ακόμη ένα μπλουζ με την Αλίκη και τον Αντωνάκη. Ο μικρός έκλεψε την παράσταση, τον έραιναν συνεχώς με γαρύφαλα και του έδωσαν μερικά καλαθάκια να τα πετάξει ο ίδιος. Του άρεσε το ξενύχτι του μικρού κι έκανε νάζια σε όλους.

Κάποια στιγμή σηκώθηκα να χορέψω ένα χασαποσέρβικο και παραλίγο να φάω τα μούτρα μου εξαιτίας των πεταμένων και τριμμένων κάτω λουλουδιών, που έκαναν το δάπεδο να γλιστράει πολύ. Γύρισα στο τραπέζι μου άρον-άρον. Αλήθεια, πώς είναι δυνατόν, μερικές-μερικές "σταρ" να ανεβαίνουν στην πίστα με τη γόβα στιλέτο δέκα πόντους και να χοροπηδάνε τόσο άνετα πάνω στο υπεργλιστερό πάτωμα, χωρίς αυτές να γλιστράνε καθόλου; Φαντάζομαι ότι αυτό το φαινόμενο έχει να κάνει με τη *Θεία Χάρη*...

Κατά τις 3:00 τα ξημερώματα αποχωρήσαμε. Η Έλλη με πλησίασε, με αποχαιρέτησε εγκάρδια και με φίλησε. Τη Νότα έτυχε να τη δω στο δρόμο, καθώς έμπαινα στο αυτοκίνητο του Νάσου. Έτσι, αποχαιρετιστήκαμε και με αυτήν κι ένιωσα μια φευγαλέα, παράξενη πίκρα: Θα μπορούσαν να είναι αλλιώς τα πράγματα, και τότε και τώρα...

Πέμπτη, 21 Ιανουαρίου 2010

Όλο το πρωί κάθομαι και βοηθάω το Θανάση να γράψει μια εργασία για τη σχολή του και ο νεαρός δεν κάνει τίποτε άλλο από το να μου επιτίθεται συνεχώς για να μου σπάει τα νεύρα. Ίσως επειδή χθες το βράδι

έκανα το λάθος να του μιλήσω περισσότερο απ' όσο έπρεπε σχετικά με τις εξωγήινες δυνάμεις που διαφεντεύουν μυστικά την ανθρωπότητα. Εκείνος έδειχνε δεκτικός και προβληματισμένος, σήμερα όμως έχει αλλάξει το φύλλο και μου φαίνεται προκλητικά εχθρικός: Πρώτα με ενθαρρύνει να του δώσω περισσότερες πληροφορίες και αμέσως μετά τις στρέφει έντεχνα εναντίον μου, εξαπολύοντάς μου σφοδρή ψυχική επίθεση: Αμφισβητεί την κάθε λέξη που του λέω, με ειρωνεύεται, με προσβάλλει, ό,τι κι αν του πω έχει έτοιμη την αντίρρηση. *Μα πότε προφταίνει να σκεφτεί;* Με αυτό τον τρόπο με εξωθεί μεθοδικά σε πολύ περισσότερες αποκαλύψεις απ' όσες θα ήθελα, οπότε εκτίθεμαι σε νέες ψυχικές επιθέσεις, οι οποίες σκοπό έχουν να μου δημιουργήσουν αμφιβολίες για τον εαυτό μου και τις ιδέες μου, να με αποπροσανατολίσουν και να χτυπήσουν την αυτοπεποίθησή μου. *Πραγματικά φοβερός! Πώς τα καταφέρνει όλα αυτά, με τόσο καταιγιστικό ρυθμό;*

Λοιπόν, ο κύριος Θανάσης δεν έχει αλλάξει καθόλου τον εκ φύσεως φρικτό του χαρακτήρα, όπως αφελώς φανταζόμουν μέχρι πριν από λίγο. Απλά, τώρα που έχει ενηλικιωθεί, μαθαίνει πλέον να κρύβεται, να ελίσσεται, να ξεγελά και να εξαπολύει τη φυσική του κακία ενισχυμένη με τον βαρύ μανδύα του περισπούδαστου επιστήμονα ψυχολόγου -και πού είσαι ακόμα! Θέλει πολλή προσοχή η αντιμετώπισή του. Λίγα λόγια μαζί του στο εξής· καμία εμπιστοσύνη σ' αυτό το ον...

Τετάρτη, 27 Ιανουαρίου 2010

Βοηθώντας το Νάσο να γράψει στο κομπιούτερ άλλη μια εργασία ψυχολογίας, ανακαλύπτω ότι η συγγραφή των ημερολογίων μου αποτελεί βασική

τεχνική της Γνωσιακής/Συμπεριφοριστικής Ψυχοθεραπείας! Η εν λόγω τεχνική περιλαμβάνει την τήρηση ημερολογίων, όπου πρέπει να καταγράφονται: σημαντικά συμβάντα, σχετικά συναισθήματα, σκέψεις που προκλήθηκαν, συμπεριφορά που προέκυψε (τα 4Σ). Στη συνέχεια γίνεται ανάλυση και διόρθωση του εαυτού.

Εγώ όλα αυτά τα κάνω από μόνη μου εδώ και χρόνια, χωρίς να έχω ιδέα περί γνωσιακής/συμπεριφοριστικής ψυχοθεραπείας, η οποία επίσης περιλαμβάνει τεχνικές χαλάρωσης και διαλογισμού. Επιπλέον, στα ημερολόγιά μου καταγράφω όνειρα, "παράξενες" εμπειρίες, αναλύσεις κοινωνικών φαινομένων, προσωπικές κοσμοθεωρίες κλπ.

Η γνωσιακή/συμπεριφοριστική ψυχοθεραπεία ενδύκνειται ακόμη και για σοβαρές ψυχικές ασθένειες, όπως διπολική διαταραχή, κατάθλιψη, σχιζοφρένεια, ψυχώσεις, άγχος, διαταραχή μετατραυματικού στρες κλπ. Αυτά πολεμάω κι εγώ σε όλη μου τη ζωή, *εφόσον ο στόχος είναι πάντοτε το μυαλό μου...*

Αυτή τη φορά τα πήγαμε καλύτερα με το Νάσο. Εγώ δεν άνοιγα το στόμα μου να πετάω εξυπνάδες (πχ για το CERN, για τα κυκλώματα, για εξωγήινες οντότητες κλπ) κι εκείνος δεν βρήκε την ευκαιρία να μου σπάσει τα νεύρα.

Σάββατο, 30 Ιανουαρίου 2010

Βραδινή έξοδος με την Ευγενία και τη Φιλιώ, για καφέ στο Μοναστηράκι. Αντίθετα απ' ό,τι συνήθως, που δεν βρίσκουμε τίποτα ενδιαφέρον να συζητήσουμε, η Ευγενία αρχίζει να μας εκμυστηρεύεται τα σοβαρά προβλήματα υγείας που αντιμετώπιζε άλλοτε: Όταν ήταν 18 ετών, μια μέρα παρέλυσε ξαφνικά και δεν συνερχόταν με τίποτα. Μετά από σειρά εξετάσεων

ανακαλύφθηκε πως είχε γεννηθεί με τη νόσο Wilson, δηλαδή ο χαλκός δεν μεταβολιζόταν σωστά στον οργανισμό της και μαζευόταν στο αίμα. Η αρρώστια χτυπά τον ανύποπτο ασθενή ξαφνικά, πριν φτάσει τα τριάντα του χρόνια. Ακόμη, εξαιτίας νευρολογικού προβλήματος, η Ευγενία έμεινε παράλυτη για ένα χρόνο, δεν μπορούσε να μιλήσει, ούτε να φάει, ούτε να κινηθεί, ενώ τα χέρια της ήταν σφιχτά αγκυλωμένα στα πλάγια και πονούσαν συνεχώς. Την πήγαν για θεραπεία στην Ιταλία και στην Αγγλία. Μετά από ένα χρόνο μέσα στα νοσοκομεία, άρχισε να αναρρώνει σιγά-σιγά. Αργότερα, όταν ήταν 25 χρονών, πέθανε ο πατέρας της και η ίδια έπαθε βαριά κατάθλιψη που κράτησε πάνω από ένα χρόνο. "Αυτό ήταν ακόμα χειρότερο", λέει. "Αισθανόμουν διαρκώς μεγάλη στεναχώρια, είχα αποτραβηχτεί τελείως από τον κόσμο, δεν έκανα δουλειές, δεν έτρωγα. "Από τα 18 ως τα 30 μου ήταν χαμένα χρόνια. Πήγα 30 χρονών για να πάω για πρώτη φορά διακοπές με μια φίλη", καταλήγει. *Τελικά, έχω πολλά κοινά με την Ευγενία...*

Τώρα διατηρεί την υγεία της υπό έλεγχο χάρη σ' ένα χάπι που παίρνει. Όμως, κάθε τόσο μαζεύει νευρικά τα χέρια της και τα δάχτυλά της αγκυλώνουν περίεργα. Ακόμη, όταν μιλάει στραβώνει το στόμα της και ψευδίζει, τόσο ώστε συχνά δεν καταφέρνω να ακούσω τι λέει. Το πρόσωπο και ο λαιμός της αυλακώνονται από πολύ βαθιές και μεγάλες ρυτίδες, που κανονικά θα άρμοζαν σε ογδοντάχρονη. Όπως παραδέχεται η ίδια, τα νεύρα της έχουν αδυνατίσει και με το παραμικρό την πιάνουν ημικρανίες. "Ωστόσο, θεωρώ ότι αυτή η περιπέτειά μου με έκανε καλύτερο άνθρωπο", ισχυρίζεται...

Σάββατο, 6 Φεβρουαρίου 2010

Διαυγές Όνειρο: Αφήνομαι και “πέφτω” μέσα σ' ένα σκοτεινό, αέρινο τούνελ. Κάποια στιγμή, ένας νέος ωραίος άνδρας με φτάνει κι αρχίζει να με σπρώχνει μακρύτερα. Ανησυχώ μα τελικά του ξεφεύγω...۩

Η υγεία των γονέων μου επιδεινώνεται σταθερά, πολύ πιο γρήγορα απ' όσο περίμενα: Εδω και δυο χρόνια περίπου, η μαμά δεν μπορεί να περπατήσει πέρα από τη γειτονιά λόγω σοβαρού ορθοπεδικού προβλήματος (από νέα είχε σκολίωση και δισκοπάθεια μα τώρα η σπονδυλική της στήλη έχει στραβώσει τελείως, σε σχήμα S). Ο μπαμπάς, από την άλλη, έχει αναπνευστικό και καρδιακό πρόβλημα, οπότε ούτε αυτός μπορεί να πάει μακριά. Δεδομένης της κατάστασης, είμαι πια υποχρεωμένη να τρέχω σχεδόν καθημερινά σε νοσοκομεία, γιατρούς, φαρμακεία, στον Οίκο του Ναύτη, συν θελήματα και δουλειές του σπιτιού. Οι γέροι ζαλίζονται και κουράζονται με το παραμικρό, ακόμη και μέσα στο σπίτι. Πάλι καλά· όσο στέκονται στα πόδια τους, δεν έχω παράπονο...

Ο ***ηχητικός πόλεμος*** κλιμακώνεται: Ο Νάσος έχει μόλις αγοράσει ένα πλήρες επαγγελματικό σύστημα DJ (κονσόλα και φωτορυθμικό), αξίας 2500 ευρώ! Αυτό σημαίνει ότι μας βομβαρδίζει με βρωμομουσικές στο διαπασών επί δύο ώρες κάθε μεσημέρι συν τρεις ώρες κάθε βράδι. Δεν σέβεται ούτε τις ώρες κοινής ησυχίας. Αντιμετωπίζω το πρόβλημα με σχετική επιτυχία, φορώντας κέρινες ωτοασπίδες. *Τι είχες Γιάννη; 'Ο,τι είχα πάντα...* Επιπλέον, για λίγους μήνες θα φοιτήσει σε μια σχολή ειδική για DJ, η οποία θα του στοιχίσει 1200 ευρώ! Σχεδιάζει να γίνει επαγγελματίας, λέει. Μα πώς του περισσεύουν τόσα λεφτά; ***Μυστήριο...***

Εικόνες του Matrix: Κι ένα συνταρακτικό νέο που άκουσα στις τηλεοπτικές ειδήσεις: Κάποιος στην Αμερική λιποθύμισε καθώς περπατούσε στο δρόμο, επειδή του έπεσε το ζάχαρο. Ο πιστός του σκύλος χάλασε τον κόσμο με τα γαυγίσματά του για να ειδοποιήσει τους περαστικούς κι έτσι "του έσωσε τη ζωή". *Κι αυτό το γεγονός θεωρήθηκε αρκετά σημαντικό, ώστε να αναφερθεί σε όλα τα Δελτία Ειδήσεων παγκοσμίως!* Υπονοείται, δηλαδή, αν ο σκύλος δεν ήταν εκεί, οι περαστικοί θα αγνοούσαν τον λιπόθυμο άνθρωπο και θα τον άφηναν να πεθάνει. Για κάποιο περίεργο λόγο, όσο περνούν τα χρόνια, η σκυλολατρία εξαπλώνεται όλο και περισσότερο στην ανθρώπινη κοινωνία...

Δευτέρα, 9 Φεβρουαρίου 2010

Εδώ και μια βδομάδα βλέπω περίεργα όνειρα, ***όνειρα γλυκά:***

Ένας τροφαντός λουκουμάς διαμέτρου δύο μέτρων περίπου, που τρέχει στον κατήφορο.

Μια λευκή πάστα, σε μέγεθος διώροφου σπιτιού, φιγουράρει περήφανα ανάμεσα σε άλλα οικήματα.

Ομοίως, ένα κορνέ ψηλό σαν πενταόροφη πολυκατοικία.

Είμαι σκεπασμένη με μια φέτα προσούτο, μεγάλη σαν κουβέρτα.

Θαυμάζω μια πανέμορφη πισίνα, γεμάτη με γρανίτα φράουλα.

Ερμηνεία: Εδώ και τρεις βδομάδες περίπου έχω ξεκινήσει σούπερ υγιεινή διατροφή, δηλαδή αποφεύγω κρέατα, γλυκά κι επεξεργασμένες τροφές. Τρέφομαι κυρίως με φρούτα και λαχανικά. Προφανώς, τα ανθυγιεινά φαγητά μου λείπουν τρομερά. Από αύριο, τέρμα η δίαιτα. Χωρίς άνδρα μπορώ να ζήσω· χωρίς γλυκά όχι...

Τετάρτη, 11 Φεβρουαρίου 2010

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε έναν κήπο, όπου δίνεται μια θεατρική παράσταση. Ψάχνω να βρω άδειο κάθισμα για να την παρακολουθήσω μα όλες οι καρέκλες είναι πιασμένες. Έτσι, πάω και κάθομαι σ' ένα σκαλί στο πλάι. Ξαφνικά έρχονται δυο λεπτές μελαχροινές γυναίκες, οι οποίες φορούν στολές και κρατούν ένα μεγάλο πριόνι με δυο χειρολαβές. Με αυτό θέλουν να μου κόψουν το κεφάλι! Εγώ μουγκρίζω θυμωμένη, παλεύω μαζί τους και τις απωθώ με κλωτσιές καράτε. Τότε εκείνες παίρνουν μια μπουκάλα με εύφλεκτο υγρό κι ετοιμάζονται να με κάψουν.

Φοβάμαι πολύ, οπότε το όνειρο γίνεται *διαυγές*. Αρχίζω να τρέχω τρομαγμένη και ορμώ πάνω σε μια μεγάλη αφίσα που απεικονίζει μια πόλη, με σκοπό να βρεθώ σε έναν άλλο κόσμο. Τελικά, περνώ μέσα από την αφίσα και καταλήγω σ' έναν κενό γκρίζο χώρο. *Ξυπνώ γεμάτη ανακούφιση που ξέφυγα*...۩

Στη μικρή μας την αυλή: Λοιπόν, είναι γεγονός: Όποια αυλή κι αν κοιτάξεις, σε ολόκληρη Αθήνα, Πειραιά και προάστια, τα τζάτζαλα που έχουν μαζευτεί στη δική μας εδώ και 15 χρόνια, δεν θα το δεις πουθενά! Στις αυλές και βεράντες των άλλων σπιτιών δεν βλέπεις ούτε μια σκούπα αφημένη έξω, ενώ οι κήποι είναι όλοι φροντισμένοι, με ωραία λουλούδια.

Συχνά πετάω ό,τι μπορώ μήπως και καθαρίσει λίγο ο τόπος, όμως όσα παλιοπράγματα κι αν ξεφορτωθώ, πάλι τα τζάτζαλα υψώνονται σαν βουνό γύρω από το σπίτι μας, κυρίως εξαιτίας του πατέρα μου ο οποίος περιμαζεύει συνεχώς όποια παλιατσαρία βρει μπροστά του. Πιο συγκεκριμένα, η κατάσταση στην αυλή μας περιγράφεται ως εξής:

Έξω, στο πεζοδρόμιο, πλάι στην πόρτα, υπάρχει ένα μεγάλο κομμάτι μπετόν που δεν μετακινείται με τίποτα. Ακόμη, υπάρχει ένα δεμάτι ξύλα δεμένα πάνω στη μάντρα και, φυσικά, η μεγάλη τάβλα πάνω στα σκαλιά της εισόδου, για να μπαινοβγαίνουν τα μηχανάκια των ανηψιών μου.

Στο μπροστινό μέρος της αυλής, ο κήπος είναι μάλλον αφρόντιστος. Αντί για όμορφα λουλούδια, ο πατέρας μου έχει φυτέψει κάτι άσχημες και άχρηστες κλαρίδες. Υπάρχει επίσης μια λεμονιά και μια βερυκοκιά, η οποία κάθε φθινόπωρο πνίγει την αυλή με αμέτρητα φύλλα που πέφτουν. Επίσης: Ογκώδεις γλάστρες με χώμα αλλά χωρίς κανένα φυτό μέσα· πολλά τσουβάλια με οικοδομικά υλικά· μεγάλα κιούπια γεμάτα χώμα· κομμάτια μάρμαρο, παλιοσίδερα παρατημένα στην άκρη, όλα "μήπως χρειαστούν".

Στο πλαϊνό μέρος της αυλής έχουν μαζευτεί: Διάφορα ξύλα, τάβλες, μια ξύλινη κακοφτιαγμένη άχρηστη σκάλα, ένα τεράστιο κομμάτι αφρολέξ, ένας σωλήνας πλαστικός μήκους 1,5 μ, μια πτυσσόμενη μεταλλική καρέκλα μέσα σε σακούλα, ένας τσιμεντόλιθος, ένα περίεργο σιδερένιο σκουριασμένο δίχτυ, παλιά χαλιά σε ρολό, ένας κουβάς ασβέστη, το παλιό μου ψυγείο, ένας ογκώδης πάγκος με μεγάλα συρτάρια γεμάτα παλιοσίδερα, παλιά σακατεμένα καρότσια για τη λαϊκή. Κάτω από την εξωτερική σκάλα που οδηγεί στον 1ο όροφο, υπάρχει αποθήκη μεγάλη σαν δωμάτιο, όπου έχουν συσσωρευτεί παντός είδους παλιατσαρίες μέχρι το ταβάνι. Τουλάχιστον αυτά δεν φαίνονται απέξω.

Στο πίσω μέρος της αυλής υπάρχει μια σιδερένια αποθήκη, όπου ο μπαμπάς έχει βάλει πλήθος εργαλεία, τα περισσότερα σκουριασμένα και σκευρωμένα. Επίσης, πεταμένα ή στοιβαγμένα στο έδαφος υπάρχουν μπόλικα

κομμάτια ξύλο και μάρμαρο, ένα ντιβάνι πτυσσόμενο, μια καρέκλα ξύλινη, μια πάνινη μέσα σε κούτα, το παλιό μου έπιπλο τουαλέτας, μια μικρή σιδερένια άχρηστη σκάλα, κλπ.

Εξήγηση: Όταν μια αυλή είναι υπερβολικά αφρόντιστη και γεμάτη παλιατσαρίες, αυτό σημαίνει ότι οι κάτοικοι του σπιτιού βρίσκονται υπό την επιρροή μαύρης μαγείας ή αόρατων αρνητικών οντοτήτων και αντιμετωπίζουν διαρκώς πληθώρα από αφύσικα προβλήματα...

Καθαρή Δευτέρα, 15 Φεβρουαρίου 2010

Κατ' αρχήν, μια παράξενη ***σύμπτωση****:* Νωρίς το πρωί ο Γιάννης έφερε έναν κόκκινο αετό ("Ολυμπιακός") που του έπεσε μπροστά του ενώ οδηγούσε το μηχανάκι. Λίγο αργότερα, έφερε κι έναν δεύτερο χαρταετό, πάλι "Ολυμπιακό", που του προέκυψε με τον ίδιο τρόπο!

☺ Το μεσημέρι καθήσαμε όλοι μαζί στο γιορτινό τραπέζι. Ο Θανάσης ζήτησε από τον Αντωνάκη να του φέρει τα τσιγάρα και τον αναπτήρα του. Ο Γιάννης διαμαρτυρήθηκε: "Δεν θέλω ο γιος μου να μαθαίνει τσιγάρα και αναπτήρες!" Τότε, ο μικρός πήγε κι έφερε σταχτοδοχείο για το Θανάση, χωρίς να του το πει κανείς.

Αφού φάγαμε τα σαρακοστιανά (τηγανητά καλαμαράκια με πατάτες, λαγάνες, ταραμοσαλάτα κλπ), ξεκίνησε μια θερμή συζήτηση περί παγκοσμιοποίησης, θρησκείας, Δευτέρας Παρουσίας και τα σχετικά, με πρωταγωνιστές τα ανήψια μου. Εγώ δεν μίλησα πολύ· κράτησα τις πραγματικές μου σκέψεις για τον εαυτό μου. Καιρός είναι ν' αρχίσω να βελτιώνομαι ως προς το θέμα της Σιωπής...

Τετάρτη, 24 Φεβρουαρίου 2010

☺ Ψώνια στο σούπερ μάρκετ μαζί με την αδελφή μου και τον Αντωνάκη, για να του πάρουμε κρέμες και πάνες. Οι προκομένοι γονείς του δεν έχουν τίποτα στο σπίτι τους, ούτε φαγητό ούτε λεφτά. Ας όψεται το κότερο που έχει αποφασίσει να αγοράσει ο έξυπνος πατέρας του.

Αργότερα, στο σαλόνι μας, ο Τώνης ανεβαίνει πάνω στο ξύλινο σκαλιστό τραπέζι (μοναδικό δείγμα, ο μπαμπάς το έφερε από την Ινδία προ τριακονταετίας), ξαπλώνει μπρούμυτα και χτυπάει τα ποδαράκια του στο κρύσταλλο. "Έτσι που κάνει ο μικρός, θα σπάσει το τζάμι και το ξύλο μαζί κι αν δώσουμε αυτό το τραπέζι σε ξυλουργό για να το επιδιορθώσει, μάλλον δεν θα το ξαναδούμε!" επισημαίνω στους γονείς μου.

Την ίδια νύχτα σηκώνεται ο πατέρας μου, κατά τις 3:30, για να ανάψει τα καλοριφέρ, μπαίνει στο σαλόνι χωρίς ν' ανάψει φώτα, ζαλίζεται, σκοντάφτει και πέφτει πάνω στο σκαλιστό τραπέζι. Σπάει το τζάμι όλο και το ξύλο στο πλάι -ένα άνοιγμα 25 πόντους! Ευτυχώς, ο μπαμπάς δεν έπαθε τίποτα από το χτύπημα. Εγώ δεν άκουσα το επεισόδιο, κοιμόμουν. Ξύπνησα στις 4:00, το είδα και απόρησα: Αποβραδίς το συζητάγαμε, τη νύχτα έγινε. Περίεργη ***προαίσθηση***...

Παρασκευή, 26 Φεβρουαρίου 2010

Διαπιστωμένο, όποτε έχω μάθημα με το Μανώλη: Σε διάστημα δύο ωρών, η Λουίζα κάνει γύρω στις πέντε εφόδους! Ανοίγει ξαφνικά την πόρτα και ορμά στο δωμάτιο φουριόζα, γεμάτη νευρικότητα, εντελώς απροειδοποίητα, για να πάρει κάτι, να αφήσει κάτι, να ψάξει κάτι, να δει κάτι. Εγώ αιφνιδιάζομαι και η όποια

αυτοσυγκέντρωση του Μανώλη πάει περίπατο. Κάτι τέτοιο δεν έχει συμβεί με κανέναν άλλο απ' όσους μαθητές είχα ως τώρα. Σαφώς, η κυρία παρακολουθεί τις κινήσεις μου.

Κατά τ' άλλα: Από την αρχή της σχολικής χρονιάς η Λουίζα αποφεύγει πια να μου μιλάει για το παραμικρό. Μέχρι πέρυσι μου μιλούσε για λίγο, σχετικά με διάφορα θέματα. Τώρα τίποτα. Έχει γίνει πιο τυπική από οποιαδήποτε πελάτισσα. Γενικότερα, η κατάσταση με τη Λουίζα με προβληματίζει όλο και περισσότερο: Σύμφωνοι, μ' έχει βοηθήσει πολύ, διδάσκω στα παιδιά της εδώ και επτά χρόνια, μου έχει συστήσει και πολλούς (βλαμμένους) μαθητές, ωστόσο της παίρνω μόλις 12 ευρώ την ώρα -αντί 20 που ζητούν οι άλλοι καθηγητές. Δεν ξέρω, νιώθω όμως ότι θέλω να ξεμπερδεύω από αυτή την αλλόκοτη κατάσταση...

Κι ένα ***μυστήριο:*** Στον έλεγχο του δεύτερου τριμήνου, ο Μανώλης (ούφο) βγαίνει με γενικό βαθμό 16,4 ενώ η Ζαφειρία (χαρισματική) με 16,1! Δεν μπορώ παρά να αναρωτηθώ: Μήπως οι καθηγητές, μιλημένοι από τη Λουίζα, χαρίζουν στο Μανώλη μερικές μονάδες για να τον εμψυχώνουν, ενώ παράλληλα ο έλεγχος της Ζαφειρίας είναι εικονικός;

Φυσικά, όλο αυτό το θέατρο στήνεται για να μην αισθάνεται κατώτερος ο βλαξ Μανώλης, ενώ η Ζαφειρία μάλλον είναι ενήμερη για την όλη κατάσταση. Το θέμα είναι πως κάτι τέτοια βλέπει ο νεαρός και ονειρεύεται να γίνει πυρηνικός φυσικός, όπως μου είπε σήμερα.

“Μα πώς σου ήλθε αυτό;” τον ρωτάω.

“Επειδή νιώθω ότι μπορώ”, μου απαντά με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου.

Εξέλιξη του ανθρώπινου ψυχισμού: Θεωρώ ότι κατά τις τελευταίες δεκαετίες ορισμένα ανθρώπινα ψυχολογικά χαρακτηριστικά έχουν πρακτικά εξαφανιστεί. Πιο συγκεκριμένα, τα εξής:

α) Ντροπαλότητα: Δεν υπάρχουν πια συνεσταλμένα άτομα, φαντάζομαι πως τα έχει εξαφανίσει η περιβόητη "φυσική επιλογή". Πάνε πολλά χρόνια από τότε που συνάντησα το τελευταίο ντροπαλό άτομο.

β) Ευσπλαχνία: Δεν λυπούνται όταν μαθαίνουν για τις συμφορές των άλλων, αντίθετα δείχνουν χαιρεκακία και πετάνε ατάκες του τύπου: "Πάντα τό 'λεγα πως ήταν βλάκας" ... "Αυτό του συνέβη επειδή είναι αρνητικό άτομο" ... "Ο καθένας είναι άξιος της μοίρας του" κ.ο.κ.

γ) Ταπεινότητα: Μια ιδιότητα που έχει πια ξεχαστεί. Οι σημερινοί άνθρωποι νιώθουν όλοι σαν VIPS, γεμάτοι τουπέ, αναίδεια και σιγουριά πως ο καθένας τους είναι ένας μικρός Θεός: "Όταν θέλεις στ' αλήθεια κάτι, όλο το σύμπαν συνομωτεί για να το πετύχεις", κοκορεύονται.

δ) Αδυναμία συγχώρεσης: Με τον παραμικρό καυγά, ακόμη και οι καλύτεροι φίλοι διακόπτουν οριστικά τη σχέση τους και δεν ξαναλένε ούτε καλημέρα. Κάποτε οι φίλοι μπορεί να έστηναν ομηρικούς καυγάδες, την άλλη μέρα όμως ξαναμόνιαζαν.

ε) Αθωότητα: Πριν καν μπουν στην εφηβεία, οι σημερινοί νέοι έχουν ήδη ολοκληρωμένες σεξουαλικές σχέσεις. Γύρω στα 19-20, δηλαδή κατά τη διάρκεια της φοιτητικής ζωής, εισέρχονται στα κυκλώματα. Σε παλαιότερες εποχές, οι νέοι έφταναν 15 χρονών και δεν ήξεραν καν τι είναι το σεξ. Όσο για τα κυκλώματα, αυτά ήταν μονάχα για την ελίτ.

στ) Κατανόηση: Κάποτε, όταν ένας άνθρωπος

εξέφραζε παράπονο για ένα πρόβλημά του, οι άλλοι προσπαθούσαν τουλάχιστον να τον καταλάβουν και να τον συμβουλέψουν. Τώρα, όχι μόνο δεν κάνουν την παραμικρή προσπάθεια να κατανοήσουν το πρόβλημα του διπλανού, αλλά κοιτάνε να του υποβάλλουν ότι φταίει ο ίδιος για ό,τι κακό του τυχαίνει: "Τη μοίρα σου τη φτιάχνεις με τις επιλογές σου" ... "Εσύ προκαλείς το κακό, το έλκεις με την αρνητικότητά σου", παπαγαλίζουν όλοι, σύμφωνα με τα δόγματα της Νέας Εποχής.

ζ) Αίσθηση του Δικαίου: Είναι ο εσωτερικός ηθικός νόμος που καθοδηγεί αυθόρμητα το άτομο να διακρίνει το σωστό από το λάθος και να μην αδικεί τους άλλους. Η αίσθηση του δικαίου είναι έμφυτη· δεν διδάσκεται, δεν επιβάλλεται, δεν εξηγείται με τη λογική, δεν εξαρτάται από τη μόρφωση. Ή την έχεις, ή δεν την έχεις. Σε κάθε νέα γενιά που έρχεται στον κόσμο, υπάρχουν όλο και λιγότερα άτομα που διαθέτουν την εν λόγω ιδιότητα. Αυτά τα άτομα θεωρούνται πλέον ανεπιθύμητα από την κοινωνία, γι' αυτό και τα εξαφανίζει η λεγόμενη (α)φυσική επιλογή. Οι σημερινοί άνθρωποι δεν έχουν ιερό και όσιο. Δεν κάνουν καμία διάκριση μεταξύ Καλού και Κακού, ή διαστρεβλώνουν εντελώς αυτές τις έννοιες, παπαγαλίζοντας παρανοϊκές θεωρίες του τύπου: "Δεν υπάρχει στ' αλήθεια Καλό και Κακό· υπάρχει μονάχα η οπτική γωνία από την οποία βλέπεις τα πράγματα" ... "Αν επαναστατείς ενάντια στο άδικο, είναι επειδή εσύ ο ίδιος είσαι άδικος" ... "Αν κάποιος σε βλάπτει, είναι επειδή εσύ το ίδιος το προκαλείς με την αρνητικότητά σου". Φυσικά, με αποφθέγματα του είδους οι σύγχρονοι άνθρωποι των κυκλωμάτων δικαιολογούν τα δικά τους εγκλήματα.

η) Τύψεις: Οι σημερινοί άνθρωποι δεν αισθάνονται τύψεις ποτέ για τίποτα, όσο μεγάλο κακό κι αν

προξενήσουν. Αντίθετα, όταν βλάπτουν κάποιον κομπάζουν επιδεικτικά: "Τα 'θελε και τα 'παθε" ... "Ας είχε μυαλό, να μη την πάθει" ... "Οι δυνατοί προχωρούν στη ζωή, οι αδύνατοι εκμηδενίζονται", κ.ο.κ.

θ) Ψυχική ηρεμία: Παρά την πρωτοφανή ευημερία του, ο σύγχρονος άνθρωπος δεν διαθέτει καμιά ψυχική ηρεμία επειδή πληρώνει με πολύ ακριβά τιμήματα τις επιτυχίες που του προσφέρουν τα κυκλώματα.

ι) Απουσία αναλυτικής σκέψης: Οι περισσότεροι δεν διαθέτουν καν τη λεγόμενη κοινή λογική, οπότε δεν είναι σε θέση να αναλύσουν ψύχραιμα τα ψυχολογικά και άλλα προβλήματά τους. Ως αποτέλεσμα, τρελαίνονται μέρα με τη μέρα...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Γενάρης-Φλεβάρης 2010):*** Από τις 6 του Γενάρη κοιμάμαι μ' ένα βρεγμένο λευκό πετσετάκι πάνω στο μέτωπό μου. Την επόμενη μέρα κιόλας, μόλις ανοίγω το κινητό μου κατά το μεσημέρι, βλέπω ότι έχω μια κλήση από τον Kusba. Δεν του τηλεφωνώ φυσικά, ούτε εκείνος ξαναπαίρνει. Εντεκα μέρες αργότερα ονειρεύομαι πυρκαγιές...

Αυτή την περίοδο, παρατήρησα μικρή βελτίωση της κατάστασης: Είχα 7 οράματα φωτιάς κάθε μηνα, πολλές σχηματοποιημένες φλόγες ή αναλαμπές, 5 όνειρα με φλόγες, 3 φορές το εφιαλτικό μήνυμα. Τουλάχιστον, αυτό έχει μειωθεί αισθητά: Την τελευταία φορά που μου ήλθε, ήταν μετά από απουσία 40 ημερών.

Η αληθινή επιτυχία: Όλοι *Αυτοί* καυχιούνται αδιάκοπα για όσα έχουν καταφέρει να κάνουν στη ζωή τους: Επαγγελματική επιτυχία, χρήμα, δυο-τρία παιδιά, κοινωνική καταξίωση μέσω κυκλωμάτων ("κονέ" τα λένε τώρα). Εγώ, αντίθετα, μπορώ να καυχηθώ για όσα

έχω καταφέρει να *μην* κάνω:
α) Εδώ και δέκα χρόνια ζω χωρίς να εργάζομαι σε εταιρείες/βιτρίνες εγκληματικών οργανώσεων.
β) Δεν προσκυνώ κανένα ψυχανώμαλο αφεντικό.
γ) Δεν είμαι υποχρεωμένη να ανέχομαι πουτάνες και τσιράκια.
γ) Δεν έχω μπει σε κυκλώματα.
δ) Μπορώ πλέον να ζω με ελάχιστα χρήματα και χωρίς να χρωστάω πουθενά.
ε) Δεν έχω φέρει παιδιά σ' αυτό τον κόσμο: Δικά μου παιδιά δεν θα υπηρετήσουν κανένα Matrix και δεν θα γίνουν στόχος κανενός "Θεού".
στ) Δεν χρειάζομαι πια "φίλες", καθώς έχω γίνει ψυχολογικά αυτάρκης. Δεν αδημονώ πλέον για μια έξοδο το σαββατοκύριακο, δεν αισθάνομαι την ανάγκη να βγάζω τα απωθημένα μου σε κανέναν, ούτε να ακούω τις παπαριές του καθενός.

Παρά τα αφύσικα προβλήματα που αντιμετωπίζω εδώ και τέσσερα χρόνια, αισθάνομαι πιο ήρεμη και κατασταλαγμένη παρά ποτέ...

Τετάρτη, 10 Μαρτίου 2010

Το απόγευμα πήγα για μάθημα αγγλικών στον Ιάκωβο. Σήμερα μου εκμυστηρεύτηκε ότι του αρέσει να παίζει ένα παιγνίδι τύπου "Other Life" στο Διαδίκτυο, όπου έχει επιλέξει ένα συγκεκριμένο ρόλο: Ονομάζεται Jim Harris, είναι έφηβος, κακός μαθητής και τόσο άτακτος ώστε ο διευθυντής του σχολείου τον καλεί κάθε μέρα στο γραφείο για να του κάνει παρατηρήσεις! Παίζει dotball με συμμαθητές του, έχει και κορίτσι, που το πηγαίνει στο λούνα παρκ. Ενίοτε χρειάζεται να εκτελέσει ορισμένες εργασίες και να φέρνει εις πέρας κάποιες αποστολές, ώσπου να τερματίσει το παιγνίδι.

Δίχως αμφιβολία, ο Jim Harris είναι το alter ego του επιμελούς, υπάκουου και υπεύθυνου Ιακώβου. Ο νεαρός διάλεξε ειδικά αυτόν το ρόλο για να ξεδίνει. Άλλωστε, όπως μου είπε ο ίδιος, δεν του αρέσουν τα ηλεκτρονικά παιγνίδια με αίματα και σκοτωμούς, που ξετρελαίνουν τη μεγάλη πλειοψηφία των αγοριών.

Τρίτη, 16 Μαρτίου 2010

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πλήθος από αρσενικούς αγγέλους βρίσκονται πάνω στα σύννεφα. Ο αρχηγός τους προστάζει “Αίσχος” και όλοι μαζί ξεκινούν όργιο. Δεν παρακολουθώ αλλά νιώθω τις κινήσεις τους.

Στη γη, μια κοπέλα εκτελεί τελετές μαύρης μαγείας. Της επιτίθενται τρεις εχθροί αλλά αυτή τους εξουδετερώνει. Στη συνέχεια ανεβαίνει σε τραίνο κι επιχειρεί/ώ να ξεφύγω από την οροφή. Αρχίζω να πετώ συνειδητά, ενώ με ακολουθεί κάποιος που μου δείχνει πως να πετώ γρηγορότερα. Καταλήγω ξανά πίσω...

Το βράδι κατέβηκε ο Γιάννης στη βεράντα μας αγανακτισμένος: Έχει χάσει πια την υπομονή του με τις μουσικές του Θανάση ακριβώς πάνω από το κεφάλι του. Είναι έξω φρενών, απειλεί να στείλει στο νοσοκομείο τον αδελφό του, ή να νοικιάσει το σπίτι του σε καμιά δεκαριά πακιστανούς, ή να βάλει φωτιά στα μηχανήματα του Νάσου. Του έχει παραπονεθεί πολλές φορές μα χωρίς αποτέλεσμα. Ο Θανάσης τον γράφει. Όλους μας γράφει. “Ο Νάσος είναι ένας αγενής, αναίσθητος παλιάνθρωπος”, καταλήγει ο Γιάννης εξοργισμένος.

Λεπτομέρεια 1η: Ο Θανάσης μας τα πρήζει με το νέο του χόμπι (πλήρες σύστημα DJ = φοβερή ηχορύπανση τουλάχιστον τέσσερις ώρες την ημέρα) εδώ και ενάμισι μήνα περίπου, και ο Γιάννης έχει ήδη χάσει την

υπομονή του και όλοι του δείχνουν κατανόηση. Εγώ υπέμενα τις μουσικές του Τάκη ακριβώς στη μεσοτοιχία μου 10 ώρες την ημέρα επί 10 χρόνια πριν σπάσουν τα νεύρα μου -μα κανένας τους δεν μου έδειξε κατανόηση.

Λεπτομέρεια 2η: Παραδόξως, μετά τα σημερινά επεισόδια ο Γιάννης δεν θα ξανακάνει παράπονα για τον αδελφό του. Για κάποιο περίεργο λόγο, οι μουσικές του Θανάση γρήγορα θα σταματήσουν να τον ενοχλούν, έστω κι αν με τον καιρό θα αυξηθούν σε ένταση και διάρκεια...

Συστημική μετάλλαξη

Τετάρτη, 17 Μαρτίου 2010

Το οικογενειακό μας σήριαλ αρχίζει να παίρνει μια εντελώς παρανοϊκή τροπή: Το περιβόητο σκάφος του Γιάννη, το οποίο ο ανηψιός μου αγόρασε μέσω Internet από την Αμερική, σε τιμή ευκαιρίας υποτίθεται, μόλις κατέφθασε στο Τελωνείο Πειραιά. Η αρχική του τιμή ήταν 22 χιλιάρικα, όμως το κότερο έχει ήδη στοιχίσει 26.000 + 6.000 μεταφορική + 2.000 δασμοί τελωνείου = 34.000 ευρώ.

Ωστόσο, τα τρελά έξοδα δεν τελειώνουν εδώ: Τελικά οι δασμοί θα φθάσουν στα 5.500 ευρώ, οπότε ο Γιάννης ήλθε πρωί-πρωί να μας ενημερώσει σχετικά, μήπως και φιλοτιμηθώ εγώ να του δανείσω τα πεντέμισι χιλιάρικα. Εγώ έκανα την πάπια κι έτσι ο νεαρός έψαξε και βρήκε αλλού τα λεφτά: 2.500 ευρώ θα του δανείσει ο πεθερός του και 3000 ο πατέρας του, ο οποίος θα τα δανειστεί από αλλού.

Γλυτώσαμε; Όχι ακόμη: Αργά το βράδι ξανάρχεται ο ανηψιός και μας ανακοινώνει ότι οι δασμοί θα ανέλθουν συνολικά σε 9.000 ευρώ κι αν δεν τα έχει ως την Παρασκευή, που θα πάει να δει το σκάφος, θα πρέπει να πληρώνει 50 ευρώ για κάθε μέρα παραμονής στο λιμάνι. Οι γονείς μου αρχίζουν αμέσως να με πιέζουν να δώσω τα χρήματα, εγώ κάνω ξανά την πάπια, εκείνοι επιμένουν, οπότε ξεσπάω κι εγώ σε θυμωμένα παράπονα, απειλώντας ότι αν τελικά δώσω τα 3.500 ευρώ που υπολείπονται, την άλλη μέρα κιόλας θα πάω να κόψω το ΤΕΒΕ. Σοκ για τους γέρους!

Μέχρι και η αδελφή μου, αγανακτισμένη με την όλη παρανοϊκή υπόθεση και την πρωτοφανή σπατάλη, με υποστηρίζει: “Η Υβόννη έχει χίλια δίκια και δεν τα βρίσκει! Ο Γιάννης δεν έχει κανένα δικαίωμα να φέρνει διαρκώς την οικογένεια σε τέτοια κατάσταση! Θά 'πρεπε επιεικώς να ντρέπεται!”

Πράγματι: Δεν είναι κατάσταση αυτή, κάθε τόσο οι Μαρκάκηδες να μας βάζουν το μαχαίρι στο λαιμό, απαιτώντας χιλιάδες ευρώ δανεικά και αγύριστα με το εξής πάγιο σλόγκαν: “Αν δεν μου δώσεις τόσο χρήμα σήμερα κιόλας, θα χάσω μια καταπληκτική ευκαιρία αγοράς, ή θα πάω φυλακή, ή θα πληρώσω πρόστιμο, ή δεν ξέρω τι άλλο”. Φυσικά, το κακό ξεκινά από την ανατροφή τους: Τα ανήψια δεν έμαθαν ποτέ ν' ακούνε τη λέξη “Όχι”. Έχουν μάθει στο “Αυτό θέλω, τώρα, πάση θυσία (δική σας!)”. Ούτε έχουν συναίσθηση της οικονομικής τους κατάστασης. Νομίζουν πως είναι βασιλόπουλα. Εντέλει, μέσω διασυνδέσεων και διαβουλεύσεων με διάφορα “κονέ” των Μαρκάκηδων, οι δασμοί θα κατέβουν στα 7.800 ευρώ. Άντε να δούμε...

Σάββατο, 20 Μαρτίου 2010

Εδώ και κανένα εξάμηνο, ο Γιάννης επιτρέπει στην “οδαλίσκη” σύζυγό του όχι μόνο να βγαίνει έξω και να μιλάει όπως θέλει, αλλά και να φοιτά στη σχολή λογιστικής όπου έχει περάσει με πανελλαδικές εξετάσεις. Έτσι, εμείς αναγκαζόμαστε να κρατάμε το μικρό σχεδόν κάθε μέρα από το πρωί μέχρι το απόγευμα. Επιπλέον, τους βοηθάμε και οικονομικά επειδή ο Γιάννης έχει χρέη στις τράπεζες και δεν τα βγάζει πέρα.

Κάθε πρωί που πίνουμε το καφέ μας, η μητέρα μου όλο μου τα πρήζει με τα παράπονά της για τη Μαρίνα, επειδή “ο Γιάννης την πήρε χωρίς βρακί” ...

“είναι ανάγωγη και όταν νευριάσει δεν ξέρει τη λέει” ... “τον τύλιξε με πονηριά” κλπ. Σήμερα μου ξεκίνησε άλλο τροπάρι, ότι δηλαδή η κοπέλα θα έπρεπε να παρατήσει τη σχολή της και να πάει να δουλέψει οπουδήποτε για να βοηθήσει το σύζυγό της να ξεπληρώσει τα χρέη του. “Εγώ ξέρω ότι η γυναίκα πρέπει να βοηθάει τον άντρα της”, καταλήγει πικρόχολα.

Της θυμίζω ότι ο ίδιος ο Γιάννης δεν επιτρέπει στη Μαρίνα να εργαστεί, και μάλιστα εκείνος απαίτησε να σταματήσει τη δουλειά της ως σερβιτόρα σε μεγάλο εστιατόριο στη Γλυφάδα. Σα να μην άκουσε τίποτα, η μαμά συνεχίζει τη μουρμούρα όλο νεύρα κι εγώ τότε της λέω σε τόνο ελαφρό:

“Πολλά απωθημένα έχεις κι όλο γκρινιάζεις. Αν έγραφες τα παράπονά σου σ' ένα ημερολόγιο, θα ξεσπούσες και δεν θά 'πρηζες εμένα κάθε μέρα, τα ίδια και τα ίδια. Εγω σου παραπονιέμαι ποτέ για τίποτα; Όχι. Είναι επειδή γράφω τα πάντα στα ημερολόγιά μου”.

“Και που γράφεις, τι γίνεται;” μου απαντά επιθετικά.

“Εκτονώνομαι κι εξισορροπώ το υποσυνείδητό μου. Αυτό γίνεται”.

“Βλακείες γράφεις. Τα βιβλία σου είναι καλά για να τα πουλήσω σαν χαρτί, με το κιλό! Είναι γεμάτα με υπερβολές και ψέματα! Η υπερβολή σου φτάνει στο ψέμα!” μου πετάει φουρκισμένη.

“Ό,τι αναφέρω μέσα στα ημερολόγιά μου είναι η αλήθεια, βασισμένη πάνω σε γεγονότα που περιγράφω με ακρίβεια!” διαμαρτύρομαι.

“Σαχλαμάρες! Το μόνο που γράφεις είναι κατηγορίες για την αδελφή σου και τα παιδιά και ότι ήθελες να πεθάνει ο Μανώλης!”

“Ότι αναφέρω στα ημερολόγιά μου είναι αληθινά, γραμμή προς γραμμή, και όσο για το θέμα του Μανώλη,

έχω δηλώσει μετάνοια! Δεν το διάβασες αυτό;”
“Πάλι καλά! Και σαν πολύ υψώνεις τη φωνή σου! Άμα ψοφήσω, τότε δεν θα μου υψώνεις τη φωνή!”

Κάπου εκεί σταματώ την κουβέντα, αναγνωρίζοντας σιωπηλά το λάθος μου: Δεν έπρεπε να ξεκινήσω καμία συζήτηση για τον εαυτό μου. Όποτε μιλώ για μένα ή για τα προβλήματά μου, δηλαδή όποτε τολμώ να δηλώσω την παρουσία μου στην οικογένεια, η μητέρα μου το γυρνάει πάντα σε καυγά. Ποτέ δεν ανέχεται να την ενοχλώ με τις δικές μου υποθέσεις. Φυσικά, πάντα έκανε το τυπικό καθήκον της απέναντί μου ως μητέρα, ωστόσο όποτε δοκιμάζω να της παραπονεθώ για το παραμικρό που μου συμβαίνει, πάντα μου το κόβει λέγοντας: “Εσύ έχεις επιλέξει μόνη σου τη ζωή που κάνεις. Εσύ το θέλησες, αυτό ή εκείνο”.

Άλλοτε πάλι, όπως σήμερα, θυμάται: “Ξέρεις τι έχω τραβήξει εγώ και τι τραβάω σε όλη μου τη ζωή; Που μου ερχόντουσαν οι γονείς και οι αδελφές του πατέρα σου, τους ντάντευα με τους μήνες και τραβιόμουν σαν το λάστιχο, ενώ ο μπαμπάς σου ταξίδευε στην Αμερική, κλπ, κλπ”.
“Ναι, αλλά σκέψου λιγάκι από που ξεκίνησες και που έχεις φτάσει: Μέχρι τα 22 σου ζούσες σε ένα υγρό υπόγειο 20 μ2 στον Πειραιά, μαζί με άλλα πέντε άτομα, μέσα στη φτώχεια. Τώρα διαθέτεις σύζυγο συνταξιούχο καπετάνιο, τετραόροφη πολυκατοικία στη Γλυφάδα, δύο παιδιά, δύο εγγόνια, ένα δισέγγονο...” της επισημαίνω.
“Ναι, αλλά ξέρεις πόσο σκληρά έχω δουλέψει εγώ εδώ μέσα;”
“Δηλαδή θα 'πρεπε να τα έχεις αποκτήσεις όλα αυτά χωρίς καθόλου κόπο;” της αντιγυρίζω. “Στο κάτω-κάτω, από τότε που παντρεύτηκες, δεν δούλεψες έξω ούτε μια ώρα! Μία ώρα δουλειά σε εταιρεία ισοδυναμεί με δέκα

ώρες δουλειά στο σπίτι! Τι άλλο θα έπρεπε να έχεις αποκτήσει δηλαδή, για μην "έχεις τραβήξει τόσα" και να 'σαι ικανοποιημένη; Βίλα στην Εκάλη, φερράρι και κότερο;"

Στο σημείο αυτό, η μαμά δεν έχει τι άλλο να πει και το βουλώνει, ενώ εγώ ξαφνικά θυμάμαι τα λόγια του ανηψιού Θανάση: "Το πρώτο μάθημα που κάναμε στην ψυχολογία ήταν το εξής: Ανιδιοτελής αγάπη δεν υπάρχει, ούτε καν από τη μητέρα προς το παιδί!"

Πάντως, από δω και πέρα σκοπεύω να αντιμετωπίζω διαφορετικά τη μητέρα μου: Τέρμα οι εκμυστηρεύσεις, οι σοβαρές κουβέντες, τα πολλά λόγια. Στο εξής δεν θα της ξαναπώ τίποτα για όσα με απασχολούν, ενώ θα συμφωνώ και θα επαυξάνω όλα όσα μου λέει εκείνη. Έτσι θα έχω ήσυχο το κεφάλι μου.

Κατακλείδα: Η Μαρίνα άκουσε τη μητέρα μου να την κατηγορεί επειδή οι φωνές μας ακούγονταν στο λουτρό επάνω, μέσω του φωταγωγού. Έτσι, η κυρία τηλεφώνησε στο Γιάννη, του παραπονέθηκε κλαίγοντας ("Όλο κατεβαίνεις στους παππούδες σου και με θάβετε") κι εκείνος πήρε τηλέφωνο από τη δουλειά του για να κάνει παρατήρηση στη μητέρα μου, να μην κακολογεί τη γυναίκα του!

Η απάτη της Αγάπης: Όλες οι θρησκείες προστάζουν: "Αγάπα όλους τους ανθρώπους υποχρεωτικά". Αλήθεια, όμως, μπορεί η αγάπη (ή οποιοδήποτε συναίσθημα) να αποτελεί προϊόν διαταγής; Σαφώς όχι. Είναι αδύνατον να αγαπήσεις οποιονδήποτε επειδή κάποιος σε προστάζει να το κάνεις. Η υποχρεωτική αγάπη είναι βιασμός, δηλαδή διαστροφή. Άρα, πίσω από την τόσο "ηθική" εντολή της αγάπης, κρύβεται ένας διεστραμμένος τρόπος σκέψης.

Ακόμη, σύμφωνα με όσα διακηρύσσουν όλοι οι πνευματικοί ηγέτες, συμβαίνει το εξής παράδοξο με την αγάπη: Οφείλεις να την δίνεις σε όλους ανεξαιρέτως, χωρίς διάκριση, χωρίς όρους, χωρίς να περιμένεις αναγνώριση ή ανταπόδοση, με απόλυτη ανιδιοτέλεια. Είσαι υποχρεωμένος ν' αγαπάς ακόμη και τους εχθρούς σου, όσο απαίσιοι κι αν είναι, όποιο κακό κι αν σου κάνουν. Για να πάρεις, όμως, εσύ την αγάπη, πρέπει να πληρείς αμέτρητες αυστηρές προδιαγραφές: Να είσαι καλόκαρδος, ευχάριστος, να έχεις δώσει εσύ πρώτος αγάπη και μάλιστα ανιδιοτελώς, να κάνεις αποκλειστικά θετικές σκέψεις και πράξεις, "να εκπέμπεις θετικά", να θυσιάζεις τις προσωπικές σου επιθυμίες για χάρη των άλλων, κλπ. Αν κάτι απ' όλα αυτά σου ξεφεύγει, τότε "φυσικά" δεν ελκύεις την αγάπη και οι άλλοι "δικαίως" σε απεχθάνονται.

Πέρα απ' όλες αυτές τις βλακείες: Είναι φύσει αδύνατο να αναπτυχθεί αγάπη ανάμεσα σε ξένους. Το καλύτερο που μπορεί να υπάρξει είναι αμοιβαία ανοχή. Αληθινή αγάπη είναι αυτή που αυθόρμητα νιώθεις απέναντι στον εαυτό σου! Κανένας άλλος δεν σε αγαπάει πραγματικά, ούτε εσύ αγαπάς κανέναν -αυτή είναι η αλήθεια!

Εκείνο που θέλουν από σένα όσοι σε πλησιάζουν, είναι: α) Να πάρουν ό,τι μπορείς να τους δώσεις: Γνώσεις, παρέα, δανεικά, εργασία, "μέσον", υποστήριξη, κλπ. Αν σου ανταποδώσουν το καλό, είναι επειδή ελπίζουν στην επανάληψη της δικής σου προσφοράς. β) Να σε βλάψουν: Στην πρώτη ευκαιρία σε υποτιμούν, σε προσβάλλουν, σε συκοφαντούν, σε κλέβουν, σε παγιδεύουν, σε εξαπατούν κλπ. Αν, μάλιστα, τολμήσεις να ανέβεις σε οποιοδήποτε τομέα στη ζωή σου, εκείνοι που θα σκυλιάσουν πραγματικά και θα κάνουν ό,τι

μπορούν για να σε σαμποτάρουν θα είναι οι “φίλοι” σου περισσότερο, παρά οι εχθροί σου...

Τετάρτη, 24 Μαρτίου 2010

Το πρωί κατέβηκα στη Γλυφάδα και αγόρασα πέντε νέες τράπουλες "Esoterra", οι οποίες περιμένουν να τις διαμορφώσω σύμφωνα με τις ανάγκες μου, ώστε να προκύψουν αντίστοιχες νέες τράπουλες του δικού μου παιγνιδιού, του ***Yparxis***. Πάλι καλά που υπάρχουν και αυτά τα παιγνίδια, για να ξεφεύγω λίγο από τη μιζέρια της πραγματικότητας...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Μάταιο να το αναβάλλω περισσότερο. Σήμερα πήγα στην ΟΤΕ-Shop και δήλωσα το καρτοκινητό μου, αναγκαστικά. Αν δεν το έκανα, το κινητό θα σταματούσε σύντομα να λειτουργεί, βάσει νόμου. Επέβαλαν αυτό το μέτρο, λέει, για να μη γίνονται φάρσες από ανώνυμα καρτοκινητά. Μπούρδες.

Σαφώς, πρόκειται για σχέδιο παρακολούθησης των πολιτών: Ξέροντας σε ποιόν ακριβώς ανήκει ο κάθε αριθμός καρτοκινητού, οι “αρμόδιοι” θα μπορούν να μαθαίνουν που βρίσκεται ο καθένας μας ανά πάσα στιγμή. Στο εξής, λοιπόν, θα το παίρνω μαζί μου μονάχα όταν μου είναι απαραίτητο. Στο κάτω-κάτω, δεν δέχομαι πληθώρα τηλεφωνημάτων κάθε μέρα. Εγώ δεν είμαι δημοφιλές άτομο...

Παρασκευή, 26 Μαρτίου 2010

Η υγεία των γονέων μου επιδεινώνεται σταθερά, πολύ πιο γρήγορα απ' όσο περίμενα. Εδω και δυο χρόνια περίπου, η μαμά δεν μπορεί να περπατήσει πέρα από τη γειτονιά λόγω σοβαρού ορθοπεδικού προβλήματος: Από νέα είχε σκολίωση και δισκοπάθεια μα τώρα η σπονδυ-

λική της στήλη έχει στραβώσει τελείως, σε σχήμα S. Όσο για το μπαμπά, έχει αναπνευστικό και καρδιακό πρόβλημα, οπότε ούτε αυτός μπορεί να πάει μακριά. Δεδομένης της κατάστασης, είμαι πια υποχρεωμένη να τρέχω σχεδόν καθημερινά σε νοσοκομεία, γιατρούς, φαρμακεία, στον Οίκο του Ναύτη, συν θελήματα και δουλειές του σπιτιού. Οι γέροι ζαλίζονται και κουράζονται με το παραμικρό, ακόμη και μέσα στο σπίτι. Ωστόσο, στην ηλικία που βρίσκονται δεν μπορώ να έχω παράπονο· όσο στέκονται στα πόδια τους, καλά είναι.

Σήμερα όλο το πρωί έτρεχα με το μπαμπά στο Ασκληπείο Βούλας για να κάνει εξετάσεις. Μόλις επιστρέφουμε στο σπίτι κατά τις 1:00, η μαμά μου αναγγέλλει ότι έχει κανονίσει να πάω με την Αλίκη για τα ψώνια του μήνα στο σούπερ μάρκετ, ειδικά σήμερα το μεσημέρι. Παραπονιέμαι ότι θα ξεθεωθώ, δεδομένου ότι έχω μαθήματα από τις 6:00 ως τις 9:30 το βράδι και με τα ψώνια δεν θα προλάβω να ξαπλώσω. “Μόνο μια ώρα θα κάνετε”, επιμένει η μητέρα μου.

Περιμένοντας την αδελφή μου να κατέβει από στιγμή σε στιγμή, φθάνει 2:00 η ώρα και δεν κάθομαι ούτε μεσημεριανό να φάω. Εκνευρισμένη, παραπονιέμαι ξανά στη μαμά επειδή κανόνισε τα ψώνια τη συγκεκριμένη μέρα και ώρα αντί για αύριο το πρωί ή τη Δευτέρα, οπότε θα ήταν πιο άνετα για μένα και για όλους. Όπως είναι αναμενόμενο, η μαμά γυρίζει αμέσως την κουβέντα σε καυγά:

“Το παραμικρό γίνεται πρόβλημα εδώ μέσα! Με τόση γκρίνια και γρουσουζιά δεν χρειάζεται να πας για ψώνια! Να πεις στην Αλίκη να πάει μόνη της!”

“Αυτό θα της πω!”

“Δεν χρειάζεται να φτιάξουμε ούτε κουλούρια, ούτε να βάψουμε αυγά για το Πάσχα! Αφού κάνεις έτσι, να

λείπει το βύσσινο!” συνεχίζει η μητέρα μου με το γνώριμο *κοίτα-τι-κακιά-που-είσαι* ύφος της, κι εγώ τα παίρνω στο κρανίο:

“Να μη φτιάξουμε τίποτα! Και μην προσπαθείς να μου δημιουργήσεις ενοχές! Αρκετά πια!” της φωνάζω έξαλλη.

“Ναι, πάντα εγώ φταίω”, ξεκινάει και πάλι το τροπάρι το αιώνιου θύματος, μα εγώ σηκώνομαι θυμωμένη και της το κόβω φωνάζοντας:

“Αρκετά σε ανέχθηκα! Άει στο διάολο πια εδώ μέσα, δεν πάω πουθενά, πάω για ύπνο! Άει στο διάολο!”

Η μαμά το βουλώνει, πάω και ξαπλώνω στο κρεβάτι και η Αλίκη εμφανίζεται μετά από πέντε λεπτά.

“Δεν έρχομαι! Έχω πονοκέφαλο!” δηλώνω κοφτά.

“Σήκω!” διατάζει η Αλίκη και στέλνει τον μικρό να με φωνάξει χαρωπά: “Νονά! Νονά!”

Με ένα φιλάκι με πείθει και σηκώνομαι.

Από τις 2:00 ως τις 5:00 τρέχαμε για ψώνια σε δυο διαφορετικά σούπερ μάρκετ, κουβαλώντας μαζί και το μωρό, το οποίο κάποια στιγμή κουράστηκε και γκρίνιαζε. Κι εγώ προς το τέλος έγινα πτώμα, κάθησα πάνω σ' ένα κασόνι και περίμενα την Αλίκη και τη μητέρα μου να τελειώσουν. Όπως κάθε μήνα, έτσι και σήμερα τιγκάραμε τέσσερα καρότσια, από τα οποία τα δυόμισι ήταν γεμάτα με πράγματα της Αλίκης. Ούτε στρατό να ταΐζαμε! Είμαι δε σίγουρη πως αύριο το πρωί θα με ξαναστείλουν στο σουπερμάρκετ επειδή “δεν υπάρχει τίποτα στο σπίτι για να φάμε” -η συνηθισμένη παράνοια.

 Ο μόνος που φαίνεται να διαφέρει κάπως, είναι ο Αντωνάκης, τώρα 22 μηνών, ο οποίος:

Έχει αρχίσει να με φωνάζει “νονά” ή να παίρνει πράγματά μου και να λέει χαρωπά: “νονά είναι!”

Αντί για τον “μπαμπούλα”, φοβάται τον παλιατζή· έτσι, όταν βλέπει έναν, λέει συνεχώς: “Όχι-μπατζής”.
Τραβάει το μπουφάν μου ή/και μου φέρνει το δικό του για να τον πάω βόλτα.
Έχει βρει ένα μεγάλο πασχαλινό αυγό και το εκσφενδονίζει συνεχώς ενάντια στον πατέρα μου· συνήθως αστοχεί.
Γλύφει μισό λεμόνι, ξινίζει τη μουρίτσα του αλλά το ξαναγλύφει με όρεξη και δεν το αφήνει με τίποτα. Οδηγώντας όλο καμάρι το όχημά του, πάει και πέφτει πάνω στη φλεβίτιδα της μητέρας μου, η οποία τρέχει να κρυφτεί.
Του αρέσει να πηδάει πάνω στο κρεβάτι μου και να προσγειώνεται με τον πισινό, όλο γέλια και χαρές.
Σήμερα το βράδι, ενώ παίζει με το τηλεκοντρόλ πετυχαίνει κατά λάθος μια κυρία “ελαφρών ηθών”, η οποία διαφημίζεται γυμνόστηθη. “Μαμά είναι”, μας λέει με αφοπλιστική αθωότητα.

Τα μυστήρια του χρόνου και η αδελφούλα μου:

Σχετικά με το φαινόμενο “Αλίκη”, έχουμε και λέμε: Τώρα η αδελφή μου βρίσκεται στο 2ο έτος της Παιδαγωγικής και πρέπει να μελετάει πολυάριθμα πανεπιστημιακά βιβλία (τα περισσότερα από αυτά ογκώδη και δυσνόητα), ενώ το καθημερινό της πρόγραμμα έχει ως εξής:

8+1 ώρες τουλάχιστον για δουλειά και πήγαιν' έλα, με ένα ρεπό την εβδομάδα
3+2 ώρες πανεπιστήμιο συν το πήγαιν' έλα, εκτός σαββατοκύριακου
6 - 7 ώρες ύπνος
20 ή 21 ώρες σύνολο.

Απλά, αναρωτιέμαι: Αρκούν οι υπόλοιπες 3-4 ώρες της ημέρας για να ικανοποιεί τις σωματικές της ανάγκες, να κοιτάζει το σπίτι της και να μελετά επαρκώς ώστε να αριστεύει στο πανεπιστήμιο; Στο λιγοστό ελεύθερο χρόνο που της μένει, 43 χρονών γυναίκα, σκληρά εργαζόμενη, με προβληματική οικογένεια, πώς είναι δυνατόν να διαθέτει την αντοχή, την όρεξη και το σθένος για να διαβάζει αρκετά και να καταλαβαίνει μάλιστα τι διαβάζει; Ούτε για κατούρημα δεν πάει; Κι αν υποθέσουμε ότι όντως μελετάει τόσο όσο λέει, πώς της μένουν δυνάμεις ώστε να έχει άριστη απόδοση σε όλα τα διαγωνίσματα;

Παράλληλα, η Αλίκη παραπονιέται διαρκώς ότι τα βιβλία είναι πανδύσκολα και στριφνά, ότι δεν καταλαβαίνει τίποτα, ότι δεν συγκρατεί τίποτα, ότι θα πάρει μηδέν, τελικά όμως παίρνει σχεδόν πάντα άριστα. Δίνει 9 διαγωνίσματα κάθε εξάμηνο και περνάει πάντα σε όλα, με βαθμό συνήθως 10 και καμιά φορά με 9 -της κακοφαίνεται, τότε! Σπάνια παίρνει κανένα 8άρι ή 7άρι. Με αυτό το ρυθμό, θα μπορούσε να τελειώσει το πανεπιστήμιο μέσα σε τρία χρόνια αντί τέσσερα αν της επιτρεπόταν!

Ένα το κρατούμενο: Γενικά, είναι μάλλον απίθανο ένας φοιτητής, όσο ευφυής κι αν είναι, να μην αποτύχει σε ορισμένα διαγωνίσματα. Παραδείγματα: α) Ο Βασίλης, ο μικρότερος γιος της θείας Πηνελόπης, αριστούχος μαθητής στο λύκειο, ολοκλήρωσε τις πανεπιστημιακές σπουδές του σε έξι χρόνια αντί τέσσερα. β) Η Ξένια, παλιά μαθήτριά μου, 19 χρονών σήμερα, έξυπνο, χωρίς οικογενειακές ή επαγγελματικές υποχρεώσεις, έχει περάσει γεωπονική Αθηνών μα δεν παίρνει άριστα σε όλα τα μαθήματα, ούτε και τα περνάει όλα με την πρώτη. γ) Η ξαδέλφη της η Μαλαματένια,

μαθήτρια του 20 στο λύκειο, δεν πέρασε στην ιατρική σχολή που ήθελε και τώρα σπουδάζει τοπογράφος. δ) Η Μαρίνα, τώρα 23 ετών, φοιτά από φέτος στη Λογιστική Πειραιά και στο πρώτο εξάμηνο έδωσε μόλις δυο μαθήματα. Έχει βέβαια σπίτι και μωρό να φροντίσει, ωστόσο δεν εργάζεται. Κι όμως, τα δύο μαθήματα που μελέτησε μας φαίνονται πολλά και απορούμε πού βρήκε το χρόνο!

Πώς, λοιπόν, τα καταφέρνει τόσο τέλεια η αδελφούλα μου; Αυτά τα πράγματα ούτε παιδιά 18 χρονών δεν τα καταφέρνουν, που έχουν φρέσκα μυαλουδάκια, δεν δουλεύουν, ούτε είναι οικογενειάρχες με προβλήματα. Λοιπόν; Σαν πολύ super woman δεν μας προέκυψε η Αλίκη τώρα τελευταία; Πριν από 5-6 χρόνια δεν ήταν σε θέση ούτε περιοδικό να διαβάσει!

Δεύτερο κρατούμενο: Τα τελευταία δέκα χρόνια η Αλίκη έχει δώσει τρεις φορές για Lower και δεν το πήρε! Σύμφωνοι, είχε κάποια οικογενειακά προβλήματα τότε, μα αυτά δεν λείπουν ποτέ. Άλλωστε, το διάβασμα που απαιτείται για να περάσει κανείς στο Lower είναι γελοίο σε σχέση με την πολύωρη μελέτη που απαιτεί το πανεπιστήμιο. Πώς, λοιπόν, η αδελφούλα μου αριστεύει στα ασύγκριτα δυσκολότερα πανεπιστημιακά μαθήματα αλλά αποτυχαίνει στο Lower;

Τρίτο κρατούμενο: Πώς είναι δυνατόν, στα είκοσι και βάλε χρόνια που εργάζεται η αδελφή μου, να μην έχει παραπονεθεί ποτέ για προβλήματα με στραβόξυλα συναδέλφους; Αντίθετα, όπως η ίδια λέει, όπου έχει δουλέψει όλοι ανεξαιρέτως την σέβονται, την υπολογίζουν, την αγαπούν.

Ωστόσο, παρά τις εξαιρετικές επιτυχίες τους (επαγγελματικές, ακαδημαϊκές, κοινωνικές, οικογενειακές), τα τελευταία χρόνια όλοι οι Μαρκάκηδες βουλιά-

ζουν διαρκώς μέσα στη μελαγχολία: Όλο αχ και βαχ, νεύρα, γκρίνια, φωνές, κατάθλιψη, απελπισία. Πρόσωπα αγέλαστα και τραβηγμένα από μια περίεργη ψυχική οδύνη. Γιατί άραγε; Εντάξει, υπάρχει μια οικονομική στενότητα μα στο κάτω-κάτω δεν πεινάνε κιόλας. *Εγώ, ας πούμε, που από πέρυσι ζω με 400 ευρώ το μήνα κι αυτά τα έχω μόνο για επτά μήνες το χρόνο, τι θα έπρεπε να κάνω;* Πού οφείλεται, λοιπόν, το υπέρογκο άγχος και η δυστυχία των Μαρκάκηδων; Μήπως παραζορίζονται μέσα στα κυκλώματα που έχουν μπλέξει, ειδικά μετά τις πρόσφατες αναπάντεχες επιτυχίες που τους έχουν παραχωρηθεί;

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάρτιος 2010):*** Στις αρχές του μήνα βιώνω την εξής ***Περιπέτεια της Νύχτας:*** Είμαι μέσα στο σπίτι μου, το οποίο καίγεται απέξω αλλά δεν βλέπω φλόγες. Φοβάμαι την τιμωρία του Θεού κι εκφράζω μετάνοια. Σύντομα ο κίνδυνος περνάει. Ύστερα ψάχνω να βρω γυμναστήριο, βρίσκω ένα καλό, όμως μέσα βλέπω τον Kusba, οπότε αποχωρώ ταραγμένη. *Ερμηνεία: Μήπως ο μαύρος μάγος μου ετοιμάζει νέα επίθεση;*

Όντως, η κατάσταση επιδεινώνεται αρκετά αυτό το μήνα, καθώς δέχομαι περίπου 10 οράματα φωτιάς και 5 όνειρα με φωτιές. Το εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση” επιστρέφει κι αυτό σε 6 όνειρα, ενώ το αντίθετό του (“παράδεισος”) σε τρία. Ακόμη, έχω πολλές άλλες υπναγωγικές παραισθήσεις με σχηματοποιημένες φλόγες, πύρινα σχοινιά, λευκή μεμβράνη γεμάτη τρύπες, ακίνητοι πύρινοι πίδακες, κλπ. Δεν περνάει νύχτα χωρίς να έχω κάποια ενόχληση! Δυστυχώς, έχω επιστρέψει στα επίπεδα του περασμένου καλοκαιριού και δεν έχω ιδέα τι άλλο πρέπει να κάνω για να γλυτώσω.

Επιπλέον, παρατηρώ αυξημένο αριθμό από *σημεία:* Κάποια επιγραφή HELLAS στο δρόμο, όπου κρύβεται το AS από κλαδιά δέντρων· Ο Ιάκωβος μπερδεύει συχνά τη γλώσσα του και αντί length να λέει hell, ή αντί tell να λέει hell. Άλλοτε πάλι, με το που ανοίγω την τηλεόραση πέφτω σε σκηνές φωτιάς. Όχι ότι με φοβίζουν στ' αλήθεια όλα αυτά· με ενοχλούν, όμως...

* * * *

Δευτέρα, 1 Απριλίου 2010

Το θρίλερ "Σκάφος του Γιάννη" συνεχίζεται: Χάρη σε διάφορες διασυνδέσεις και γνωστούς που "τον γνωρίζουν από τόσο δα και τον αγαπούν πολύ", ο ανηψιός μου κρατά στα χέρια του διπλά χαρτιά για το κότερο που έφερε από την Αμερική: Δηλαδή, υπάρχουν τα κανονικά χαρτιά με τα αληθινά στοιχεία του σκάφους αλλά και τα ψεύτικα που αναγράφουν μικρότερη τιμή αγοράς (ώστε να πληρώσει λιγότερους δασμούς στο τελωνείο) και μικρότερο μήκος (ώστε να μην πληρώνει εφορία λόγω τεκμηρίου). Ακόμη, ένας άλλος "καλός του φίλος που τον αγαπά πολύ" θα βάλει μέσον ώστε το σκάφος να αποκτήσει θέση στη μαρίνα Γλυφάδας. Ο Γιαννάκης διαθέτει σπουδαίους φίλους, οι οποίοι φαίνεται ότι λύνουν και δένουν στο Τελωνείο Πειραιά και στη μαρίνα Γλυφάδας. Τελικά, όποια πέτρα κι αν σηκώσεις, από κάτω είναι οι Μαρκάκηδες...

Εντέλει, ο Γιάννης παρέλαβε το κότερο από το τελωνείο σήμερα (σαν πρωταπριλιάτικο αστείο), αφού πλήρωσε 5.500 ευρώ για δασμούς. Για την ακρίβεια, τα πλήρωσαν άλλοι: 2500 ευρώ του δάνεισε ο πεθερός του, 2000 ευρώ ο πατέρας μου και 1000 ευρώ η αδελφή μου. Προς το παρόν, το κότερο είναι αραγμένο σ' ένα

οικόπεδο δίπλα στο σπίτι του Αντώνη, όπου και πήγαμε σήμερα το βράδι για να το δούμε. Είναι καλύτερο απ' όσο νόμιζα, σχεδόν καινούργιο, περίπου 7,50 μέτρα μήκος. Δυσκολευτήκαμε να σκαρφαλώσουμε πάνω -ο Γιάννης με τράβηξε σηκωτή. Πάντως, είναι άνετο και ωραίο, με μια μικρή λευκή καμπίνα μπροστά που έχει καναπέδες και τραπεζάκι, όπου μπορεί να καθήσει άνετα μια τετραμελής παρέα. "Ο Γιάννης χρειάζεται ακόμη 800 ευρώ για να ρίξει το σκάφος στη μαρίνα. Δώσε στο παιδί τα 800 ευρώ! Έναν ανηψιό τον έχεις!" μου είπε και μου ξανάπε χαριτωμένα η Αλίκη. Εγώ έκανα την πάπια.

Λίγες μέρες αργότερα θα μου γίνει γνωστό ότι το ρίξιμο στη μαρίνα θα στοιχίσει γύρω στα 4000 και όχι 800 ευρώ όπως αρχικά νομίζαμε. Ακόμη πιο αργότερα, τα αναγκαία έξοδα για το ρίξιμο θα ανέλθουν σε 10.000 ευρώ (!) για ειδική άδεια, έξτρα μηχανή για ψάρεμα κλπ. Προς το παρόν δεν μου ζητούν δανεικά κι αγύριστα, το βλέπω όμως ότι το κλωθογυρίζουν. Εγώ εξακολουθώ να κάνω την πάπια...

Κυριακή, 11 Απριλίου 2010

Διαυγές Όνειρο: Προσπαθώ να πετάξω μα κάποιοι μ' έμποδίζουν συνεχώς. Τελικά τα καταφέρνω, υψώνομαι και πετώ ανάσκελα, όμως ένα τεράστιο πουλί με πλησιάζει και με απειλεί. Μετατρέπεται σε χάρτινο και όταν με φτάνει, το σπρώχνω μακριά μου. Συνεχίζω να ίπταμαι ανάσκελα, με μάτια κλειστά, ενώ αρχίζω να τραντάζομαι από ηδονή. Ξυπνώ με οργασμό...۩

☺ Το απόγευμα πήγαμε βόλτα στις κούνιες του Αγίου Τρύφωνα με την αδελφή μου και τον Αντωνάκη. Αρχικά, ο μικρός πρόσεξε ένα εντυπωσιακό μπαλόνι ηλίου που κρατούσε ένα κορίτσι. Ύστερα το ενδιαφέρον

του τράβηξε η μικρότερη αδελφή της, περίπου δυο ετών, πολύ χαριτωμένη. Άρχισε να κουνάει την κούνια της όλο χαρά και μετά προσπαθούσε να τη φιλήσει. Στο τέλος, την κέρασε σοκολάτα που έφερα εγώ. Λίγο αργότερα, η μητέρα τους πήρε τα κορίτσια κι έφυγε. Ο Τώνης έτρεξε αμέσως μαζί τους, μέχρι το αυτοκίνητό τους, και θα έμπαινε μέσα αν δεν τον προλαβαίναμε με την Αλίκη. Ύστερα πήγαμε και καθήσαμε σ' ένα παγκάκι του πάρκου. Ο Τώνης κάθησε ανάμεσά μας και "αγόρευε" με δικά του λογάκια και παραστατικές χειρονομίες. Φαινόταν πολύ ευχαριστημένος και μας έδινε πότε φιλάκια, πότε σκαμπίλια.

Πέμπτη, 15 Απριλίου 2010

Πρωί-πρωί ήλθε ο Γιάννης και ζήτησε δανεικά 220 ευρώ για να πληρώσει τα ασφάλιστρα του αμαξιού του. Έδωσα εγώ τα 120 και τα 100 οι γονείς μου. Το απόγευμα με έπιασε η μητέρα μου και απαίτησε να πάω να σηκώσω 300 ευρώ με την κάρτα μου από την τράπεζα επειδή, "τα ζήτησε δανεικά η Θεώνη". Μου παραξοφάνηκε επειδή η Θεώνη δεν ζητά ποτέ δανεικά, αλλά πήγα. Μια περίεργη δυσκολία μ' εμπόδισε να πάρω λεφτά από το μηχάνημα, οπότε έδωσα μόνο 100 ευρώ, δηλαδή όσα είχα στο σπίτι. "Θα βάλω κι εγώ 50 ευρώ και θα της δώσω αυτά", είπε η μαμά δυσαρεστημένη.

Το επόμενο πρωί εμφανίζεται ο Θανάσης με δύο ολοκαίνουργια πικάπ συνολικής αξίας 540 ευρώ, για να συμπληρώσει το σύστημα DJ που έχει! Η μαμά αναγκάζεται να παραδεχτεί ότι γι' αυτό το λόγο ήθελε τα 300 ευρώ! "Κι εσύ στη θέση μου το ίδιο θα έκανες!" μου λέει κοφτά. *Με τι μαφιόζους έχω μπλέξει;*

Κυριακή, 18 Απριλίου 2010

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε χώρο γραφείου. Μ' ένα ειδικό μικροτσίπ κάποιοι χτίζουν ένα ολόγραμμα της παλιάς μου φίλης, της Μάντυ. Όμως, πάνω από το κεφάλι του ομοιώματος υψώνεται ένα δεύτερο ολόγραμμα θηλυκού όντος, με σκοτεινό πρόσωπο χωρίς χαρακτηριστικά, με κουκούλα και φτερά δαίμονα. Σκύβει και η κουκούλα σκεπάζει το πρόσωπο της Μάντυ. Κοιτάζω στο εσωτερικό της κουκούλας, βλέπω μόνο μαύρο πηχτό σκοτάδι.

Σκέφτομαι, αντιδρώ, μιλώ: "Όχι. Εμείς είμαστε φως, έχουμε εγωισμό κι ελαττώματα". Το σκοτάδι φεύγει και βλέπω λέξεις να σχηματίζονται σε γαλάζιο φόντο. Αισθάνομαι ανακούφιση...

Η θεία Δέσποινα είναι εδώ από χθες, θα φύγει αύριο. Μιλά ασταμάτητα και μας ζαλίζει, ενώ η γρουσουζιά της γίνεται ήδη αισθητή από ορισμένες κακοδαιμονίες που πέφτουν μαζεμένες: α) Έχω στομαχόπονο από χθες. β) Του Νάσου του μείωσαν τις ώρες δουλειάς στην πιτσαρία από 30 σε 15 την εβδομάδα. γ) Είναι τώρα βράδι και παρακολουθούμε ένα γνωστό reality show. Οι κριτές συγχαίρουν κάποιον χορευτή, τότε αρχίζουν να μιλούν όλοι μαζί -οι γονείς μου, η Δέσποινα, οι κριτές, ο χορευτής- και ακούω ολοκάθαρα μία από τους κριτές να λέει σοβαρά στον διαγωνιζόμενο: "Θα πας στην κόλαση!". Μένω εμβρόντητη: Χρόνια είχα να πάρω τέτοιου είδους ***σημείον****!* Είναι δυνατό να ξεστόμισε στ' αλήθεια η κριτής κάτι τόσο παράλογο; *Σαφώς όχι· μάλλον κάτι αλλοίωσε τις αισθήσεις μου, έτσι ώστε να το ακούσω. Ή μήπως αυτό όντως ακούστηκε αλλά μονάχα στη δική μου τηλεόραση;* Όπως και να 'χει, δεν τό 'δεσα κόμπο. Άλλοτε θα με τρομοκρατούσε...

Δεν πιστεύω στη μετενσάρκωση, ωστόσο μια μικρή έρευνα που έκανα στο Διαδίκτυο μου αποκάλυψε τα εξής ενδιαφέροντα: Στην προηγούμενη ζωή μου ήμουν γυναίκα, γεννήθηκα στη Δυτική Αφρική γύρω στο 1825 και ήμουν βοτανολόγος ή γιατρός· σαν χαρακτήρας ήμουν σκληρή, με αυτοέλεγχο και ισχυρή θέληση. Τέτοιοι άνθρωποι είναι συμπαθητικοί αλλά όχι αγαπητοί. Το μάθημα εκείνης της ζωής ήταν να αναζητήσω την προέλευση του Κακού στον κόσμο, εφόσον όλες οι δυσαρμονίες έχουν κοινή ρίζα. Στην επόμενη ζωή μου θα είμαι πάλι γυναίκα, αστρονόμος στη Βενετία και αποστολή μου θα είναι να πολεμήσω τη ρίζα του Κακού στον κόσμο.

Τα παραπάνω εξήχθησαν αφού έγραψα την ημερομηνία γέννησής μου στο αντίστοιχο κουτάκι. Σαφώς, στην ίδια ημερομηνία έχουν γεννηθεί χιλιάδες άνθρωποι, ωστόσο βρίσκω ότι οι χρησμοί ταιριάζουν αρκετά με την τωρινή ζωή μου...

Τρίτη, 27 Απριλίου 2010

Ηχητικός πόλεμος: Ακόμη ένα απόγευμα, ο Νάσος βάζει μουσικές στο διαπασών επί πέντε ώρες! Ολόκληρη η γειτονιά τραντάζεται από το θόρυβο! Μου είναι αδύνατο να παρακολουθήσω το αγαπημένο μου σήριαλ με όλα αυτά τα ντάπα-ντούπα που σφυροκοπούν ακριβώς από πάνω μας! Κατά τις 22:45 σπάνε τα νεύρα μου και βάζω τις φωνές, εκτός εαυτού:

“Αρκετά τον ανέχτηκα 20 χρόνια το μαλάκα! Δεν πρόκειται να δει ούτε τούβλο από μένα! Θα τον αποκληρώσω!”

Αρχίζω να το σκέφτομαι σοβαρά. Οι γονείς μου με κοιτάζουν έντρομοι.

“Έτσι που ουρλιάζεις, θα σε ακούσει η νύφη επάνω και

θα χαίρεται!” μου κάνει η μαμά.
“Χέστηκα! Εμένα δεν μ' ενοχλεί η νύφη, ο Νάσος μ' ενοχλεί!” φωνάζω.

Τελικά, η ουσία είναι μία: Μόνο το κακό που κάνεις σε ανακουφίζει από το κακό που σου κάνουν. Όλα τ' άλλα είναι ύπουλη θρησκευτική προπαγάνδα...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Απρίλιος 2010):*** Οι μέρες περνούν και η κατάσταση δεν παρουσιάζει βελτίωση. Ωστόσο, παρατηρώ ότι οι υπναγωγικές παραισθήσεις εμποδίζονται όταν έχω κάποια σωματική ενόχληση, οπότε δεν μπορώ να χαλαρώσω πολύ στο κρεβάτι. Έτσι, από τις 12 του μηνός κοιμάμαι φορώντας στενά γυαλιά ηλίου: Παραδόξως, το κόλπο φαίνεται να φέρνει αποτέλεσμα και οι ενοχλήσεις αρχίζουν να μειώνονται. Ορισμένες φορές βλέπω σχηματοποιημένες ακίνητες φλόγες με αχνό περίγραμμα -λες και κάτι εμποδίζει τα *οράματα φωτιάς* να εμφανιστούν. Σε κάποιο όνειρο η εικόνα μου έφυγε ξαφνικά στ' αριστερά κι από τα δεξιά μου εμφανίστηκε άλλη εικόνα με φλόγες πάνω σε χορτάρια -σα να ήταν από viewmaster! Επίσης, δεν έλειψαν τα σημαδιακά όνειρα:

Στις 17 Απριλίου βίωσα την εξής ***Περιπέτεια της Νύχτας:*** Βρίσκομαι κάπου στενόχωρα, στο μέσο πολέμου· διαφυγή δεν φαίνεται από πουθενά. Αμέσως μετά πηγαίνω στο γραφείο του Sam Kusba. Ένας λεπτοκαμωμένος μεσήλικας βοηθός, ο Ράνο, με υποδέχεται. Εκεί μέσα κάθονται σε κύκλο από καρέκλες πολλοί άνθρωποι μαύροι και μερικοί λευκοί. Είναι οι οπαδοί του Kusba και φαίνονται όλοι ευχαριστημένοι. “Τι κάνετε εδώ;” ρωτάω. “Τρώμε και χορεύουμε”, μου απαντά μια καλοντυμένη ξανθιά. Ο Sam δεν μου δίνει σημασία, με αφήνει να περιμένω ακόμη μια φορά.

Θυμώνω και αρχίζω να φωνάζω απειλές.

Ύστερα στήνουν τραπέζι έξω στο ύπαιθρο. Εγώ πάω και κάθομαι σε μια θέση, ενώ κάποιοι φέρνουν ψητά κρέατα. Τότε, ακούω παράξενες ψαλμωδίες. Ένας αφρικανός ιερέας έρχεται πάνω από το κεφάλι μου και ψέλνει. Περνά το δεξί του χέρι κάτω από τη μασχάλη μου και θυμιατίζει, πάντα ψέλνοντας, μπροστά μου. *Ξυπνώ ανήσυχη: Τι να μου σκαρώνουν πάλι; Περίμενα νέα επιδείνωση της κατάστασης σε 11 μέρες μα ευτυχώς, τελικά δεν παρατήρησα κάτι τέτοιο*...

Στις 29 Απριλίου είχα άλλη μια ***Περιπέτεια της Νύχτας:*** Βρίσκομαι μέσα σε σπίτι, γύρω υπάρχει ζούγκλα. Κοιτάζω έξω και βλέπω φωτιές να καίνε. Οι φλόγες δεν είναι μεγάλες, όμως πρέπει να φύγουμε πριν εξαπλωθεί το κακό. Βγαίνω έξω και παρατηρώ μια φωτιά χωρίς φόβο. Πλησιάζω και σβήνω τις φλόγες με τα χέρια μου. Αισθάνομαι ικανοποίηση και χαρά που τα κατάφερα, ωστόσο η αίσθηση για επείγουσα φυγή παραμένει...

Στις 30 Απριλίου βίωσα ακόμα μια ***Περιπέτεια της Νύχτας:*** Είναι πρωί, έχω ξυπνήσει και χουζουρεύω στο κρεβάτι μου γυρισμένη στο πλάι. Ξαφνικά, αισθάνομαι ότι κάποιος με πειράζει στην πλάτη. Γυρίζω και βλέπω την αδελφή μου, που μόλις έχει σηκωθεί κι απομακρύνεται.

"Πού πας;" τη ρωτάω.

"Πάω στην κόλαση!" μου απαντάει δυνατά, δύο φορές.

Απορώ μα δεν ταράζομαι ιδιαίτερα. Η Αλίκη αποχωρεί κι έρχεται τώρα ένας άντρας. Τον πιάνω και του εξηγώ θαρρετά ότι:

"Δεν με νοιάζει να πάω στην κόλαση ενός Θεού σαν τον δικό σου. Εκεί θα είναι παράδεισος για μένα!"

Ο άντρας σαστίζει για μια στιγμή και ύστερα με ρωτάει:

“Τι θα πεις στο Θεό όταν έλθει η Κρίση;”
“Τίποτα. Θα τον αντιμετωπίσω με αδιαφορία. Δεν πιστεύω στις θρησκείες· είναι δημιουργήματα εξωγήινων που ελέγχουν τα ανθρώπινα μυαλά!”
Ξυπνώ σχετικά ήρεμη...۩

Συνολικά, αυτός ο μήνας πήγε κάπως καλύτερα από τους προηγούμενους: Μόλις 5 οράματα φωτιάς και 4 όνειρα με φλόγες. Ωστόσο, το εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση” επαναλήφθηκε 6 φορές μέσα στο μήνα, ενώ το αντίθετό του (“παράδεισος”) ήλθε μόλις 3 φορές.

Τετάρτη, 5 Μαΐου 2010

Απόγευμα στη βεράντα, ο Νάσος φωνάζει στο Γιάννη, μάλλον στ' αστεία:
“Εγώ, μαλάκα, θα πάρω πτυχίο ψυχολογίας σε δυο χρόνια και τότε θα μου είναι πανεύκολο να σε χώσω στο τρελοκομείο με εισαγγελική παρέμβαση! Θα τα κανονίσω και με τους ψυχιάτρους εκεί μέσα να σε πλακώσουν στα ψυχοφάρμακα, ώστε να μη βγεις ποτέ! Και τότε, όλα εδώ θα τα πάρω εγώ δικά μου!”
“Άμα καταφέρεις να στείλεις ολόκληρο στρατό για να με πιάσει!” απαντά ο Γιάννης σκεπτικός.

Ξαφνικά, χτύπησε μέσα μου ένα “καμπανάκι”: Όντως, σε λίγα χρόνια ο Νάσος θα έχει πτυχίο ψυχολογίας, άρα ο λόγος του σε τέτοια θέματα θα μετράει. Επίσης, θα έχει τα “κονέ” για να χώσει κάποιον σε τρελάδικο, ενώ δεν θα έχει ενδοιασμούς. Είναι και τρομερά φιλοχρήματος. Όσο για την αδελφή μου, πάντα με περιφρονούσε, με ανταγωνιζόταν και εξέφραζε ανοιχτά την επιθυμία τα κουτσούβελά της να βάλουν χέρι στην περιουσία μου το συντομότερο δυνατόν.

Πώς ξέρω ότι δεν θα μου στείλουν καμιά εισαγγελική παρέμβαση μόλις μπορέσουν και το κρίνουν

σκόπιμο; Βέβαια, όσο ζουν οι γονείς μας λογικά αποκλείεται να συμβεί κάτι τέτοιο· η παρουσία τους με προστατεύει κάπως από τις αυθαιρεσίες των Μαρκάκηδων. Τι θα γίνει, όμως, μόλις φύγουν όμως οι γονείς; Ο χρόνος θα δείξει...

Κυριακή, 9 Μαΐου 2010

Άλλη μια μέρα ο Θανάσης χαλάει τον κόσμο με μουσικές στο διαπασών μεσημεριάτικα, από τις 2:00 ως τις 6:00 -ακριβώς στις ώρες κοινής ησυχίας. Εγώ κάπως τα βολεύω με τις ωτοασπίδες, όμως η αδελφή μου έχει απαυδήσει με αυτή την κατάσταση και αντί να μένει στο σπίτι της αυτές τις ώρες για να ξαπλώσει λίγο, τρέχει σχεδόν κάθε μέρα στην παραλία – όχι τόσο για να κάνει μπάνιο, όσο για να γλυτώσει από τη φοβερή ηχορύπανση και τη μόνιμη γκρίνια του Θανάση: "Είσαι άχρηστη μάνα, επειδή δεν είσαι πλούσια και δεν μου δίνεις όσα λεφτά θέλω!"

Τώρα είναι πια απόγευμα, η Αλίκη έχει έλθει για φαγητό κι εγώ, μάλλον αφελώς, ξεκινώ κουβέντα για τα καμώματα του Νάσου:

"Του τό 'χουμε πει μία, δυο, δέκα, εκατό φορές, να μη βάζει μουσική το μεσημέρι, αυτός όμως εκεί, συνεχίζει!"

"Παράξενο, δεν είναι;" ρωτά αινιγματικά η Αλίκη.

"Παιδί είναι, θα βάλει και λίγη μουσική!" τον υποστηρίζει η μαμά, όπως πάντα.

"Έτσι άρχισε και ο Τάκης", τους θυμίζω. "Στην αρχή έβαζε δυο ώρες μουσική την ημέρα, μετά πέντε, μετά δεκαπέντε!"

"Και τι θες να πεις μ' αυτό;" κάνει η μαμά.

"Θέλει να πει ότι ο Νάσος είναι ίδιος με τον Τάκη!" λέει η Αλίκη και φεύγει αμέσως.

Εντάξει, διέπραξα βλακεία. Ανεξάρτητα από το τι πιστεύω, έπρεπε να κρατήσω το στόμα μου κλειστό. Θεωρώ, όμως, ότι η οικογένειά μου όσο πάει γίνεται όλο και πιο αλλοπρόσαλλη, ενώ το κλίμα ανάμεσά μας βαραίνει συνεχώς...

Δευτέρα, 10 Μαΐου 2010

Από τότε που οι γονείς μου κατέβηκαν στο ισόγειο και μένουν μαζί μου (δηλαδή από το Σεπτέμβρη του 2009), έχω αναλάβει να κρατάω εγώ το "ταμείο του σπιτιού" και όντως, η σύνταξη του μπαμπά μας φθάνει πλέον ως το τέλος του μήνα. Πριν αναλάβω εγώ, η σύνταξη τελείωνε μέσα σε δυο βδομάδες. Μόνο τις τελευταίες 2-3 μέρες ξεμένουμε, οπότε συμπληρώνω εγώ με δικά μου χρήματα.

Τα χρήματα όλα τα φυλάω στην κουζίνα, μέσα σ' ένα ντουλάπι που κλειδώνει και κρύβω το κλειδί. Ωστόσο, έτσι και αφήσω κάπου πρόχειρα μερικά κέρματα ή χαρτονομίσματα, η μαμά τα βρίσκει αμέσως και τα εξαφανίζει! Εννοείται πως όσο χρήμα βουτάει, καταλήγει στο Νάσο. Σήμερα το πρωί ξετρύπωσε δυο πενηντάρικα, που είχα φυλάξει για να αγοράσω την ένεση για την οστεοπόρωσή της, και βούτηξε το ένα!

Στο εξής, λοιπόν, τέρμα οι κρυψώνες. Θα φυλάω ακόμη και τα νομίσματα μέσα στο κλειδωμένο ντουλάπι στην κουζίνα. Ξέρω, βέβαια, ότι η μαμά θα εξακολουθήσει να ζητάει καθημερινά 5, 10, 20 ευρώ για το Νάσο. Όσο μπορώ αποφεύγω την αφαίμαξη, μα δεν καταφέρνω ν' αντιστέκομαι πάντα. Η πίεση που μου ασκείται είναι τρομερή.

Λεπτομέρεια: Ο μπαμπάς δίνει στη μαμά 200 ευρώ το μήνα για δικά της προσωπικά έξοδα. Δεν φαίνεται να αγοράζει ποτέ τίποτα με αυτά τα λεφτά, δεν

πηγαίνει ποτέ μόνη της σε κανένα μαγαζί (δεν μπορεί κιόλας, λόγω ορθοπεδικών προβλημάτων), ούτε μου λέει ποτέ "Πάρε 10 ευρώ από τα δικά μου και φέρε μου εκείνο". Κι όμως, από τις πρώτες κιόλας μέρες του μήνα διατείνεται ότι τα έχει χαλάσει όλα. Τι τα κάνει αυτά τα χρήματα; Πιθανότατα τα δίνει στα εγγόνια της. Χώρια που τουλάχιστον η μισή σύνταξη του πατέρα μου διατίθεται σε λούσα των Μαρκάκηδων...

Σάββατο, 15 Μαΐου 2010

Έξοδος με την παρέα στην Πλάκα, όπου η Ευγενία μας κερνάει για τα γενέθλιά της που ήταν προχθές. Και οι τρεις της έχουμε πάρει κολιέ για δώρο. "Θα πλουτίσεις τη συλλογή σου!" χαριτολογώ.

Κατά τ' άλλα, η ώρα περνάει βαρετά, ως συνήθως: Συζητήσεις που αρμόζουν σε οκτάχρονα, επί τρία τέταρτα της ώρας ανταλλάζουν ringtones με τα κινητά τους, όλο χαρούλες και γελάκια· κανένα δεκάλεπτο το τρώμε χαζολογώντας για το ringtone του Νικήτα, που θυμίζει κάλαντα.

Επιπλέον, αρχίζω να παρατηρώ διάφορα περίεργα: Όποτε με βρίσκει μόνη μου, η Ευγενία όλο μου παραπονιέται για τη Φιλιώ ότι είναι εριστική, καυγατζού, ότι συνεχώς αργεί στα ραντεβού, ότι θέλει να έχει το γενικό πρόσταγμα -πράγματα που αληθεύουν. Ωστόσο, όπως συνήθως έτσι και σήμερα, τις ακούω σε μια στιγμή να κανονίζουν οι δυο τους σινεμαδάκι αύριο και εκδρομή στην Πάρο την άλλη εβδομάδα – χωρίς εμένα να μου το προτείνουν ούτε για κοπλιμέντο.

Όχι ότι με νοιάζει. Οι εκδρομές με αλλοπαρμένες φιλενάδες με αφήνουν πια αδιάφορη. Απλά απορώ, πώς η Ευγενία αποφάσισε να πάει τελικά ταξίδι μαζί με τη Φιλιώ, η οποία είναι τόσο αργοκίνητη και ανοργάνωτη

ώστε συχνά χάνει πλοία και αεροπλάνα! Η ίδια η Φιλιώ μας διηγήθηκε χαρωπά ότι κάποτε έχασε το πλοίο εξαιτίας δικής της αργοπορίας, ωστόσο σήκωσε τέτοιες φωνές και αντάρα στο λιμάνι (σαν μουρλή θα 'κανε!), ώστε το καράβι γύρισε πίσω για να την πάρει! "Ούτε πρωθυπουργός δεν το καταφέρνει αυτό!" της είπα, δήθεν με θαυμασμό.

Κατά τ' άλλα, μάλλον τις βαριέμαι. Όποτε βγαίνουμε, αυτές οι δυο φροντίζουν να κάθονται πλάι-πλάι και συνομιλούν συνεχώς όσο πιο χαμηλόφωνα γίνεται, ενώ εγώ πασχίζω να ακούσω τι λένε, απλά σιγοντάροντας όσο μπορώ. Δεν αναλύουμε ποτέ κανένα σοβαρό θέμα, ούτε μιλάμε ποτέ για πράγματα που απασχολούν εμένα. Οι δυο τους αρέσκονται να κουτσομπολεύουν με τις ώρες για άτομα που εγώ δεν γνωρίζω. Αν δοκιμάσω να ξεκινήσω εγώ ένα θέμα, δεν δείχνουν κανένα ενδιαφέρον. Έτσι κι εγώ δεν θέλω να τους εκμυστηρεύομαι τίποτα πια. Στην παρέα παίζω ρόλο κομπάρσου όπως και ο Νικήτας, όμως δεν με απασχολεί αυτό. Δεν έχω απαιτήσεις από αυτές τις κοπέλες, απλά περνάω την ώρα μου. Ίσως γι' αυτό η σχέση μας διατηρείται ακόμη...

Τρίτη, 25 Μαΐου 2010

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βλέπω έναν εξωγήινο οργανισμό που μοιάζει με γιγάντιο, γλοιώδες, ατμώδες νέφος κι έχει καταλάβει όλη τη γη. Η ύπαρξή του περνά εντελώς απαρατήρητη από τους ανθρώπους, ωστόσο αυτό ελέγχει όλα τα μυαλά και χειραγωγεί κάθε ον πάνω στον πλανήτη, δημιουργώντας την ψευδαίσθηση της ζωής και της πραγματικότητας.

Το αεροσκάφος μου έχει βλάβη, κάποιοι προσπαθούν να το επιδιορθώσουν μα δεν μπορούν.

Τότε, ένας μεγάλος πολυτελής πολυέλαιος, στο βάθος του σκάφους, πέφτει κάτω και γίνεται θρύψαλλα που εκσφενδονίζονται προς το μέρος μου χωρίς, ευτυχώς, να με χτυπούν. Αμέσως μετά έρχεται δεύτερος όμοιος πολυέλαιος, πέφτει κι αυτός, ξανά αποφεύγω τα σπασμένα κρύσταλλα. Ύστερα έρχονται κι άλλοι πολυέλαιοι μα δεν θυμάμαι να πέφτουν. Ο Γιάννης στέκεται δίπλα μου.

Ερμηνεία: § 1η: Η αλήθεια για τον πλανήτη γη; § 2η: Αρχές Ιουλίου, ο Γιάννης απαιτεί και όλη η οικογένεια με αναγκάζει να του δώσω 10.000 ευρώ για να ρίξει το σκάφος του στη θάλασσα...

D.N.A.: Η σύγχρονη επιστήμη λατρεύει το DNA σαν θεό στη θέση του Θεού, εγώ όμως διατηρώ ορισμένες αμφιβολίες: Αφενός μεν το DNA αποτελεί ένα απίθανα υπερπολύπλοκο λογισμικό βιολογικού τύπου, αφετέρου δε είναι τίγκα στα σφάλματα: κληρονομικές ασθένειες (παχυσαρκία, ζάχαρο, χοληστερίνη, ροπή σε σοβαρές νόσους όπως ο καρκίνος), φυσικές αδυναμίες (ασθενικό σώμα, παραμορφώσεις, χαμηλή νοημοσύνη), μεγάλη ευπάθεια (με το παραμικρό ο οργανισμός αρρωσταίνει), πληθώρα από γενετικά σύνδρομα. Επιπλέον, το όλο "σύστημα" είναι εφοδιασμένο με μηχανισμό αυτοκαταστροφής, δηλαδή το γήρας: Μόλις ο οργανισμός φθάσει στο αποκορύφωμα της ανάπτυξής του (γύρω στα 25 έτη για τον άνθρωπο), αμέσως ξεκινά η παρακμή· αργά στην αρχή, ακολουθεί σταδιακή κατάρρευση μετά τα 40.

Παρά τα εκατομμύρια χρόνια "φυσικής επιλογής" κι "εξέλιξης", ελάχιστοι άνθρωποι μπορούν να καυχηθούν ότι διαθέτουν ικανοποιητικό DNA. Όσον αφορά τα γενετικά σύνδρομα ειδικότερα, υπάρχουν περίπου 800

-γύρω στα 5000 μαζί με τις υποκατηγορίες τους. Η μέση συχνότητά τους στον ανθρώπινο πληθυσμό είναι περίπου 1:5000, πράγμα που σημαίνει ότι σχεδόν όλοι οι άνθρωποι πάσχουν από κάποιο γενετικό σύνδρομο.

Κατά τη γνώμη μου, αυτό δεν δικαιολογείται με τίποτα: Δεν μπορεί ένα τόσο υπερπολύπλοκο “λογισμικό” να περιέχει τόσο πολλά ελαττώματα! Δεν αμφιβάλλω ότι το DNA αποτελεί προϊόν “θεϊκού σχεδιασμού” (3,1 δισεκατομμύρια νουκλεοτίδια δεν μπορεί να έχουν συνδυαστεί τυχαία για να χτίσουν το DNA, τον δομικό λίθο της ζωής), ωστόσο μου φαίνεται εντελώς παράδοξο το γεγονός ότι αυτό το “θαύμα” είναι τόσο ελαττωματικό! *Εκτός αν κάποιοι έχουν “πειράξει” τη δομή του ανθρώπινου DNA επίτηδες...*

Το Εσωτερικό Νόημα του Έναρθρου Λόγου: Κάθε φθόγγος των ανθρώπινων γλωσσών παραπέμπει σ' έναν ήχο της φύσης δημιουργώντας, σε ασυνείδητο επίπεδο, ανάλογες εντυπώσεις και συνειρμούς. Οι ήχοι περικλείουν έναν ξεχασμένο κώδικα που οδηγεί στην αποκάλυψη παγκόσμιων αληθειών, οι οποίες όμως μπορεί να γίνονται διαφορετικά αντιληπτές σε κάθε λαό. Έτσι, ο έναρθρος λόγος είναι ο καθρέφτης της ψυχής του κάθε λαού.

Τα πάντα στο σύμπαν έχουν ψυχή. Η ονομασία που παίρνει μια οντότητα, είτε είναι ένα έμβιο ον, ένα αντικείμενο ή, ακόμη, μια αφηρημένη έννοια, φανερώνει την ψυχική της ανάπτυξη στην παρούσα περίοδο (ζωή) – ανεξάρτητα αν η εν λόγω οντότητα το συνειδητοποιεί ή όχι.

Όλες οι οντότητες που μοιράζονται τον ίδιο χαρακτηρισμό ακολουθούν όμοια πορεία ψυχικής εξέλιξης. Για παράδειγμα, τα δένδρα ως όντα που μοιρά-

ζονται τον ίδιο χαρακτηρισμό (δένδρο), μοιράζονται και μια κοινή εσωτερική πορεία. Το ίδιο ισχύει για τα ζώα, το ίδιο και για τους ανθρώπους.

Όταν κάποιο ον παίρνει ένα συγκεκριμένο, προσωπικό όνομα, αποκτά μια πιο ξεχωριστή και εξειδικευμένη πορεία ψυχής. Όσο πιο σπάνιο ή πιο "προσωπικό" είναι το όνομα που έχει κάποιος, τόσο πιο σπάνια και ξεχωριστή είναι η ψυχική του πορεία.

Όλα τα πράγματα στο σύμπαν, από το πιο ασήμαντο αντικείμενο μέχρι τον πιο προικισμένο άνθρωπο, ακολουθούν μια εσωτερική ψυχική πορεία η οποία σταδιακά οδηγεί στην εξατομίκευση, στην αυτο-συναίσθηση, στην συνειδητότητα και στην τελείωση.

Σύμφωνα με τον κώδικα που δίνεται παρακάτω, μπορούμε να δούμε το βαθύτερο νόημα εννοιών, καταστάσεων, χωρών, ζωντανών οργανισμών, ανθρώπων, φυσικών φαινομένων κλπ. Οι πληροφορίες που προκύπτουν μπορεί να είναι στ' αλήθεια αποκαλυπτικές:

α = έκφραση, επικοινωνία, κοινωνικότητα
β = *η βοή του αέρα που φυσά δυνατά* : δυναμισμός, βιαιότητα, ορμή
γ = *κάτι που αρχίζει να ξεπηδά βαθιά από τη γη* : η τάση της ψυχής για εξωτερίκευση
γγ, γκ = εμπόδιο από εξωτερικούς παράγοντες
δ = *δόνηση, κάτι που προσπαθεί να βγει από τη γη και τη σείει* : δυναμική αρχή ανέλιξης, που συνταράζει όλο τον ψυχισμό
ε = σκέψη, πνευματικότητα
ζ = *το ζουζούνισμα των μελισσών* : χαρωπή ζωηράδα
η, ι, υ = δράση, ενεργητικότητα, επιθετικότητα
θ = *εισαγωγή στο σκοτάδι της γης* : θάνατος, θάψιμο
κ = *κάτι που πάει να ξεσπάσει ελαφρά, με μικρό κρότο* :

δισταγμός, μικρή δυσκολία
λ = *νερό που ρέει ήρεμα ή αναδεύεται ελαφρά* : απαλή και αβίαστη πρόοδος
μ = *η μουσική του σύμπαντος* : ηρεμία, εξισορρόπηση
μπ = έκρηξη δυνατή και στιγμιαία [μπαμ!]
ν = *ισχυρή δόνηση, κάτι που βγαίνει από τη γη και την σείει σαν σεισμός* : αγώνας για γέννηση και εξέλιξη, που επηρεά-ζει το περιβάλλον άμεσα.
ντ = ο αγώνας εμποδίζεται και διακόπτεται περιοδικά
ξ (κσ) = διστακτική ενέργεια, με πιθανή δυσοίωνη ή απρόβλεπτη κατάληξη
ο, ω = ολοκλήρωση, τελείωση, τέλος
ου = φόβοι που εμποδίζουν την ολοκλήρωση
π = *κάτι που ξεπηδά στιγμιαία από τη γη* : άμεση, αποφασιστική αλλά μικρή άνοδος
ρ = *νερό που ρέει βίαια, καταρράχτης* : εντατική εξέλιξη που προχωρά ακάθεκτη
σ, ς = ο σιριγμός του φιδιού : διφορούμενος στόχος, εχθρότητα ή αρνητικότητα. Ανάγκη ελέγχου.
τ = *οι στάχτες που αναδεύονται αφού σβήσει η φωτιά* : ξαφνική ενέργεια που διαρκεί ελάχιστα
τζ = *το τραγούδι του τζιτζικιών* : ανέμελη χαρά
τσ = *το κελάιδισμα των πουλιών* : χαρωπή μα επιπόλαιη εξωτερίκευση
φ = *ο άνεμος που σβήνει τη φωτιά* : επιβράδυνση, σβήσιμο
χ = *κάτι υποχθόνιο, που αναδεύεται βαθιά στο σκοτάδι, πριν αρχίσει να ανεβαίνει στην επιφάνεια* : επιθυμία της ψυχής να απελευθερωθεί από όσα την κρατούν δέσμια στο σκοτάδι
ψ (πς) = άμεση και αποφασιστική μα αμφίρροπη ενέργεια

Τα φωνήεντα αντιπροσωπεύουν βασικά γνωρίσματα της ψυχικής εξέλιξης (έκφραση, σκέψη, δράση, φόβοι, ολοκλήρωση), ενώ τα σύμφωνα φανερώνουν σε ποιά κατάσταση βρίσκονται τα ανωτέρω γνωρίσματα.

Ιδιαίτερη σημασία έχει η τονούμενη συλλαβή, επειδή εκεί επικεντρώνεται η ψυχική εξέλιξη στο τωρινό της στάδιο (ζωή). Η συλλαβή που προηγείται δείχνει την πορεία της ψυχής σε προηγούμενες φάσεις/ζωές. Η συλλαβή που ακολουθεί την τονούμενη δείχνει τον τρόπο που η ψυχή θα χειριστεί καλύτερα τα προβλήματά της. Φωνήεντα που λείπουν υποδηλώνουν ότι ο αντίστοιχος τομέας δεν χρειάζεται να εκδηλωθεί έντονα στην παρούσα ζωή. Για παράδειγμα, το όνομα Θοδωρής δεν περιέχει το φωνήεν ε· αυτό δεν σημαίνει ότι ο Θοδωρής δεν σκέφτεται αλλά ότι η πνευματικότητα δεν τον απασχολεί ιδιαίτερα στην τωρινή ζωή του. Συλλαβή που αποτελείται μονάχα από ένα φωνήεν, δείχνει ότι το εν λόγω άτομο απασχολείται ιδιαίτερα με τον αντίστοιχο τομέα στην παρούσα ζωή του. Τα ουσιαστικά και τα κύρια ονόματα λαμβάνονται στην ονομαστική τους πτώση και στον τύπο που το ακούτε περισσότερο (μπορεί να σας λένε Ιωάννα, μα ίσως σας φωνάζουν Γιάννα).

Με βάση τον παραπάνω κώδικα, μπορούμε να παρακολουθήσουμε την ψυχική πορεία ενός ατόμου, όπως την αποκαλύπτει το όνομά του. Παραδείγματα:

Λουίζα: Έντονοι φόβοι έχουν εμποδίσει την ψυχική της εξέλιξη, ωστόσο στην τωρινή φάση δρα με απρόσκοπτη ενεργητικότητα. Εκφράζεται με χαρούμενη ζωηράδα, που κρύβει τους παλιούς φόβους.

Θοδωρής: Ψυχή που κάποτε γύρισε στο σκοτάδι· πάσχισε να ξεφύγει και να ολοκληρωθεί με βίαιη προσπάθεια, που τάραξε την ψυχή σαν δυνατός σεισμός.

Βασικό γνώρισμα της τωρινής ζωής του είναι η επιθετική, καταιγιστική ενεργητικότητα, η οποία όμως πρέπει να ελεγχθεί έτσι ώστε να μην έχει αρνητικά αποτελέσματα.
Μαρία: Ψυχή που βρίσκει την ισορροπία μέσω της επικοι-νωνίας. Βασικό γνώρισμα της τωρινής ζωής της είναι η εντατική δράση που παρασέρνει τα πάντα σαν καταρράχτης. Ωστόσο, η κοινωνικότητα είναι αυτό που την απασχολεί μέγιστα.

Ομοίως, μπορούμε να ανακαλύψουμε το βαθύτερο νόημα που κρύβουν οι διάφορες έννοιες, αφηρημένες ή όχι:
Σύμπαν: επιθετική, βίαιη, διφορούμενη δράση που εκφράζεται σαν πανίσχυρη έκρηξη. Αγώνας για γέννηση και εξέλιξη, που επηρεάζει άμεσα τα πάντα.
Σοφία: Τελείωση που έρχεται μέσα από δυσκολίες και αρνητικά μονοπάτια· χαρακτηρίζεται από σβήσιμο της δράσης και γνήσια επικοινωνία.
Αγάπη: Πόθος για απελευθέρωση που προέρχεται από τα βάθη της ψυχής και αρχίζει να ξεπηδά σταθερά προς τα έξω, καταλήγοντας σε άμεση, αποφασιστική δράση.
Ψυχή: Αποφασιστική ενέργεια με διφορούμενο χαρακτήρα, η οποία πασχίζει να απελευθερωθεί από την υποχθόνια φυλακή της.
Θεός: Σβήσιμο της σκέψης που οδηγεί σε άμεση ολοκλήρωση, είτε στο αρνητικό είτε στο θετικό μονοπάτι.
Έρωτας: Έντονη πνευματικότητα που οδηγεί σε ολοκλήρωση γρήγορα και καταιγιστικά, σαν καταρράχτης. Η έκφρασή του φουντώνει διστακτικά στην αρχή, σαν φωτιά που μόλις έχει αρχίσει να ανάβει. Αν μείνει χωρίς έλεγχο μπορεί να καταλήξει σε αρνητικά κανάλια.

Σεξ: Εγκλωβισμός της πνευματικότητας σε μάλλον αρνητικά κανάλια.

Η κάθε γλώσσα έχει διαφορετική κραδασμικότητα, πράγμα που σημαίνει ότι για τον κάθε λαό το εσώτερο νόημα των πραγμάτων αλλάζει. Έτσι, μπορεί μεν οι λέξεις “life”, “vita”, “Leben”, “ζωή” να σημαίνουν όλες το ίδιο πράγμα λεκτικά, ωστόσο η εσωτερική τους σημασία διαφέρει, λίγο ή πολύ. Η μελέτη αντίστοιχων λέξεων μπορεί να δώσει πληροφορίες για τον τρόπο σκέψης, τη νοοτροπία, ή τη συλλογική ψυχή των διαφόρων λαών.

Συναγερμός

Τρίτη, 1 Ιουνίου 2010

Μου τηλεφωνεί η αδελφή μου από τη δουλειά και με πληροφορεί, γεμάτη πανικό, ότι όλοι οι συνάδελφοί της σηκώνουν άρον-άρον τα χρήματά τους από τις τράπεζες και τα πηγαίνουν στην Κύπρο! Με συμβουλεύει να κάνω το ίδιο, δηλαδή να μαζέψω όσα χρήματα έχω στην τράπεζα και να τα βγάλω στο εξωτερικό. Ανησυχώ, μα πριν κάνω οτιδήποτε φροντίζω να ζητήσω τη γνώμη των ξαδερφών μου, οι οποίοι γνωρίζουν κάπως καλύτερα τα πράγματα. Μου λένε ότι πράγματι, πολλοί το κάνουν αυτό εξαιτίας της πρόσφατης οικονομικής κρίσης που μαστίζει την Ελλάδα. Αναμένεται πτώχευση της χώρας το Σεπτέμβρη και αν γίνει αυτό, οι τράπεζες θα δεσμεύσουν τα χρήματα των καταθετών.

Δεν μπορώ να μη συλλογιστώ τα εξής: Ως τις αρχές του '90, που εγώ δεν είχα πολλά χρήματα στην τράπεζα, ο τόκος στις τράπεζες ήταν 13-18% ετησίως. Μόλις εγώ μάζεψα ένα-δυο εκατομμύρια δραχμές, ο τόκος άρχισε να πέφτει κατακόρυφα και τώρα έχει φθάσει στο 1%! Από το περσινό καλοκαίρι, που μπήκαν στο λογαριασμό μου εκείνα τα 25.000 ευρώ από την πώληση του πατρικού μας, τότε ακριβώς πλάκωσε η παγκόσμια οικονομική κρίση, η οποία δεν ξέρει κανείς που θα καταλήξει! *Τυχαίο; Δε νομίζω, καθόλου δε νομίζω...*

Όπως και να 'χει, ακόμη μια φορά το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα βρίσκεται σε κίνηση, φέρνοντας τα πάνω κάτω και αντίστροφα -δηλαδή: Σε περίπτωση

κρατικής πτώχευσης, όλοι οι ανεπρόκοποι αχαΐρευτοι που χρωστούν χιλιάδες ή κι εκατομμύρια ευρώ στο κράτος ή σε τράπεζες θα τη γλυτώσουν, καθώς θα διαγραφούν τα χρέη τους λόγω κατάρρευσης του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Από την άλλη πλευρά, όσοι εργατικοί και φρόνιμοι άνθρωποι έχουν συγκεντρώσει κάποιες οικονομίες στην τράπεζα, θα τις χάσουν σχεδόν όλες! Με αυτόν τον μηχανισμό του Matrix, οι λογικοί μετρημένοι άνθρωποι αδικούνται και καταποντίζονται, ενώ τα μισότρελα παράσιτα τη βγάζουν καθαρή!

Στη δική μου περίπτωση, η οικονομική κρίση είναι ένας ακόμη σπασμωδικός συντονισμός του Πλέγματος, που αποσκοπεί να οδηγήσει σε οικονομικό αδιέξοδο εμένα και ανθρώπους σαν εμένα. Η αλήθεια είναι ότι ως χθες δεν έπαιρνα στα σοβαρά την οικονομική κρίση, θεωρούσα πως δεν με αφορούσε. Στο κάτω-κάτω, εγώ ζω με κλάσματα μισθού ήδη από το έτος 2000 κι έχω ξεχάσει αυξήσεις, δώρα, μόνιμη ασφάλιση κι επαγγελματική σταθερότητα. Τώρα, όμως, δεν μπορώ πια να αγνοώ τον επικίνδυνο κλοιό που σφίγγει ολοένα γύρω μου. Είμαι αναγκασμένη να βρω μια συνετή διέξοδο. Δεν μπορώ πια να κάνω πως δεν ακούω ούτε βλέπω, οπότε εξετάζω τις εξής εναλλακτικές λύσεις:

α) Να σηκώσω όλα τα λεφτά και να τα φέρω σε ασφαλή κρυψώνα στο σπίτι;

Όχι. Τέτοια κρυψώνα δεν υπάρχει στο σπίτι. Επιπλέον, αν τελικά επιστρέψουμε στη δραχμή, τα ελληνικά ευρώ θα κηρυχτούν άχρηστα.

β) Να μεταφέρω τα χρήματα στην Αγγλία και να τα μετατρέψω σε λίρες;

Όχι. Το ταξίδι και η φασαρία θα μου στοιχίσει περισ-

σότερο από την πιθανή υποτίμηση του ελληνικού νομίσματος.
γ) Να επενδύσω σε κάποιο ακίνητο, κατάλληλο και για δική μου ιδιοκατοίκηση;
Ίσως. Δεν ξέρω πως θα διαμορφωθεί το κλίμα εδώ, στο οικογενειακό μας "μέγαρο", μετά από λίγα χρόνια. Οι γονείς μου έχουν πια παραγεράσει, ενώ οι Μαρκάκηδες γίνονται όλο και πιο αινιγματικοί, απαιτητικοί, θορυβώδεις.

Αυτή η τελευταία λύση δεν άρεσε καθόλου στον ανηψιό μου το Γιάννη. Λέει ότι τα σπίτια όσο πάνε χάνουν την αξία τους κι ότι η εφορία θα με θερίσει κι ας είμαι άνεργη. Μου προτείνει να μεταφέρουμε τα λεφτά στην Αγγλία, να πάμε οι δυο μας ταξίδι εκεί και να βάλω και το δικό του όνομα στο λογαριασμό, για την περίπτωση που χρειαστούμε ρευστό κι εγώ έχω σπάσει κανένα πόδι! Μέχρι και η μητέρα μου τρόμαξε όταν το άκουσε! Είναι ηλίου φαεινότερον ότι ο νεαρός ονειρεύεται να βάλει χέρι στα χρήματά μου...

Πιστεύω ότι είναι καλύτερα να επενδύσω σε μια γκαρσονιέρα, όσο το δυνατόν γρηγορότερο. Δυστυχώς δεν υπάρχει άλλος χρόνος: Όσο παραμένουν τα λεφτά στην τράπεζα, κινδυνεύουν με ραγδαία υποτίμηση, ενώ ανοίγουν και την όρεξη των Μαρκάκηδων για διαφόρων ειδών δολοπλοκίες. Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να σκαρώσουν. Όσο νά 'ναι, ένα ακίνητο δεν ρευστοποιείται εύκολα. Ξεκινώ από αύριο το ψάξιμο λοιπόν...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Παγκόσμια οικονομική κρίση έχει αναγγελθεί από πέρυσι. Σχεδόν όλες οι χώρες του κόσμου είναι χρεωμένες ως το λαιμό με εξωτερικό ή/και δημόσιο χρέος. Μέχρι πέρυσι μας έλεγαν στις Ειδήσεις ότι η Ελλάδα δεν κινδυνεύει

άμεσα από την κρίση και ότι "λεφτά υπάρχουν". Ωστόσο, από τον Οκτώβρη του 2009, μόλις έφυγε η Νέα Δημοκρατία από την εξουσία και ανέλαβε το ΠΑΣΟΚ, αποκαλύφθηκε πως η Ελλάδα έχει εξωτερικό χρέος 400 δις ευρώ λόγω αυθαιρεσιών του δημοσίου και των πολιτικών! Μαζί με το δημόσιο χρέος το ποσό ανέρχεται στα 800 δις ευρώ και θεωρείται μη διαχειρίσιμο!

Παρόλα αυτά, πολλές ευρωπαϊκές χώρες είναι σε χειρότερη κατάσταση από την Ελλάδα -όπως η Ιρλανδία, η Ισπανία και η Πορτογαλία. Ως και η κοσμοκράτειρα Αμερική χρωστάει σχεδόν 14 τρις δολλάρια (δεν έχω καταλάβει σε ποιούς) και κοντεύει να βαρέσει πτώχευση. *Αργότερα, θα αποφύγει τη πτώχευση τυπώνοντας έξτρα χρήματα! Ωραίο κόλπο! Γιατί δεν το κάνει και η Ελλάδα αυτό;* Μονάχα η Κίνα παραμένει αλώβητη από την παγκόσμια οικονομική κρίση και εξελίσσεται στη νέα Υπερδύναμη του πλανήτη...

Τέλος πάντων, για να μειώσει κάπως η χώρα μας το αυξανόμενο χρέος παίρνει συνεχώς δάνεια από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Ως συνέπεια, οι ξένοι δανειστές απαιτούν δρακόντια μέτρα λιτότητας από τους Έλληνες: Σοβαρές μειώσεις μισθών και συντάξεων, κατάργηση 13ου και 14ου μισθού, αυξήσεις φόρων και τιμών, δηλαδή πρωτοφανής φτώχεια που μέλλει να επιδεινωθεί στα επόμενα χρόνια. Ήδη παρατηρείται σοβαρή μείωση τζίρου στα καταστήματα, κλείνουν μαγαζιά και υπάρχει τεράστια ανεργία. Στους κεντρικούς δρόμους των Αθηνών ένα στα τέσσερα μαγαζιά έχει βάλει λουκέτο!

Υποψία - βεβαιότητα: Δεν υπάρχει οικονομική κρίση. Η όλη ιστορία είναι μια τεράστια μηχανορραφία της elite προκειμένου να χάσουν οι προλετάριοι όλα

εκείνα τα εργατικά δικαιώματα που με αγώνες απέκτησαν τα τελευταία 70 χρόνια. Απώτερος στόχος των ισχυρών είναι να επαναφέρουν τις μάζες στο επίπεδο που βρίσκονταν πριν από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν δούλευαν 12 ώρες την ημέρα, χωρίς ρεπό, για ένα πιάτο φαγητό.

Η παγκόσμια οικονομική κρίση είναι μια θαυμάσια δικαιολογία για να δεχτούν οι φτωχοί την αδικία χωρίς πολλά παράπονα. Άλλωστε, οι πολιτικοί δεν διστάζουν να επιρρίψουν ευθύνες στο λαό: "Μαζί τα φάγαμε", διατυμπανίζουν – και οι πολλοί το δέχονται στωικά, παπαγαλίζοντας: "Όλοι φταίμε!"

Πάντως, αυτό έχει και μια δόση αλήθειας: Οι "πολλοί" είναι χωμένοι σε κυκλώματα και όλοι τους βολεύονται αργά ή γρήγορα. Ξέρω καλά πως όλοι *Αυτοί,* με κάποιο τρόπο ο καθένας, θα τη βγάλουν καθαρή στο τέλος επειδή ακριβώς υπηρετούν τα κυκλώματα. Κι αν κάποια στιγμή, λόγω κρατικής πτώχευσης, χάσουν πχ 10 ευρώ, μέσα σε λίγα χρόνια και με διάφορα κόλπα που ξέρουν, θα κερδίσουν 50 ευρώ. Λίγοι μόνο "χαζοί" και "απροσάρμοστοι", πχ σαν εμένα, θα έχουν πραγματικές απώλειες.

Ακόμη, η παγκόσμια οικονομική κρίση σηματοδοτεί οριστικά την είσοδο στη Νέα Εποχή: Με δικαιολογία την πάταξη της φοροδιαφυγής, όλες οι δημόσιες υπηρεσίες και οι τράπεζες συνδέονται πλέον μέσω κομπιούτερ, έτσι ώστε το Κράτος να ενημερώνεται άμεσα για την οικονομική και φορολογική κατάσταση του καθενός. Παράλληλα, ετοιμάζεται γοργά η λεγόμενη "Κάρτα του Πολίτη", προστάδιο του περιβόητου ηλεκτρονικού σφραγίσματος 666. Σκοπός όλων αυτών των μέτρων είναι ο διαρκής έλεγχος και η ολοσχερής ποδηγέτηση του κάθε ανθρώπου πάνω στη γη. Είπαμε,

όμως: Οι πολλοί τα γνωρίζουν όλα αυτά και δεν έχουν πρόβλημα. Είναι ήδη πουλημένοι μέχρι τα κόκκαλα...

Πρόβλεψη: Καθώς οι χώρες της γης φτωχαίνουν ξαφνικά, χρεώνονται στο ΔΝΤ και χρεωκοπούν ή μία πίσω από την άλλη, φαίνεται ολοκάθαρα η "ανικανότητα" των ηγετών τους. Μοιραία, οι λαοί στρέφονται ενάντια στις κυβερνήσεις τους, καθώς όλα τα κόμματα αποδεικνύονται μυστηριωδώς ανίκανα. Και τότε, εκεί που δεν θα φαίνεται πουθενά φως, θα εμφανιστεί ξαφνικά η Παγκόσμια Υπερκυβέρνηση που θα λύσει όλα τα οικονομικά και άλλα προβλήματα του πλανήτη στο πιτς φυτίλι!

Τρίτη, 8 Ιουνίου 2010

Έχω ήδη επισκεφθεί τέσσερις γκαρσονιέρες (μάλλον απογοητευτικές: παλιές, μικροσκοπικές, σκοτεινές, με υποτυπώδη κουζίνα, μέσα σε πνιγηρά σοκάκια) κι έχω διαβάσει αμέτρητες αγγελίες για πώληση οικιών. Μου είναι πλέον ξεκάθαρο ότι με τα χρήματα που διαθέτω (30.000 ευρώ, αφού εισέπραξα το μερίδιό μου από την πώληση του σπιτιού των γονέων μου) δεν πρόκειται να βρω τίποτα της προκοπής. Το μόνο που θα μπορούσα να αγοράσω είναι καμιά "Ισόγεια γκαρσονιέρα 25 μ2 στο Κερατσίνι". Μόνο που το λέω, με πιάνει κατάθλιψη! Ούτε λόγος να χρησιμοποιήσω εγώ κάτι τέτοιο για ιδιοκατοίκηση. Όσο για εκμετάλλευση, δεν συμφέρει καθόλου: Τέτοια διαμερίσματα νοικιάζονται γύρω στα 250 ευρώ το μήνα, μείον 50 ευρώ το μήνα η εφορία, μείον 2000 ευρώ που θα μου στοιχίζει το βάψιμο και το ρεκτιφιέ κάθε φορά που θα αλλάζω νοικάρη, τι θα μου μένει; γύρω στα 100 ευρώ το μήνα κέρδος -κι αυτό στην καλύτερη των περιπτώσεων. Ας μένει το βύσσινο...

Παρόλα αυτά, μετά από παρώτρυνση της μητέρας μου, σήμερα το απόγευμα πήγαμε μαζί στην Καλλίπολη και είδαμε ένα συμπαθητικό διαμέρισμα 35 μ2, που ήταν όντως καλοδιατηρημένο, σε γραφικό πεζόδρομο με πράσινο, απέναντι από εκκλησία, σε απόσταση 300 μέτρων από τη θάλασσα. Ωστόσο, αποδείχτηκε μάλλον υπόγειο παρά ισόγειο, εφόσον βλέπει σε μια μικρή εσωτερική αυλή η οποία βρίσκεται ακριβώς έξω από την κρεβατοκάμαρά μου και περιβάλλεται από τοιχώματα ύψους πέντε μέτρων. Όμως, το πιο σοβαρό μειονέκτημα είναι ότι αυτή την αυλίτσα θα πρέπει να τη μοιράζομαι με τη νοικάρισσα του διπλανού διαμερίσματος, η οποία μάλιστα διαθέτει και σκύλο. Για την ακρίβεια, η πόρτα της κουζίνας της βρίσκεται ακριβώς δίπλα στη δική μου. Θα είναι σα να έχω συγκάτοικο!

Όμως, κάτι η ωραία περιοχή, κάτι η ευφράδεια του ιδιοκτήτη, κάτι η πίεση της μητέρας μου (η οποία έζησε τα παιδικά της χρόνια σε αυτή εδώ την περιοχή και νιώθει ιδιαίτερη νοσταλγία), κάτι η διαπίστωση πως με τα λεφτά που διαθέτω δεν πρόκειται να βρω τίποτα καλύτερο, μετά από αρκετούς δισταγμούς αποφασίζω να αγοράσω την εν λόγω γκαρσονιέρα.

Τετάρτη, 9 Ιουνίου 2010

Πρωί-πρωί πηγαίνω και σηκώνω 2000 ευρώ από την τράπεζα για να καπαρώσω το χθεσινό κελεπούρι, κανονίζω και τηλεφωνικό ραντεβού με τον ιδιοκτήτη, όμως κάτι με τρώει: Η κοινή εσωτερική αυλή! Εγώ χρειάζομαι ένα χώρο ήσυχο και ήρεμο. Ένας άγνωστος νοικάρης/συγκάτοικος στην αυλή μου αναπόφευκτα θα δημιουργεί ένα σωρό πιθανά προβλήματα: Το παιδί του θα βγαίνει στην αυλή και θα παίζει μπάλα με τις ώρες, το σκυλί του θα γαυγίζει και θα λερώνει, ο ίδιος θα

φέρνει κάθε τόσο καμιά δεκαριά άτομα που θα ουρλιάζουν όλοι μαζί ως αργά τη νύχτα, κι όλα αυτά ακριβώς έξω από την κρεβατοκάμαρά μου.

Έτσι, γύρω στο μεσημέρι, αλλάζω γνώμη, ακυρώνω το ραντεβού, αποφασίζω να σταματήσω οριστικά το ψάξιμο και να ξαναβρώ την ηρεμία μου. Δεν χρειάζομαι άλλες περιπέτειες στη ζωή μου -ήδη έχω αρκετές. Ούτε μπορώ να διακινδυνεύσω να μείνω χωρίς δεκάρα στην τράπεζα, δεδομένου ότι εγώ δεν διαθέτω ένα σταθερό μισθό 1000 ευρώ να τρέχει κάθε μήνα, όπως έχουν οι βολεμένοι. Τέρμα οι σαχλαμάρες, λοιπόν...

Πέμπτη, 10 Ιουνίου 2010

☺ Το πρωί διασκεδάζουμε όλοι μαζί στην μεγάλη πλαστική πισίνα (δώρο του Νάσου για τα δεύτερα γενέθλια του Αντωνάκη), που έχουμε τοποθετήσει στη βεράντα. Παίζουμε μπάλα μέσα στην πισίνα εγώ, η Αλίκη και ο μικρός. Αργότερα έρχεται και ο Γιάννης με το μαγιώ του.

Αργότερα, όταν μπαίνουμε στο σαλόνι, συμβαίνει το εξής παράξενο: Ο μικρός βουτάει το ασύρματο τηλέφωνό μας κι αρχίζει να πατάει κουμπιά. Τότε, χτυπά το κινητό της αδελφής μου.

“Εμένα πήρε ο Τώνης!” αναφωνεί η Αλίκη και όλοι μένουμε κάγκελο.

“Φοβερός ο μικρός! Στις προάλλες, πήρε στα χεράκια του το κινητό μου και κατάφερε να βγάλει φωτογραφία του εαυτού του με χρονοκαθυστέρηση! Εμένα μου πήρε μήνες μέχρι να καταλάβω πως βγαίνει μια τέτοια φωτογραφία”, μας πληροφορεί τότε ο Θανάσης...۩

Το απόγευμα έχω μάθημα με τον καλό μαθητή μου, τον Ιάκωβο. Παρατηρώ μια καινούργια φωτογραφία που έχει τοποθετήσει στο γραφείο του, η οποία

απεικονίζει την παιδική ομάδα μπάσκετ στην οποία ανήκει ο νεαρός. Πίσω από τα παιδιά υπάρχει η επιγραφή Hellas. Ένα κορίτσι κοντά στην ομάδα των παιδιών υψώνει το χέρι της, σχηματίζει με τα δυο της δάκτυλα το σήμα της νίκης V -και τα δάκτυλα καλύπτουν το as! Το ***σημείον*** είναι πασιφανές -όμως δεν με τρομάζει πια: Μου είναι προ πολλού γνωστό ότι τα πάντα όλα ελέγχονται: το πού ακριβώς θα σταθείς ανέμελα, ποιά αθώα κίνηση ακριβώς θα κάνεις, ποιό σκαιώδη σκοπό θα υπηρετήσεις, συνήθως ασυνείδητα...

Τετάρτη, 30 Ιουνίου 2010

Ενδιαφέρουσα οικογενειακή συζήτηση στη βεράντα μας: Από Σεπτέμβρη ο Θανάσης θα γραφτεί στο νυχτερινό λύκειο με σκοπό να δώσει πανελλήνιες σε δυο χρόνια. Συζητάμε σοβαρά να σπουδάσει ιατρική ή ψυχιατρική ένας μαθητής που ανέκαθεν σιχαινόταν το σχολείο, δεν ήξερε ούτε τι χρώμα έχουν τα βιβλία και τρόμαζε να περάσει τις τάξεις. Μα πόσο “εύκολο” μπορεί να είναι, τέλος πάντων, το νυχτερινό λύκειο;

Έχω βιώσει απίστευτες εμπειρίες στη ζωή μου, ξέρω ότι η ανθρώπινη κοινωνία αποτελείται από κυκλώματα ότι όλα είναι δυνατά για όσους ανήκουν σ' αυτά, ωστόσο δεν παύω να εκπλήσσομαι. Ειδικά αυτές τις τελευταίες εξελίξεις, δεν θα μπορούσα να τις προβλέψω με τίποτα! Εξακολουθούν να μου φαίνονται αδιανόητα όσα στήνει το Matrix γύρω μου!

Δεν προφταίνω να γράφω πλέον! Όλος ο κόσμος που με περιβάλλει μοιάζει να έχει τρελαθεί για τα καλά! Όταν, ας πούμε, καθόμαστε και συζητάμε στα σοβαρά το ενδεχόμενο να σπουδάσει ο Νάσος ιατρική και ο Μανώλης πυρηνική φυσική, σίγουρα αυτός ο κόσμος έχει εγκαταλείψει κάθε επίφαση λογικής...

® *Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάιος-Ιούνιος 2010):* Εξετάζοντας όλους τους προηγούμενους μήνες από το Γενάρη, διαπιστώνω ότι τα ***οράματα φωτιάς*** εμφανίζονται συχνότερα κατά τις μέρες της περιόδου και κατά την ωορηξία. Όσο για τα γυαλιά ηλίου που φορούσα τις νύχτες, τα έχω πια καταργήσει. Λοιπόν, ένα πράγμα περίεργο, που έχω διαπιστώσει άπειρες φορές στο παρελθόν, σε διάφορες περιπτώσεις: Μόλις μια "τεχνική" αρχίσει να φέρνει αποτέλεσμα, σύντομα παύει να λειτουργεί! Τέλος πάντων, αυτό το δίμηνο οι νυχτερινές μου ενοχλήσεις διατήρησαν την ίδια συχνότητα, όπως τον Απρίλιο. Είμαι σχετικά ευχαριστημένη.

Η απάτη της Ψυχολογίας: Συνειδητοποιώ ότι οι διάφορες σχολές ψυχολογίας έχουν πολλά κοινά χαρακτηριστικά με τις θρησκευτικές αιρέσεις:

α) Βασικός τους στόχος είναι η πλήρης χειραγώγηση του ψυχισμού του πελάτη -όσο κι αν υποστηρίζουν το αντίθετο. Ο ψυχολόγος σταδιακά αναπτύσσει μια σχέση εξουσίας με τους ασθενείς του, όπως ακριβώς ο γκουρού με τους οπαδούς του, ενθαρρύνοντας μεθοδικά την ψυχολογική εξάρτηση των θυμάτων. Αν δεν το έκανε, απλά θα έχανε γρήγορα μια σημαντική πηγή "ρευστού".

β) Κύριο μέλημα του "γκουρού-θεραπευτή" είναι ν' αποδείξει στους πελάτες του πως όλες τους οι σκέψεις και πεποιθήσεις είναι λανθασμένες. Παράλληλα τους παροδηγεί, με διάφορες μεθόδους, σ' έναν συγκεκριμένο, αποδεκτό τρόπο σκέψης -όπως ακριβώς κάνουν οι αιρέσεις.

γ) Πρωταρχικός τους σκοπός είναι η καλλιέργεια ενοχών και ντροπής. Συνηθισμένες ατάκες των ψυχο-

λόγων: “Πώς νομίζεις ότι αισθάνομαι όταν μου φέρεσαι έτσι;” ή “Πώς νομίζεις πως νιώθουν οι άλλοι όταν φέρεσαι έτσι;”. Ειδικότερα η ψυχοθεραπεία Gestalt βομβαρδίζει συνεχώς το θύμα με ερωτήσεις του τύπου: “Γιατί κούνησες το χέρι σου έτσι;” ... “Γιατί λύγισες το πόδι σου αλλιώς;” ... “Γιατί χαμογέλασες τώρα;” ... “Γιατί συνοφρυώθηκες;” ... “Γιατί χρησιμοποίησες αυτή τη λέξη κι όχι την άλλη;” κλπ, γυρεύοντας πάντα να επισημάνει κάποιο κρυμμένο ελάττωμα. Ως αποτέλεσμα, ο ασθενής γεμίζει ενοχές και αμφιβολίες για τον εαυτό του, μπλοκάρεται εντελώς και δεν τολμά πια να κουνηθεί, ούτε να μιλήσει.

δ) Μια ιδέα-κλισέ που κάθε “γκουρού-ψυχολόγος” φροντίζει να περνά στους ασθενείς του είναι η εξής: “Εσύ είσαι υπεύθυνος για οτιδήποτε κακό σου έχει συμβεί στη ζωή σου. Φταίνε οι λανθασμένες πεποιθήσεις και επιλογές σου, η αδύναμη θέλησή σου, η κακή συμπεριφορά σου κ.ο.κ., σίγουρα πάντως δεν φταίει ποτέ η κοινωνία, ούτε οι συγκυρίες, ούτε η μοίρα. Φταις πάντα εσύ. Αν αλλάξεις εσύ, τότε θ' αλλάξει και ο κόσμος γύρω σου!” Τα ίδια ακριβώς προπαγανδίζουν και οι σύγχρονες αιρέσεις. Βεβαίως, αν οι ψυχολόγοι αποδέχονταν την ύπαρξη των αόρατων δυνάμεων, της μοίρας, των κυκλωμάτων ή έστω την επίδραση των γονιδίων στον ανθρώπινο ψυχισμό, τότε απλώς θα έπαυαν να έχουν λόγο ύπαρξης και να βγάζουν φράγκα.

ε) Αν ο ασθενής διατηρεί οποιεσδήποτε προσωπικές σκέψεις πέρα από τις “ορθές” (τι θα φάμε, τι θα πιούμε, πώς θα βγάλουμε λεφτά, με ποιόν θα πηδηχτούμε απόψε), χαρακτηρίζεται αυτόματα “ψυχωτικός”.

στ) Φυσικά, η Ψυχολογία/Ψυχιατρική δεν τολμά να αμφισβητήσει τα κυρίαρχα κοινωνικά ρεύματα, όσο παράλογα κι αν είναι. Για παράδειγμα, αν ο πελάτης

είναι φανατικός χριστιανός, εκκλησιάζεται κάθε Κυριακή, εξομολογείται και κοινωνά κάθε μήνα, σταυροκοπιέται κάθε δέκα λεπτά, προσεύχεται κάθε μία ώρα, οι ψυχολόγοι τον θεωρούν νορμάλ. Αν όμως ο πελάτης πιστεύει, ας πούμε, στα ξωτικά, στις νεράϊδες ή στους εξωγήινους, του κολλάνε αμέσως την ετικέττα του τρελού. Στη συνέχεια του χορηγούν αντιψυχωτικά φάρμακα, τα οποία προκαλούν φοβερή κατάθλιψη και μπλοκάρουν κάθε σκέψη, ενώ τελικά συρρικνώνουν και καταστρέφουν τον εγκέφαλο.

ζ) Άλλος βασικός στόχος του ψυχοθεραπευτή είναι να καταρρίψει όλους τους μηχανισμούς ψυχικής αυτοάμυνας που φυσιολογικά έχει αναπτύξει το άτομο απέναντι στην εχθρική πραγματικότητα που βιώνει. Έτσι, ο ασθενής καταλήγει εντελώς ανυπεράσπιστος απέναντι στις επιθέσεις της κοινωνίας και της μοίρας, ξεσπώντας τελικά στο πολυπόθητο από τους ψυχολόγους “κλάμα απόγνωσης”. Η κορύφωση της επιτυχίας του ψυχοθεραπευτή έρχεται όταν ο ασθενής ξεσπάσει σε δάκρυα απόγνωσης και αποδοχής του φταιξίματός του. Όπως ακριβώς στη θρησκεία, όπου μέγιστο επίτευγμα θεωρείται η μετάνοια γεμάτη κλάματα και συντριβή μπροστά στον παντοδύναμο εξομολόγο ιερέα.

Πέρα απ' όλα αυτά, εγώ δεν θα απευθυνόμουν ποτέ σε ψυχολόγο, επειδή:

α) Όσα ψυχολογικά προβλήματα κι αν υποθέσουμε ότι έχω, κανείς δεν μπορεί να με γνωρίζει καλύτερα από μένα.

β) Αν χρειαζόταν να δίνω 50-100 ευρώ για κάθε συνεδρία, δυο φορές την εβδομάδα επί χρόνια, ακόμη κι αν δεν είχα ψυχολογικό πρόβλημα σίγουρα θα αποκτούσα!

γ) Διαβάζοντας αρκετά βιβλία διάσημων ψυχολόγων, έχω συμπεράνει τα εξής: Οι πελάτες των ψυχοθε-

ραπευτών είναι συνήθως άτομα εύπορα, εγωπαθή, που λαχταρούν να συγκεντρώνουν όλη την προσοχή πάνω τους, καλομαθημένα από τη ζωή, άρα ανίκανα να σκεφθούν και ν' αναλύσουν το παραμικρό μόνοι τους. Δεν αντιμετωπίζουν κανένα σοβαρό πρόβλημα, απλά κάποια στιγμή τους συμβαίνει κάτι που δεν είχαν προβλέψει, οπότε χάνουν το μπούσουλα καθώς νομίζουν ότι απειλείται το βόλεμά τους.

Πέρα απ' αυτά: Κάποτε, στην Ευρώπη του 14ου-17ου αιώνα, άνθιζε το "κυνήγι μαγισσών". Όποιος αντιπαθούσε το γείτονά του τον κατηγορούσε στους ιερείς για μαγεία, συχνά χωρίς καμιά αφορμή. Στη συνέχεια, η εκκλησία αναλάμβανε να βασανίσει και να εξοντώσει τον υποτιθέμενο ένοχο, χωρίς να του δώσει καμιά πραγματική ευκαιρία να υπερασπιστεί τον εαυτό του και ν' αποδείξει την αθωότητά του.

Σήμερα, τη θέση της Ιεράς Εξέτασης έχει πάρει το κύκλωμα της ψυχιατρικής. Όποιος αντιπαθεί το γείτονα ή το συγγενή του τον καταγγέλλει για τρελό, χωρίς καν να υπάρχει σπουδαία αφορμή: Αρκεί ένας καυγάς, ορισμένες "παράξενες" απόψεις του θύματος, ακόμη και μια πολυέξοδη ζωή, για ν' απαιτήσει κάποιος καλοθελητής εισαγγελική παρέμβαση! Ο ένοχος συλλαμβάνεται από την αστυνομία σα νά 'ναι εγκληματίας και οδηγείται σε ψυχιατρείο, όπου μένει έγκλειστος υποχρεωτικά για τρεις μήνες, ενώ δεν του επιτρέπεται να αντιδράσει, είτε είναι πράγματι άρρωστος είτε όχι! Αν, μάλιστα, οι ψυχίατροι εκεί μέσα είναι "μιλημένοι", ποτίζουν το θύμα με τα κατάλληλα ψυχοφάρμακα παρά τη θέλησή του, ώστε ν' αρρωστήσει στ' αλήθεια και να μη βγει ποτέ από το ίδρυμα! Αυτό είναι το σύγχρονο "κυνήγι μαγισσών". Έτσι βγαίνουν τώρα από τη μέση οι "διαφορετικοί", οι "επαναστάτες της συνείδησης", οι

ενοχλητικοί, ή οι ανύπαντροι που έχουν κάποια περιουσία και άπληστους συγγενείς...

Παρασκευή, 2 Ιουλίου 2010

Βρίσκομαι στο σπίτι της Λουίζας και παραδίδω μάθημα στο Μανώλη, όταν τηλεφωνεί ο πατέρας του ο Νώντας. Με ενημερώνει ότι πήγε στην τράπεζα για να πληρώσει για τις εξετάσεις επιπέδου Lower που θα δώσει ο γιος του στα τέλη του μήνα και μου ζητά να συμπληρώσω εγώ την αίτηση μέσω Internet. Ρωτάω το Νώντα ποιός είναι ο αριθμός κατάθεσης κι εκείνος μου λέει πως δεν βλέπει τίποτα τέτοιο πάνω στην απόδειξη της τράπεζας, παρά μόνο έναν αριθμό ταμία. Επιμένω. "Βλέπω κι ένα 26!" μου κάνει αποσβολωμένος και συμφωνεί να με ξαναπάρει αργότερα.

Ο Μανώλης μπαίνει στο Διαδίκτυο, βρίσκει το αντίστοιχο site, ψάχνουμε για την αίτηση, δεν με αφήνει να αγγίξω το κομπιούτερ, εντέλει ανοίγει τη σελίδα της αίτησης για εγγραφή στη "Λέσχη των Δασκάλων"! Το παίρνω χαμπάρι εγκαίρως, του εξηγώ ότι αυτή δεν είναι η αίτηση που γυρεύουμε, ωστόσο ο νεαρός δεν καταλαβαίνει και συνεχίζει να συμπληρώνει τα στοιχεία του! Στο μεταξύ διαπιστώνω πως δεκαέξι χρονών έφηβος, δεν ξέρει να γράφει τα ονόματα των γονέων του: "Το Επαμεινώνδας θέλει ι και ο; Ένα μ ή δύο μ;". Αμέσως μετά: "Λουίζα ή Λουίσα;"

Κάποια στιγμή ξαναχτυπά το τηλέφωνο, ο Μανώλης τρέχει να φέρει το ασύρματο κι εγώ βρίσκω την ευκαιρία να ανοίξω τη σωστή σελίδα στο site. Όταν παίρνω το τηλέφωνο στο χέρι μου, ο Νώντας μου αναφέρει τον αριθμό κατάθεσης 26, κομπιάζει, "ύστερα ακολουθούν άλλα 10 ψηφία", λέει! *Μα τώρα τα πρόσεξε; Ο τύπος εργάζεται σε τράπεζα γύρω στα 30*

χρόνια. Τόσο δύσκολο του ήταν να αναγνωρίσει έναν αριθμό κατάθεσης; Να λοιπόν σε ποιόν μοιάζει ο Μανώλης!

Αρχίζω να συμπληρώνω τα στοιχεία αλλά ο Μανώλης πατάει κάποιο πλήκτρο και η σελίδα φεύγει από την οθόνη! Του φωνάζω, ευτυχώς ξαναβρίσκω γρήγορα την αίτηση και συνεχίζω, ενώ το ασύρματο τηλέφωνο κάνει διαλείψεις. Ο μικρός προσπαθεί πολλές φορές να ξαναπάρει τον πατέρα του αλλά μάταια. “Γιατί δεν δοκιμάζεις από το σταθερό;” του λέω μα δεν ακούει. Εντέλει φέρνει το κινητό της Ζαφειρίας, πιάνει γραμμή κι επιτέλους συνεννοούμαστε και ολοκληρώνουμε την αίτηση -ύστερα από αγώνα 40 λεπτών της ώρας.

Απλά, απορώ: Πώς είναι δυνατόν, τέτοια όντα να επιβιώνουν μέσα σε μια (υποτίθεται) ανταγωνιστική και υπεραπαιτητική κοινωνία, όπου πάντα νικάει (ξανά υποτίθεται) ο πιο ισχυρός και ο πιο έξυπνος; Αλλά ξέχασα: “Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, ότι αυτοί κληρονομήσουσι την γην”. Το λέει και η θρησκεία των προβάτων...

Τρίτη, 6 Ιουλίου 2010

Γνωριμία με την Καρολίνα Πάτση, καινούργια πελάτισσα από Σεπτέμβρη. Είναι 14 ετών και θέλει να προετοιμαστεί για το πιστοποιητικό επιπέδου Lower στα Αγγλικά. Το κορίτσι φαίνεται συμπαθητικό, είναι και φίλη της Ζαφειρίας· ωστόσο έχω ορισμένες αμφιβολίες για τη μητέρα της, τη Μαριάνθη -από το πρώτο κιόλας τηλεφώνημα:

“Τι προϋπηρεσία έχετε;” με ρώτησε με αυστηρό ύφος.

“Δέκα χρόνια”.

“Μόνο δέκα χρόνια;”

“Τόσα είναι, δεν έχει άλλα!” αποκρίθηκα ψύχραιμα.

“Εννοούσα, αν έχετε προϋπηρεσία σε Lower και Proficiency”, τα μπάλωσε βιαστικά.

Πηγαίνοντας στο σπίτι τους για την πρώτη γνωριμία, τρέφω έντονες υποψίες ότι η Μαριάνθη θα 'ναι κανένα ούφο που θα μου σπάει τα νεύρα. Ωστόσο, όταν την πρωτοβλέπω μου φαίνεται εμφανίσιμη, χαρωπή κι ευχάριστη. Σχεδόν δεν πιστεύω πως είναι το ίδιο πρόσωπο που μου μίλησε στο τηλέφωνο...

Με την κουβέντα, όμως, αρχίζουν να αποκαλύπτονται διάφορα περίεργα: Όπως μου εξηγεί η ίδια η Μαριάνθη, η μικρή πήγαινε σε φροντιστήριο μέχρι πριν από δυο χρόνια, όμως την έβγαλε από εκεί πριν τελειώσει τη χρονιά επειδή “δεν έκαναν συχνά Listening”. Ακόμη, κάποιες φίλες της την πληροφόρησαν, λέει, πως τα βιβλία που χρησιμοποιούσε το φροντιστήριο δεν ήταν καλά. Έτσι, η κυρία πήγε και απαίτησε από τη διεύθυνση του φροντιστηρίου να αλλάξουν βιβλία, χατήρι που φυσικά δεν της έγινε, οπότε ξέγραψε την Καρολίνα πριν τελειώσει την τάξη!

Την επόμενη χρονιά, δηλαδή πέρυσι, προσέλαβαν μια Ελληνοαμερικανίδα να της κάνει ιδιαίτερα. Στην αρχή όλα πήγαιναν καλά, ύστερα όμως η Μαριάνθη ψιλιάστηκε πως η κόρη της δεν προετοιμαζόταν ικανοποιητικά και πως “η κοπέλα αυτή δεν ήξερε ούτε πότε γίνονται οι εξετάσεις”, οπότε σταμάτησαν στη μέση της σχολικής χρονιάς.

Τέλος, ρίχνοντας μια ματιά στα αγγλικά βιβλία της, διαπιστώνω ότι η Καρολίνα έχει βγάλει στο φροντιστήριο τη μισή D΄ class και μετά πήγε κατευθείαν στην τάξη Lower -δηλαδή, έχει πηδήξει μιάμιση τάξη. Τους εξηγώ πως πρέπει να μπει στην πέμπτη τάξη και όχι στη Lower, όμως η μητέρα είναι ανένδοτη. Πολύ πιο λογικός μου φαίνεται ο πατέρας: Ζητάει να μάθει τι

τάξη θα πηγαίνει η κόρη του στα αγγλικά κι εγώ του εξηγώ ότι θα κάνει "Πέμπτη κι Έκτη μαζί". Εκείνος κουνάει το κεφάλι ελαφρά, μπαίνοντας στο νόημα...

Έχουμε και μια διαφωνία σχετικά με τα βιβλία: Της Μαριάνθης δεν της αρέσουν αυτά που προτείνω εγώ, επειδή τυγχάνει να είναι τα ίδια με του φροντιστηρίου! Δηλώνει, μάλιστα, πως κάποιες ξερόλες φιλενάδες της θεωρούν απαράδεκτα αυτά τα βιβλία, επειδή "τα έχει γράψει Έλληνας, έχουν φτωχό λεξιλόγιο και είναι γεμάτα λάθη!". Της εξηγώ πως τίποτα τέτοιο δεν ισχύει, όμως εκείνη επιμένει, οπότε αναγκάζομαι να προτείνω βιβλία άλλου εκδοτικού οίκου, τα οποία η απαιτητική πελάτισσα με δυσκολία δέχεται επειδή "και αυτά τα έχει γράψει Έλληνας".

Το θετικό στην υπόθεση είναι πως οι δύο γονείς ακούνε τελικά ό,τι τους λέω. Σε μια στιγμή, η Μαριάνθη παραδέχεται πως "η κυρία Υβόννη είναι πολύ κατατοπισμένη" και το κλίμα που αναπτύσσεται γύρω μου είναι πολύ θετικό. Όταν φεύγω από το σπίτι, αισθάνομαι πολύ χαρούμενη και αναζωονημένη -σε σημείο που απορώ με τον εαυτό μου: Χρόνια είχα να νιώσω τόσο ευχάριστα...

Παραδοξότητες

Τετάρτη, 7 Ιουλίου 2010

Από τα έξι μαθήματα που έδωσε η αδελφή μου αυτό το εξάμηνο, αρίστευσε στα πέντε και στο ένα πήρε βαθμό εννέα -πράγμα που πολύ της κακοφάνηκε. Απόρησα κι εγώ: "Αυτό το εννιάρι πώς σου ξέφυγε;" τη ρώτησα (δεν άντεξα).

"Ζηλεύεις;" γύρισε και μου 'πε, με πονηρό ύφος.

"Εγώ; Τι να ζηλέψω;" της αποκρίθηκα εξίσου πονηρά.

Είναι πραγματικά εκπληκτικό: Μέσα σε δύο μόλις χρόνια, η Αλίκη έχει δώσει εξετάσεις σε 33 μαθήματα στο πανεπιστήμιο. Στα 25 έχει πάρει βαθμό 10, στα 5 έχει πάρει εννιάρια και μόνο σε 3 έχει πάρει χαμηλότερο βαθμό. *Τι να πω; Ή είσαι ιδιοφυΐα ή δεν είσαι...*

Πέμπτη, 8 Ιουλίου 2010

Πρωί-πρωί, με την τσίμπλα ακόμη στο μάτι, με πιάνουν οι γονείς μου και μου αρχίζουν τον εξάψαλμο για να με πειθαναγκάσουν να "δανείσω" 10.000 ευρώ στο Γιάννη, δηλαδή όσα χρειάζεται ακόμη για να αγοράσει ορισμένα "απαραίτητα μηχανήματα ψαρέματος" και να ρίξει το σκάφος του στη μαρίνα Γλυφάδας. "Δεν γίνεται αλλιώς, αν το σκάφος μείνει κι άλλο παρατημένο στο οικόπεδο, θα καταστραφεί. Κρίμα είναι, ο Γιάννης βρίσκεται πια σε απόγνωση", μεμψιμοιρεί ο πατέρας μου.

Αυθόρμητα βάζω τις φωνές, επειδή ξέρω καλά πως τα δανεικά δεν πρόκειται να επιστραφούν ποτέ. Ξέρω επίσης ότι η ιστορία δεν θα τελειώσει εδώ. Κάθε

λίγο και λιγάκι τα ανήψια θα μου ζητούν νέα ποσά για επείγουσες αγορές κι έχουν τον τρόπο να μου βάζουν το μαχαίρι στο λαιμό: "Αν δεν μου δώσεις τώρα χ.000 ευρώ, θα χάσω την αγορά του αιώνα, ή θα μου κάνουν κατάσχεση, ή θα πάω φυλακή ή δεν ξέρω τι!"

Αυτή τη φορά αγανακτώ με την πρωτοφανή απαίτησή τους και διαμαρτύρομαι έντονα ότι έτσι όπως με παγιδεύουν, γρήγορα δεν θά 'χω να φάω! Οι γονείς μου δεν ακούνε καν τι τους λέω, δεν σηκώνουν αντίρρηση, επιμένουν σταθερότατα και, όπως συνειδητοποιώ σύντομα, όντως δεν υπάρχει άλλη επιλογή: Πράγματι, το κότερο δεν μπορεί να μείνει περισσότερο καιρό έκθετο μέσα σ' ένα οικόπεδο. Έτσι, τελικά δέχομαι να δώσω τα χρήματα και όλοι ηρεμούν.

Η ουσία είναι η εξής: Αφού μου έφαγαν πονηρά το μισό μερίδιο από το πατρικό μας σπίτι, τώρα οι Μαρκάκηδες βάζουν πλώρη για το άλλο μισό! Είναι μόνο θέμα χρόνου να βάλουν χέρι και στα υπόλοιπα περιουσιακά μου στοιχεία, με διάφορες δικαιολογίες και μεθόδους. Μέσα σε πρωτόγνωρη απογοήτευση, μου γίνεται πλέον φανερό ότι ουσιαστικά δεν έχω κληρονομήσει τίποτα από τους γονείς μου.

Το βράδι παραπονιέμαι ξανά στη μητέρα μου για την κατάσταση. Εκείνη θυμώνει, με αγριοκοιτάζει και μου πετάει με πίκρα: "Ο σκοπός είναι να δίνεις τα λεφτά χωρίς να στενοχωριέσαι! Αλλιώς να λείπει!"
"Δηλαδή πρέπει να χαίρομαι που μου παίρνουν τα χρήματα;" απορώ κι εγώ με τη λογική της.

Παρασκευή, 9 Ιουλίου 2010

Έχω ήδη ηρεμήσει αρκετά κι έχω πλέον αποδεχθεί ότι οι ως τώρα υπολογισμοί μου ήταν λανθασμένοι. Πιο συγκεκριμένα: Νόμιζα πως διέθετα μια πάγια

περιουσία μα η αλήθεια είναι πως ό,τι έχω και οι Μαρκάκηδες ξέρουν πως το έχω, είναι σα να μη το έχω. Διαισθάνομαι, ακόμη, πως βρίσκομαι στην αρχή μιας μεγάλης κατρακύλας την οποία δεν μπορώ να αποφύγω με τίποτα. Ξέρω ότι η σημερινή, σχετικά εύρυθμη οικονομική κατάσταση (δικό μου σπίτι, 20.000 ευρώ που μου απομένουν στην τράπεζα, 400-500 ευρώ το μήνα από μαθήματα) δεν θα διατηρηθεί για πολλά χρόνια. Ας μην αρχίσω, όμως, να υποφέρω από τώρα. Βλέποντας και κάνοντας...

Επίσης, νόμιζα πως έχω μια οικογένεια· όμως, "όλοι αυτοί που κλείνει η πόρτα μου" είναι στην πραγματικότητα ξένοι. Όντως, εδώ και αρκετό καιρό δεν μιλώ πια σε κανέναν τους για τα προβλήματά μου επειδή δεν μπορούν ούτε θέλουν να βοηθήσουν. Για την ακρίβεια, ακόμη και η μητέρα μου δεν θέλει ούτε να ακούει για μένα: Μόλις εκφράσω την παραμικρή δυσαρέσκεια για κάτι, όπως "Μου τη δίνει η βλακεία του Μανώλη", με αποστομώνει αμέσως με ατάκες του τύπου "Χάρη στο Μανώλη βγάζεις λεφτά, γι' αυτό να εύχεσαι να είχες δέκα Μανώληδες!". Αν επιμείνω για κάτι που με ενοχλεί, εκνευρίζονται, δυσανασχετούν και σπεύδουν να μου υποβάλλουν πως "δεν τρέχει τίποτα, εσύ είσαι παράξενη", ή "εσύ φταις, εσύ το επέλεξες".

Φυσικά, δεν διανοούμαι καν να τους μιλήσω για το εφιαλτικό μήνυμα ή τα οράματα φωτιάς: Αυτή θα ήταν, πιθανόν, η ευκαιρία που ψάχνουν για να με κλείσουν πουθενά! Στην καλύτερη περίπτωση, θα μου πετούσαν καμιά εξυπνάδα, όπως "Κοίτα να συγκρατείς τα νεύρα σου!"

Δεν τους έχω αναφέρει καν πως έχω σταματήσει να πληρώνω ΤΕΒΕ. "Έχεις δεν έχεις δουλειά, πρέπει πάση θυσία να πληρώνεις το ΤΕΒΕ σου, αλλιώς

αλίμονο, θα πεθάνεις σαν το σκυλί!" μου λένε συνέχεια. Δεν τους ενδιαφέρει πώς θα το πληρώνω, αρκεί να μη τους ενοχλώ. Άλλωστε, με συμφέρει να πιστεύουν πως το πληρώνω. Διαφορετικά, θα μου τα έπρηζαν ακόμη περισσότερο κάθε μέρα: "Σου περισσεύουν λεφτά, άρα δώσε τόσα για το Γιάννη και τόσα για το Νάσο!"

Προς το παρόν, θα προσπαθήσω να περισώσω ό,τι μπορώ: Θα ανοίξω νέο λογαριασμό σε άλλη τράπεζα, όπου κατ' αρχήν θα κρύψω τα 8000 ευρώ που έχουν απομείνει από τις δικές μου οικονομίες. Στη συνέχεια, θα μεταφέρω περίπου 300 ευρώ κάθε μήνα από τον παλιό μου λογαριασμό στον καινούργιο, δήθεν ότι τα ξοδεύω για το ΤΕΒΕ. Κι όσα σωθούν...

Κυριακή, 11 Ιουλίου 2010

Σήμερα το πρωί οι γονείς αναχώρησαν για την Κεφαλλονιά κι εγώ θα μείνω μόνη στο σπίτι, "πασάς στα Γιάννενα", μέχρι τις 31 Αυγούστου που θα επιστρέψουν. Επιτέλους, μόνη κι ελεύθερη! Αυτές είναι αληθινές διακοπές! Όταν λείπουν οι γονείς, με τους Μαρκάκηδες δεν έχω σπουδαία επαφή. Αν κουτουλήσουμε στην αυλή, λέμε ένα "γειά". Αλλιώς, τίποτα. Για λίγο καιρό, θα μπουν τα πράγματα στη θέση τους...

Το βράδι στις 8:00 έχω ραντεβού με την παρέα στο Μοναστηράκι. Στις 8:05, ενώ κατηφορίζω την οδό Μητροπόλεως, η Ευγενία μου κάνει μια κλήση στο κινητό, την οποία εγώ δεν προλαβαίνω. Υπολογίζω ότι σε πέντε λεπτά θα έχω φτάσει έξω από την καφετέρια, οπότε δεν απαντώ στο τηλεφώνημα. Όντως, στις 8:10 φθάνω έξω από το μαγαζί και βρίσκω το Νικήτα να με περιμένει για να με οδηγήσει σ' ένα τραπέζι της πλατείας, όπου έχει ήδη καθήσει η Ευγενία.

Εγώ και ο Νικήτας καθόμαστε απέναντί της και οι

τρεις μας αρχίζουμε να συζητάμε για την επταήμερη εκδρομή στην Πάρο, όπου είχαν πάει οι δύο φίλες μου την περασμένη εβδομάδα. Η Ευγενία παραπονιέται διαρκώς για την δεσποτικότητα, την ασυνέπεια και τη στραβοξυλιά της Φιλιώς: Έχασαν δυο φορές το καραβάκι επειδή η κόμισσα καθυστερούσε, ήταν συνεχώς επιθετική και γκρινιάρα, της έβγαζε την πίστη για να κανονίσουν το παραμικρό, ήθελε την τηλεόραση διαρκώς αναμμένη, κι όταν κοιμόταν ροχάλιζε ασταμάτητα σαν σιδεροπρίονο! Όλα αυτά τα ελαττώματα της Φιλιώς τα γνώριζε βέβαια από πριν η Ευγενία, ωστόσο αποφάσισε να πάει εκδρομή μαζί της...

Στις 8:24 χτυπά το τηλέφωνο της Ευγενίας, η οποία σηκώνεται ανήσυχη και πηγαίνει αμέσως να φέρει τη Φιλιώ, η οποία έχει μόλις φθάσει και στέκεται έξω από την πόρτα του μαγαζιού. Πλησιάζοντας στο τραπέζι μας φαίνεται μουτρωμένη, μας φιλάει αρκετά ψυχρά και κάθεται απέναντί μου, δίπλα στην Ευγενία -ως συνήθως. Σύντομα παρατηρώ ότι μένει αμίλητη, αγνοεί τις δικές μας προσπάθειες να την εντάξουμε στη συζήτηση, κάνει επιδεικτικά μούτρα, ειδικά εμένα με κοιτάζει άγρια και απορώ γιατί. Εντέλει, αρχίζει να παραπονιέται στην Ευγενία: "Γιατί πήγες κι έκατσες πριν έλθω; Ήσουν κουρασμένη;"

"Όχι", απαντά η άλλη μονολεκτικά.

Μετά πάλι σιωπή και βαρυθυμία για δέκα λεπτά τουλάχιστον. Κατόπιν, η Ευγενία βγάζει ένα πακέτο από την τσάντα της και λέει στη Φιλιώ:

"Εδώ είναι οι φωτογραφίες!"

"Δεν τις θέλω, πάρ' τες!" κάνει η άλλη με νεύρα.

Νέα τεταμένη σιγή, ώσπου έρχεται ο σερβιτόρος και μαζεύει τις μεγάλες ομπρέλες από πάνω μας. Η Φιλιώ παραπονιέται ότι τα ρούχα της γέμισαν σκόνη και ότι το

τραπέζι είναι μικρό και δεν τη χωράει και απαιτεί να πάμε να κάτσουμε αλλού.

Εντέλει, μας επιτρέπουν να καθήσουμε για καφέ σε ένα από τα τραπέζια του εστιατορίου, επειδή μόνο εκεί χωράει η κοντέσσα -είναι και 120 κιλά. Ξανά παγερή σιωπή, ώσπου αρχίζει να επιτίθεται σε μένα: Λέει ότι μου έκανε κλήση μόλις έφθασε μα εγώ την έγραψα. Κοιτάζω το κινητό μου, βλέπω μια κλήση της στις 8:25, της εξηγώ ότι δεν άκουσα το τηλέφωνο, όμως αμέσως μετά της απάντησε η Ευγενία, οπότε ποιό το πρόβλημα;

"Με έγραψες!" θυμώνει. "Πήγες και κάθησες με την Ευγενία χωρίς να με ειδοποιήσετε που βρίσκεστε!"

"Έτσι δεν κάνουμε πάντα;" απορώ. "Εκείνοι που έρχονται πρώτοι πάνε και κάθονται και όποιος αργεί ειδοποιεί μόλις έλθει!"

"Κι εγώ πώς θα ήξερα πού ακριβώς έχετε καθήσει;"

"Είχαμε κανονίσει εξαρχής ότι θα ερχόμασταν σε αυτή την καφετέρια! Αν έκανες δέκα βήματα θα μας έβρισκες!" απαντώ, ενώ έχω αρχίσει να χάνω την υπομονή μου.

"Και πού να ψάχνω εγώ όλη αυτή την έκταση; Το μαγαζί αυτό έχει τραπέζια και στην πίσω αυλή!" *-αυτό είναι ψέμα.*

"Ήξερες πού θα βρισκόμασταν" επιμένω. "Δεν κρυφτήκαμε δα στην άλλη άκρη του κόσμου!"

"Κι εσύ αργείς συνέχεια και σε περιμένουμε!" αρχίζει να μου τα γυρίζει πονηρά.

"Εγώ αργώ το πολύ δέκα λεπτά, εσείς πάτε και κάθεστε, κι εγώ σας βρίσκω χωρίς να το κάνω θέμα", της υπενθυμίζω.

"Όχι, δεν είναι έτσι, αργείς περισσότερο κι εμείς αναγκαζόμαστε να σε περιμένουμε!"

Εδώ ξεκινά η παράνοια και τα παίρνω στο κρανίο: “Εσύ είσαι που αργείς συνέχεια, τουλάχιστον μισή ώρα κάθε φορά, και ζητάς και τα ρέστα από πάνω! Μία ώρα αναγκάζομαι να περιμένω μερικές φορές!” διαμαρτύρομαι.

“Αποκλείεται, γιατί κανένας δεν περιμένει μία ώρα!” με διαψεύδει η Φιλιώ με θράσος και τότε εγώ τα παίρνω ακόμη περισσότερο.

“Δεν ξέρεις τι σου γίνεται! Είσαι εκτός τόπου και χρόνου!” της φωνάζω.

Η αντιπαράθεση συνεχίζεται για μερικά λεπτά ακόμη, ενώ η Ευγενία παραμένει σιωπηλή όλη αυτή την ώρα, σα να μην τρέχει τίποτα.

“Κι εγώ έχω βαρεθεί το χαμηλό επίπεδό σου και τους κακούς σου τρόπους!” μου πετάει μετά η Φιλιώ.

Είπε ο γάιδαρος τον πετεινό κεφάλα...

“Τώρα μάλιστα!” της κάνω. “Εσύ είσαι πρωταθλήτρια στους κακούς τρόπους! Ξέρεις κάτι; Έχω βαρεθεί πια! Αυτή είναι η τελευταία φορά που συναντιώμαστε! Η φιλία τέλος!” καταλήγω έξω φρενών.

Επικρατεί παγωμένη σιωπή ξανά, περνάει κανένα τέταρτο μέσα σε μια αινιγματική αμηχανία μα κανείς μας δεν ξεκινάει να φύγει. Αρχίζω να το θεωρώ παράξενο, αλλά ούτε εγώ παίρνω την απόφαση. Τότε, ενώ η ώρα έχει φθάσει 9:10, η Ευγενία μου κάνει νόημα να φύγουμε. Σηκώνεται πρώτη, εγώ ακολουθώ μα, προς μεγάλη μου έκπληξη, διαπιστώνω πως ο Νικήτας (πάντα σαν φοβισμένο γατσούλι στις διαταγές της Ευγενίας) αγνοεί την έκκληση της ξαδέλφης του για αναχώρηση και παραμένει στο τραπέζι με τη Φιλιώ.

Η Ευγενία κι εγώ περπατάμε μαζί μέχρι το Σύνταγμα, συζητώντας για την αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά της Φιλιώς, συμφωνώντας να την κάνουμε πέρα.

“Αλλά ας μην λέμε μεγάλη κουβέντα”, καταλήγει τελικά η Ευγενία. *Πολύ γρήγορα σου πέρασε*, συλλογίζομαι λίγο πριν χωρίσουμε, κοντά στη στάση των λεωφορείων.

Δευτέρα, 12 Ιουλίου 2011

Λοιπόν, όσο περνούν οι ώρες, τόσο πείθομαι ότι η χθεσινή φάση ήταν στημένη! Ο λόγος για τον οποίο θύμωσε τόσο πολύ η Φιλιώ ήταν εντελώς ανυπόστατος. Επιπλέον, ενώ αρχικά παραπονέθηκε στην Ευγενία, τελικά έστησε καυγά μαζί μου. Όσο για την “παρακοή” του Νικήτα, ήταν εντελώς αλλόκοτη.

Μου είναι δύσκολο να φανταστώ γιατί στήσανε όλο αυτό το επεισόδιο· μήπως για να με ξεφορτωθούν γρήγορα και οριστικά; Δεν ξέρω πώς τα συμφωνούν αυτές οι δύο, πάντως εδώ και πολλούς μήνες παρατηρώ τα εξής παράδοξα: Η Ευγενία συνεχώς μου παραπονιέται πως η Φιλιώ την καταπιέζει και της θυμώνει για ψύλλου πήδημα, απαιτεί να γίνεται πάντα το δικό της, επιτίθεται με την παραμικρή ή καθόλου αφορμή -όμως όλο μαζί βρίσκονται! Η Ευγενία μπορεί να μη θέλει να δει ένα κινηματογραφικό έργο που προτείνει η Φιλιώ, μα τελικά πάνε μαζί και το βλέπουν. Δεν θέλει να πάει εκδρομή με τη Φιλιώ μα τελικά πηγαίνει, κ.ο.κ. Ακόμη, αν τηλεφωνήσω εγώ στην Ευγενία για οποιοδήποτε λόγο, η άλλη το μαθαίνει αμέσως και μου κάνει παράπονα επειδή δεν τηλεφώνησα και σ' εκείνη! Όποτε δε η Φιλιώ θυμώνει με την Ευγενία, παραδόξως καταλήγει να τα βάζει μαζί μου! Έχω την εντύπωση, λοιπόν, ότι πολύ κους-κους πέφτει πίσω από την πλάτη μου, ενώ η Ευγενία παριστάνει το θύμα για να με ψαρεύει! Αρρωστημένη κατάσταση...

Η ουσία είναι ότι εδώ και πολύ καιρό έχω βαρεθεί αυτή την παρέα. Όποτε κανονίζουμε να συναντηθούμε,

το νιώθω σαν φοβερή αγγαρία. Δεν έχω καμία όρεξη να σέρνομαι ως την Αθήνα με τα λεωφορεία για να συναντήσω δυο ανάπηρους (Νικήτας και Ευγενία) και μια νευρασθενική (Φιλιώ). Άλλωστε, έχω βαρεθεί όλο αυτό το σήριαλ κατασκοπείας που εκτυλίσσεται μεταξύ μας, σχεδόν κάθε φορά που συναντιόμαστε: Η Φιλιώ αργεί συστηματικά στα ραντεβού από μισή έως μία ώρα, κι εμείς με τα κινητά ανά χείρας δως του μηνύματα, τι ώρα έφτασε ο καθένας, πού βρίσκεται ο καθένας, αν οι πρώτοι αφιχθέντες θα πάνε να καθήσουν και πού ακριβώς, ξανά μηνύματα για επιβεβαίωση κ.ο.κ.

Ο λόγος για τον οποίο αυτή η προβληματική φιλία έχει αντέξει ως τώρα είναι ότι εγώ δεν είχα ποτέ καμία απαίτηση και έκανα διαρκώς το μαλάκα. Τις βαριέμαι αφόρητα επειδή αυτές οι δύο φροντίζουν να κάθονται πάντα πλάι-πλάι, ακουμπούν τις πλάτες πίσω στις καρέκλες και ψιθυρίζουν τα δικά τους, ενώ εγώ πασχίζω να ακούσω τι λένε μέσα από την οχλοβοή της καφετέριας και να σιγοντάρω παθητικά τα κουτσομπολιά τους. Όποτε επιχειρώ να μιλήσω για ένα δικό μου θέμα, αυτές αδημονούν να τελειώσω ή μου πετούν περιφρονητικά σχόλια.

Όσο διαρκεί η συνάντηση, κοιτάζω συνεχώς το ρολόι μου και ανυπομονώ να τελειώνουμε, καθώς ποτέ δεν αναπτύσσουμε μια σοβαρή συζήτηση. Μονίμως μας απασχολούν οι χαζές γνωριμίες της Φιλιώς στο facebook, τα καινούργια ρούχα που αγοράζει κάθε βδομάδα, πώς πέρασε κάθε μέρα της εβδομάδας λεπτομερώς (δουλειά, ψώνια, τηλεόραση, έξοδοι), ή κοιτάμε τις τελευταίες 300 φωτογραφίες που έβγαλε με το κινητό της. Άλλοτε, πάλι, φωτογραφιζόμαστε μεταξύ μας μέσα στην καφετέρια επί μια ώρα με το ρολόι, λες και προετοιμαζόμαστε για διαγωνισμό φωτομοντέλων.

Χαζομάρες για δεκατριάχρονα. Ναι μεν μπορώ να ανεχθώ την ανία σε μια παρέα, όμως αρνούμαι ν' ανεχθώ και τα κουτσομπολιά και τα σενάρια εναντίον μου. Αρκετά πια! Ως εδώ ήταν!

Έχει φτάσει πια το βράδι, η Φιλιώ δεν έχει επικοινωνήσει καθόλου μαζί μου, όμως η Ευγενία μου έχει ήδη τηλεφωνήσει δυο φορές για να με πληροφορήσει τα εξής: "Η Φιλιώ όλο μου τηλεφωνεί, ζητάει συγγνώμη, λέει πως παραφέρθηκε, δεν ξέρει τι την έπιασε" ... "Με παρακαλεί συνέχεια να τα ξαναφτιάξουμε". *Παράξενο, πάντως. Με μένα τσακώθηκε η Φιλιώ, την Ευγενία κυνηγάει και από αυτήν ζητάει συγγνώμη*. "Έχουμε μπλέξει. Τι να κάνω; Τη λυπάμαι κιόλας!" ... "Κατάφερε να με τουμπάρει!" ... "Φαίνεται πως δεν μπορούμε να απαλλαγούμε!" ... "Με τη Φιλιώ τα βρήκαμε, απ' ότι φαίνεται!". Στο τέλος, η Ευγενία προσπαθεί να με πείσει να ξαναβγούμε όλοι μαζί αλλά εγώ αρνούμαι χωρίς δεύτερη σκέψη:
"Δεν έχω καμία εμπιστοσύνη πια στη Φιλιώ. Πώς ξέρω ότι δεν θ' αρχίσει να με βρίζει μόλις με δει; Εδώ δημιουργεί θέμα με το τίποτα, πόσο μάλλον τώρα!"
"Αν αρχίσει να σε βρίζει, μη δίνεις σημασία! Εμείς τον καφέ μας, κι αυτή ας βρίζει!" μου απαντά γλυκά η Ευγενία αλλά εγώ δεν πείθομαι. Αρκετά ασχολήθηκα με τις βλαμμένες...
... Οι νεότερες εξελίξεις: Στις 18 Ιουλίου λαβαίνω 10 μηνύματα από τη Φιλιώ στο κινητό μου, φλυαρίες σχετικά με τις διακοπές που σκοπεύει να κάνει σύντομα στην Κρήτη. Μόνο που τα εν λόγω μπλα-μπλα δεν απευθύνονται σε μένα αλλά σε κάποια Μίνα από το Ηράκλειο. Άραγε, αυτά μου τα έστειλε κατά λάθος ή επίτηδες; Εγώ, πάντως, κάνω την πάπια.

Στις 24 του μηνός έχω δύο αναπάντητες από τη

Φιλιώ, τις οποίες θα αγνοήσω. Λίγο αργότερα μου έρχεται κι ένα μήνυμα από την Ευγενία: "Τι κάνεις;" κλπ. Την επομένη αποφασίζω να στείλω και στις δύο το ίδιο μήνυμα, ότι τάχα αναχωρώ για Κεφαλλονιά μαζί με τα ξαδέλφια μου και ότι θα λείψω ενάμισι μήνα. Τελικά, αποφασίζω να τους δώσω μια ακόμα ευκαιρία, ωστόσο δεν παύω να τις βαριέμαι...

Τρίτη, 20 Ιουλίου 2010

Σήμερα το πρωί πήγα στην Εθνική Τράπεζα, χάλασα τον προθεσμιακό λογαριασμό των 20.000 ευρώ που είχα, σήκωσα από αυτά 8.000 ευρώ και τα κατέθεσα στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο. Στο εξής, θα σηκώνω γύρω στα 300 ευρώ το μήνα από την Εθνική και θα τα μεταφέρω στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο, έως ότου ο λογαριασμός της Εθνικής να κλείσει – φυσικά, όλα αυτά κρυφά από την οικογένειά μου.

Η ανωτέρω δολοπλοκία γίνεται μήπως και καταφέρω να σώσω τίποτα από τις καταθέσεις μου στην τράπεζα, όσα προλάβω. Οι γονείς μου νομίζουν ότι κάθε μήνα πληρώνω γύρω στα 300 ευρώ ΤΕΒΕ, οπότε έτσι θα τους δικαιολογώ τη σταδιακή μείωση του λογαριασμού στην Εθνική. Όταν ο εν λόγω λογαριασμός μηδενιστεί, θα τους πω ότι δεν έχω πια άλλα χρήματα στην τράπεζα. Έτσι δεν θα μπορούν πια να μου ζητούν, κάθε φορά που τα ανήψια θέλουν να κάνουν "την αγορά του αιώνα", ας πούμε...

Δευτέρα, 26 Ιουλίου 2010

Πρωί-πρωί ήλθε ο Γιάννης, βούτηξε την υπέροχη λεμονόπιτα που ετοιμαζόμουν να φάω και με κάλεσε για εκδρομή στο Κατραμόνησο με το περιβόητο σκάφος του, που το έχει ονομάσει "Tony". Εκεί βρίσκονταν ήδη

η Μαρίνα με το μικρό, ο πατέρας του με τη γκόμενά του και τα δυο του παιδιά από την πρώην γυναίκα του και αδελφή της γκόμενας. Η αδελφή μου δεν ήλθε μαζί επειδή δουλεύει σήμερα.

Λίγο μετά την άφιξή μου έκανα μπάνιο στον μικρό γραφικό όρμο, ήρεμα κι ωραία. Μπροστά στην παραλία υπήρχε κάποτε μια ψησταριά φτιαγμένη από ξύλο και καλάμια, η οποία κάποια στιγμή εγκαταλείφθηκε. Ο Αντώνης την οικειοποιήθηκε και την μετέτρεψε σε καλύβα, μεγάλη και άνετη, με πολλά δωμάτια. Δεν της λείπει τίποτα, είναι όμως υπερφορτωμένη με κάθε λογής παλιατσαρίες.

Το μεσημέρι φάγαμε αστακομακαρονάδα, το απόγευμα παίξαμε επιτραπέζια παιγνίδια γνώσεων και κατέπληξα την παρέα με τις γνώσεις μου. Για λίγες ώρες ένιωσα τη χαρά της ζωής μαζί με τα παιδιά του Αντώνη, το Γιάννη και τη Μαρίνα. *Άντε να παίξεις επιτραπέζιο με τα ανάπηρα που τυχαίνει να έχω φίλους...*

Όταν ήλθε το σούρουπο, κάναμε μια σύντομη βόλτα με το σκάφος του Γιάννη. Ο ανηψιός βούτηξε και ψάρεψε ένα χταπόδι, που είναι και η πρώτη ψαριά πάνω στον "Tony". Τα παιδιά βουτούσαν μεσοπέλαγα, ενώ εγώ και η Μαρίνα φυλάγαμε τον μικρό. Από το πολύ κούνημα μ' έπιασε πονοκέφαλος. Πιο αργά το βράδι, με ξεφόρτωσαν στη μαρίνα Γλυφάδας. Καλά τα πέρασα...

Τετάρτη, 29 Ιουλίου 2010

Είναι πια βράδι όταν η Αλίκη επιστρέφει από μια οργάνωση για την υποστήριξη των ναρκομανών. Συμμετέχει σε μια ομάδα οκτώ γυναικών, των οποίων τα παιδιά παίρνουν ναρκωτικά. Την ομάδα διευθύνει ειδικός σύμβουλος και είναι εντελώς δωρεάν. Η αδελφή μου είναι πολύ ταραγμένη ψυχολογικά, επειδή ο Νάσος

συνεχίζει να παίρνει κοκαΐνη, ενώ η συμπεριφορά του γίνεται όλο και πιο απαράδεκτη: Ζητάει συνεχώς λεφτά και βρίζει την Αλίκη χυδαία κάθε λίγο και λιγάκι. Στις προάλλες, επειδή βρήκε μυρμήγκια στο δωμάτιό του, τηλεφώνησε στην Αλίκη που ήταν στη δουλειά της κι άρχισε να ουρλιάζει στο ακουστικό σαν τρελός: "Είσαι άχρηστη μάνα, δεν έπρεπε να κάνεις παιδιά αφού δεν είσαι πλούσια, εσύ φταις που έχω βγει έτσι γιατί είχες ψυχολογικά όταν ήσουν έγγυος σε μένα, είσαι ανίκανη να μου προσφέρεις οτιδήποτε", κλπ. Οι φωνές του ήταν τόσο δυνατές, που ακούγονταν σε απόσταση δύο μέτρων από το ακουστικό της Αλίκης!

Αυτές τις μέρες ο Θανάσης βρίσκεται σε διακοπές στη Μύκονο μαζί με ένα φίλο του, επίσης πρεζόνι, αφού εισέπραξε συνολική οικονομική ενίσχυση 500 ευρώ από όλους μας. Χθες μου τηλεφώνησε η μαμά από την Κεφαλλονιά και μου ζήτησε να στείλω άλλα 100 ευρώ στον πρίγκηπα, επειδή "Έχει ξεμείνει το καημένο, νοικιάζει μηχανάκι κι όλα είναι πανάκριβα εκεί. Και μη το πεις στην Αλίκη γιατί θα στενοχωρηθεί". Έτσι, σήμερα το πρωί πήγα στην τράπεζα κι έστειλα τα λεφτά, τώρα όμως η Αλίκη μου εκμυστηρεύεται πως ο Νάσος χρειάζεται τα 100 ευρώ μάλλον για ναρκωτικά και πως είχε πει στη μαμά να μη του στείλει φράγκο! Οπότε, δεν αναφέρω τίποτα για την πρωινή μου επίσκεψη στην τράπεζα. Καμιά ώρα θα βρω το μπελά μου με δαύτους...

Κατανοώ μεν την αγωνία μιας μητέρας για το ναρκομανή γιο της, ωστόσο *δεν λυπάμαι κανέναν!* Παρ' όλα τα σοβαρά προβλήματα που μπορεί να έχουν οι "συνάνθρωποί" μου, κανένας τους δεν βρίσκεται ποτέ στη δική μου φρικτή θέση. Παραδείγματα:

α) Ο ναρκομανής Νάσος "κάνει το κομμάτι του" στην κοσμοπολίτικη Μύκονο, με έξοδα αλλονών.

Γενικότερα, παρ' όλη την εκ γενετής στραβοξυλιά που τον δέρνει αλλά και την αυξανόμενη παράνοια λόγω κοκαΐνης, δεν του λείπει τίποτα: Έχει ένα κάρρο φίλους, σέξι γκόμενες που τις φτύνει για ψύλλου πήδημα κι αυτές τον παρακαλάνε, δουλειά τριών ωρών την ημέρα, ως ντελιβεράς, που του αποδίδει 500 ευρώ το μήνα χάρη στα φιλοδωρήματα. Παρόλο που είναι προβληματι-κότατο άτομο, η ζωή του προχωράει κανονικότατα σαν κινηματογραφική ταινία.

β) Η Αλίκη μου μίλησε για την κόρη μιας ομοιοπαθούς της: η νεαρή κοπέλα ήταν ηρωινομανής μα κατάφερε να βρει "καθαρό" άνδρα, πρόθυμο να την παντρευτεί και να την αφήσει έγγυο! Τώρα είναι ετοιμόγενη και "καθαρή" εδώ κι εννιά μήνες. Όμως, η "καημένη" η μητέρα της φοβάται μήπως η κόρη ξαναπέσει στα ναρκωτικά -και δως του συγκίνηση. Αλήθεια, πώς αυτός ο "καθαρός" άνδρας αποφάσισε να παντρευτεί μια ηρωινομανή και να την κάνει μητέρα των παιδιών του; Δεν φοβάται; Μάλιστα, όπως φαίνεται από τα απλά μαθηματικά, η εν λόγω τύπισσα έκοψε την ηρωίνη τη στιγμή της σύλληψης του μωρού!

Εγώ, από τη μεριά μου, δεν έχω βάλει ποτέ ναρκωτικά στο στόμα μου, ούτε καπνίζω, ούτε πίνω πάνω από ένα ποτήρι μπύρα -κι αυτό πολύ σπάνια. Ωστόσο, κανένας άνδρας της προκοπής δεν το εκτίμησε ποτέ αυτό, αντίθετα όλοι με θεωρούσαν βαρετή και ξενέρωτη. Επιπλέον, χωρίς να έχω πάρει ποτέ ναρκωτικές ουσίες, εδώ και ενάμισι χρόνο βιώνω υπναγωγικά οράματα φωτιάς γύρω στις δέκα φορές το μήνα! Ούτε στο χειρότερο ναρκομανή δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο!

Φυσικά, σε ολόκληρη την υφήλιο δεν υπάρχει καμία ομάδα υποστήριξης ειδική για την περίπτωσή

μου. Δεν υπάρχει, ας πούμε, “Σύλλογος Θυμάτων Μαύρης Μαγείας”. Αν, μάλιστα, τολμήσω να μιλήσω σε κάποιον για όλα αυτά, ξέρω την απάντηση: “Τά 'θελες και τά' παθες!” ή “Είσαι ηλίθια, γι' αυτό τα παθαίνεις όλα αυτά!” Λοιπόν; Γιατί να λυπηθώ τους ναρκομανείς και τις “χαροκαμένες” μάνες τους; Όχι, δεν λυπάμαι κανέναν. Μόνο τον εαυτό μου λυπάμαι...

Τα κυριώτερα (ολέθρια) ελαττώματά μου: Κρίνω πως έχει έλθει πια η ώρα να προχωρήσω σε μια συγκεντρωτική αυτοκριτική και να δω ποιά είναι εκείνα τα γνωρίσματα του χαρακτήρα μου που έχουν επιτρέψει τη σημερινή μου πνευματική κατάπτωση. Μετά από αρκετή σκέψη, καταλήγω στα εξής:

1) Ευπιστία: Έχω την αυθόρμητη τάση να πιστεύω ό,τι μου λένε οι άνθρωποι, ενώ είναι γενικά γνωστό πως δύο στις τρεις λέξεις που προφέρουν είναι ψέματα. Ως αποτέλεσμα, συχνά με χειραγωγούν, με κοροϊδεύουν, με σαμποτάρουν.

2) Φλυαρία: Έτσι και μου δώσει κάποιος λίγο θάρρος, μιλάω πολύ και αποκαλύπτω τα πάντα για τον εαυτό μου, τις ιδέες μου, τα σχέδιά μου. Ως αποτέλεσμα, συχνά προκαλώ τη ζήλεια ή το φθόνο, ενώ παράλληλα ο εχθρός ανακαλύπτει το κατάλληλο αδύνατο σημείο όπου θα με χτυπήσει.

3) Ανάγκη επιβεβαίωσης: Κατά βάθος, πάντα επιθυμούσα την αποδοχή των άλλων, τα “μπράβο”, τα “συμφωνώ”, τα “έχεις δίκιο”, την επιβράβευση της αξίας μου από την κοινωνία. Ως αποτέλεσμα, η απόρριψη με αποθαρρύνει, ενώ η (σπάνια και συνήθως υποκριτική) αποδοχή ανοίγει το δρόμο προς τη Φλυαρία και την Ευπιστία.

4) Μπλοκάρισμα του νου: Έχω πλέον συνειδητοποιήσει ότι συχνά το μυαλό μου δεν λειτουργεί όπως θα έπρεπε. Πολλές φορές αδυνατώ να βρώ λύση σε απλά καθημερινά προβλήματα. Τελευταία, όμως, κάτι έχει αλλάξει: Σκέφτομαι καθαρότερα και διακρίνω τις αληθινές διαθέσεις των άλλων απέναντί μου.

6) Εγγενής τάση υποταγής: Από μικρή είχα την αυθόρμητη φυσική προδιάθεση να υπακούω στις διαταγές των άλλων: γονέων, δασκάλων, φίλων, αφεντικών, κλπ. Χρειάστηκε να παλέψω πολύ σκληρά για να την αναχαιτήσω κάπως, αλλά πρέπει πάντα να είμαι σε επιφυλακή...

* * * *

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούλιος 2010):*** Καθ' όλο τον προηγούμενο μήνα παρατήρησα σοβαρή και ανεξήγητη επιδείνωση των υπναγωγικών φαινομένων. Ουσιαστικά, έχω επιστρέψει στα επίπεδα του περσινού Ιουλίου: Γύρω στα δέκα οράματα φωτιάς, πολλές σχηματοποιημένες φλόγες και δύο όνειρα με φωτιές. Το εφιαλτικό μήνυμα μου ήλθε μονάχα μία φορά. Όλο κι ελπίζω μήπως αυτό τουλάχιστον εξαφανιστεί...

Βλέποντας όμως ότι δεν μπορώ να πετύχω καμιά ουσιαστική πρόοδο μόνη μου, στα μέσα του μήνα απευθύνθηκα σε μια νευρολόγο στην Κάτω Γλυφάδα. Όση ώρα της εξηγούσα το πρόβλημά μου με τα οράματα φωτιάς, ένιωθα έντονο ίλιγγο -νόμιζα πως θα έπεφτα κάτω!

“Είναι πολύ ενοχλητικά αυτά τα οράματα;” με ρώτησε σε μια στιγμή.

“Είναι, επειδή έχω συνεχώς την ίδια παραίσθηση, δηλαδή φλόγες”, της εξήγησα.

Εντέλει, η γιατρός αποφάνθηκε ότι οι ψευδαι-

σθήσεις που βλέπω οφείλονται σε επιληψία και ότι το θέμα χρειάζεται διερεύνηση, οπότε μου έγραψε να κάνω ένα κάρο εξετάσεις: αίματος, μαγνητική τομογραφία εγκεφάλου, ηλεκτροεγκεφαλογράφημα. Διέγνωσε "επεισόδια αφαίρεσης" και μου έγραψε επίσης να παίρνω ένα αντιεπιληπτικό φάρμακο για ένα μήνα και να σημειώνω τις νυχτερινές παραισθήσεις για να δούμε πως θα πάω.

Στις 17 Ιουλίου είχα μια παράξενη ***προαίσθηση:*** Φαντασιώνομαι ότι η μαγνητική εγκεφάλου που θα κάνω θα δείχνει μια τομή 510. Το ίδιο βράδι, παρακολουθώ μια ταινία στην τηλεόραση, όπου στο δωμάτιο 510 ενός ξενοδοχείου γίνονται εγχειρήσεις.

Και μια αλλόκοτη ***σύμπτωση:*** Στις 20 Ιουλίου πήγα σ' ένα κοντινό Ιατρικό Κέντρο, όπου έκανα τις εξετάσεις αίματος και τη μαγνητική. Την επομένη είχα μάθημα με το Μανώλη· στο Listening ακούσαμε έναν μικρό διάλογο, περίπου ως εξής:
"Είστε η κυρία Τάδε; Τηλεφωνώ από το Ιατρικό Κέντρο Δείνα. Οι ιατρικές εξετάσεις που κάνατε χθες δείχνουν πως όλα είναι εντάξει"
"Δόξα τω Θεώ!", απαντά η πελάτισσα.
Όντως, οι εξετάσεις μου δεν θα δείξουν τελικά κανένα πρόβλημα...

Στις 29 του μήνα πήγα κι έδειξα τις εξετάσεις στη νευρολόγο. "Δεν φαίνεται να υπάρχει κανένα πρόβλημα", μου είπε. Παρατήρησε μονάχα ένα φλεβικό αγγείωμα στη μαγνητική τομογραφία, που το έχω εκ γενετής και "δεν σημαίνει τίποτα κλινικά, ούτε τώρα ούτε στο μέλλον".

Αρχικά η νευρολόγος δεν μπορούσε να βγάλει νόημα από τη γνωμάτευση της μαγνητικής επειδή "περιέχει ορισμένα συντακτικά λάθη", όπως μου εξήγησε παραξενεμένη. Στη συνέχεια, μάλλον ανήσυχη,

πήρε τηλέφωνο στο Ιατρικό Κέντρο, μου είπε να περάσω έξω από το γραφείο της (γιατί άραγε;), συνεννοήθηκε μαζί τους και ύστερα με φώναξε και με καθησύχασε ξανά πως δεν υπάρχει πρόβλημα. Ανέφερε μόνο ότι "έγιναν κάποια λάθη κατά την απομαγνητοφώνηση, υπάρχουν γραμματικά και συντακτικά λάθη, επειδή οι γραμματείς εκεί δεν μιλούν καλά ελληνικά!".

Λεπτομέρεια: Οι δύο νευρολόγοι που με κοίταξαν (η κυρία που μου έκανε τη διάγνωση κι ένας άλλος, που μου έκανε το ηλεκτροεγκεφαλογράφημα) δεν ξέρουν ότι οι παραισθήσεις που βλέπω ονομάζονται υπναγωγικές και υπνοπομπικές. Η πρώτη τις αποκαλεί απλώς "ψευδαισθήσεις" και ο δεύτερος "υπνικούς εφιάλτες". Ο δεύτερος μάλιστα, είναι της γνώμης πως "Δεν είναι τίποτα, μάλλον σου συμβαίνει επειδή φοβάσαι μήπως σου συμβεί!". Συμπέρασμα: Οι επιστήμονες δεν ξέρουν πώς να χειριστούν την κατάστασή μου. Πειράματα κάνουν...

Πέμπτη, 12 Αυγούστου 2010

Ψάχνοντας ανάμεσα στα παλιά μου κοσμήματα, πέφτω πάνω σ' ένα ζευγάρι ασημένια σκουλαρίκια που μου είχε χαρίσει η Μάγδα Σταυράκη (πολύ μορφωμένη, πάμπλουτη και διαρκώς κομπάζουσα προϊσταμένη στην Παγγαία) προ 15τίας για τα γενέθλιά μου. Όταν τα πρωτοείδα, θυμάμαι, το ασυνήθιστο σχέδιό τους μου χτύπησε περίεργα μα ο νους μου δεν προχώρησε τότε. Τα φόρεσα για χρόνια εκείνα τα σκουλαρίκια, ώσπου τα καταχώνιασα σ' ένα συρτάρι.

Σήμερα, για πρώτη φορά μετά από τόσα χρόνια, κάθομαι και παρατηρώ ότι τα εν λόγω σκουλαρίκια βρίθουν από παράξενα σύμβολα! Μια σχετική έρευνα στο Διαδίκτυο επιβεβαιώνει τις υποψίες μου, ότι τέτοια

σύμβολα χρησιμοποιούνται κατά κόρον από μαύρους μάγους, καθώς επίσης από ροδόσταυρους ή μασόνους: περίεργα ιδεογράμματα· ανάποδα διπλά ερωτηματικά· τρεις κουκίδες που σχηματίζουν ισόπλευρο τρίγωνο· πέντε κουκίδες μέσα σε κύκλο που τέμνεται από τρίγωνο· τρία τρίγωνα που η κορυφή τους δείχνει το κέντρο ενός δίσκου, στο χαμηλότερο μέρος του κοσμήματος. Μόλις δείχνω το ένα από τα σκουλαρίκια στο Νάσο, ρωτώντας τον απλά "Πώς σου φαίνεται;" εκείνος αναφωνεί αυθόρμητα: "Μη τυχαίο!". Και η αδελφή μου: "Αυτά τα τρίγωνα... Μήπως μας έχουν κάνει μάγια;"

Όσο κοιτάζω τα σκουλαρίκια, τόσο περισσότερο βλέπω ότι μοιάζουν με μαγικές (δαιμονικές;) σφραγίδες! Πάντως, από τότε που μου τα έδωσε η Σταυράκη άσπρη μέρα δεν έχω δει -παρόλο που τότε η ζωή μου είχε όλες τις προδιαγραφές για να εξελιχθεί θετικά. Ωστόσο, αντί να ακολουθήσει πρόοδος, όπως περίμενα, όλα πήγαν κατά διαόλου – και συνεχίζουν να πηγαίνουν, με τους πιο απίθανους τρόπους.

Ξαφνική ανάμνηση: Υπήρξε μια περίοδος που η κυρία Μάγδα ορμούσε χαρωπά επάνω μου και ανακάτευε επιδεικτικά τα φρεσκολουσμένα μαλλιά μου για αρκετή ώρα, λέγοντας: "Τι ωραία, μαλακά, λεπτά μαλλάκια!" Δεν τα χάιδευε απαλά και φυσιολογικά από πάνω προς τα κάτω, αλλά τα μάλαζε και τα ανάδευε από κάτω προς τα πάνω, με νευρωτική επιμονή. *Όλο και κάποια τρίχα θα έμενε στα χέρια της...*

Κατά πάσα πιθανότητα, λοιπόν, η Σταυράκη μου είχε κάνει μάγια πολύ πριν από την Περσεφόνη! Μπορώ να φανταστώ το λόγο: Εκείνη την εποχή ήμουν αρκετά αφελής ώστε να μιλώ σε ορισμένους συναδέλφους σχετικά με τα κυκλώματα και τους κρυφούς αφέντες του

κόσμου. Εννοείται πως η Σταυράκη αλλά και όλη η ηγεσία της Παγγαίας ανήκαν σε τέτοια υψηλά κυκλώματα. Εκείνο που δεν φανταζόμουν ήταν το ότι οι προϊστάμενοι μάθαιναν λεπτομερώς τις απόψεις μου -άρα με θεωρούσαν εχθρό του συστήματος. Και πάλι, όμως, δεν θα μπορούσα ποτέ να διανοηθώ πως θα έμπαιναν στον κόπο να μου κάνουν μάγια...

Σάββατο, 14 Αυγούστου 2010

Χθες το πρωί πίεσα τα σκουλαρίκια με τα χέρια μου και τα στράβωσα· έτσι χάλασε κάπως το σχέδιό τους, τα τρία τρίγωνα δεν βρίσκονται πια στην ίδια γραμμή και δεν δείχνουν το κέντρο του μεγάλου κύκλου. Το απόγευμα, που πήγαμε για μπάνιο με την αδελφή μου, τα πέταξα στη θάλασσα.

Τη νύχτα που μας πέρασε, είδα ένα παράξενο όνειρο: Είμαι ξαπλωμένη στην παραλία, όταν βλέπω κύμματα να πλησιάζουν απειλητικά. Ένα μεγάλο κύμα εφορμά και με σκεπάζει πριν προλάβω να ξεφύγω. Ξυπνώ ανήσυχη.

Μετά από λίγο, έρχεται άλλο ένα περίεργο όνειρο: Είναι νύχτα και η θάλασσα λαμπυρίζει στο φως του φεγγαριού, ενώ εγώ πετώ ψηλά, πάνω από το Ρίο ντε Τζανέιρο. Παρατηρώ τις ωραίες βουνοκορφές και την πόλη που απλώνεται από κάτω. Ξεχωρίζουν μερικά αγάλματα διάσπαρτα εδώ κι εκεί στις πλαγιές, μια φωτιά πάνω σε κορυφή, και ο Χριστός του Κορκοβάντο που δεσπόζει σε όλο το τοπίο.

Και τρίτο όνειρο: Χορεύω μαζί με άλλους μέσα σε μια ευρύχωρη αίθουσα. Μπροστά μου βγαίνει συνεχώς ο Χριστός. Συγκινούμαι και κλαίω με δάκρυα ανακούφισης. Τελικά, με διαλέγει να χορέψω γι' αυτόν στην πόλη Σιρεμπέμ...

Κυριακή, 15 Αυγούστου 2010

Ημερήσια εξόρμηση για μπάνιο στη Βουλιαγμένη μαζί με την αδελφή μου, τη Μαρίνα και τον μικρό. Ο Τώνης κουνάει ζωηρά τα ποδαράκια του μέσα στο νερό και κολυμπάει σαν παπάκι, ενώ κάθε τόσο γυρίζει γύρω-γύρω φορώντας τη σαμπρέλα του.

Σε μια στιγμή λιαζόμαστε ανέμελα στην παραλία όταν, με αρκετή έκπληξη, παρακολουθώ την Αλίκη να κανονίζει δια τηλεφώνου τις βάρδιες και τα ρεπό της εβδομάδας για τις υπόλοιπες τηλεφωνήτριες στα “Τρία Κυκλάμινα”. Μιλάει χαμηλόφωνα αλλά με πυγμή: Ποιά θα δουλέψει πρωί, ποιά απόγευμα, ποιά θα πάρει ρεπό ποιά μέρα, κλπ. Τότε μόλις, συνειδητοποιώ ότι η Αλίκη άρχισε να ανέρχεται κοινωνικά και ακαδημαϊκά από την εποχή που προσελήφθη στα “Τρία Κυκλάμινα”. Δεν έχει εμφανίσει γκόμενο από τότε (εδώ και έξι χρόνια τουλάχιστον, παράδοξο για τη σεξουάλα Αλίκη), έκτισε όμως τη μεζονέτα επάνω, μπήκε στο πανεπιστήμιο πρώτη, αριστεύει σε όλα τα μαθήματα και, όπως διαπιστώνω, λύνει και δένει στην εταιρεία. Λογικό συμπέρασμα: Κάποιο από τα αφεντικά την πηδάει.

Το απόγευμα έρχεται και μας βρίσκει ο Γιάννης, μας παίρνει και πάμε στη μεγάλη παραλία του Καβουρίου για φαγητό. Καθόμαστε σε μια παραθαλάσσια ταβέρνα με θέα το φωτισμένο γραφικό νησάκι. Η ώρα περνάει ευχάριστα με ζωηρές κουβέντες σχετικά με την οικονομική κρίση που σκοπό έχει την εξαθλίωση των χαμηλότερων κοινωνικών τάξεων. Τρώμε καλαμαράκια, πατάτες, καβουρόψυχα, τυροκροκέτες, γαρίδες, κλπ.

Το κλίμα μου φαίνεται αρκετά θετικό κι αρχίζω να λέω διάφορα: “Ζούμε μακριά από τη φύση, σε αφύσικα πυκνοκατοικημένες πόλεις, μέσα σ' ένα αφύσι-

κο περιβάλλον, υπηρετούμε αφύσικες τεχνολογίες και ακολουθούμε έναν αφύσικο τρόπο ζωής. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, άγιοι είμαστε έτσι όπως είμαστε!”. Όλοι με ακούνε με προσοχή. Ένα κορίτσι γύρω στα δώδεκα, από διπλανό τραπέζι, έχει πλησιάσει και παρακολουθεί μ' ενδιαφέρον όσα λέω. Της χαμογελώ με συμπάθεια...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Αύγουστος 2010):*** Από τότε που πέταξα τα σκουλαρίκια της Σταυράκη, βρίσκω πως το μυαλό μου έχει ξεμπλοκάρει αρκετά: Βλέπω πιο καθαρά πίσω από τα φαινόμενα, αναγνωρίζω τα όποια λάθη μου, αποφεύγω περιττές ταλαιπωρίες, ενώ βρίσκω ευκολότερα λύσεις σε καθημερινά προβλήματα. Όσον αφορά τα νυχτερινά μου προβλήματα, μη βλέποντας φως από πουθενά αλλού, στις 10 του μήνα ξεκίνησα τα αντιεπιληπτικά χάπια, ένα κάθε βράδι. Στην αρχή πήγαινα καλά, μα ύστερα από έξι μέρες τα υπναγωγικά ***οράματα φωτιάς*** επέστρεψαν. Μόλις αύξησα τη δόση σε δύο χάπια (ένα το πρωί, ένα το βράδι), τα επεισόδια πλήθυναν. Έτσι, την 9η μέρα της θεραπείας έκοψα τα φάρμακα. Ωστόσο, η κατάσταση μοιάζει να έχει ξεφύγει πια από κάθε έλεγχο, προς μεγάλη μου θλίψη.

Στις 30 Αυγούστου επισκέφθηκα ξανά τη νευρολόγο, μήπως και μου γράψει κανένα άλλο φάρμακο, ίσως για ναρκοληψία. Της εξήγησα ότι με τα χάπια που μου έδωσε δεν είδα βελτίωση, εκείνη είπε πως “αυτή ήταν αρχική δόση” και μου άλλαξε τη συνταγή μα όχι και τη διάγνωση. Το νέο φάρμακο είναι ισχυρότερο αντιεπιληπτικό και στις πολύ συχνές παρενέργειές του περιλαμβάνει: κατάθλιψη, ζάλη, ναυτία, αργή σκέψη, παραισθήσεις -δηλαδή ό,τι ακριβώς θέλω να αποφύγω...

Όταν τη ρώτησα αν τα αποτελέσματα των εξετάσεων δείχνουν επιληψία, η γιατρός μου απάντησε πως η μαγνητική τομογραφία εγκεφάλου και το ηλεκτροεγκεφαλογράφημα δεν αποκαλύπτουν τέτοιου είδους προβλήματα παρά μονάχα στο 2% των περιπτώσεων. *Γιατί μ' έβαλε να τις κάνω, τότε;*

Συνολικά αυτό το μήνα μου ήλθαν 11 οράματα φωτιάς (κυρίως τις ημέρες που πήγα για θαλάσσιο μπάνιο), 3 όνειρα με φλόγες, και 5 φορές το εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση”...

Το Κοσμικό Σφάλμα: Από τότε που ήμουν μικρή, είχα πάντα την έντονη αίσθηση πως αυτός ο κόσμος δεν είναι για μένα. Γιατί όμως; Τι είναι αυτό που μ' ενοχλεί τελικά σ' αυτό τον κόσμο; Το πρόβλημά μου ήταν πάντα οι *Άλλοι:* Όλοι αυτοί ("συνάνθρωποι") που μου μοιάζουν εξωτερικά μα εσωτερικά δεν έχουν καμία σχέση με μένα. Ωστόσο βρίσκονται συνεχώς γύρω μου και, ο καθένας με τον τρόπο του, φροντίζουν να παρακολουθούν και να οριοθετούν την κάθε μου κίνηση. Παράλληλα, μου υποβάλλουν διαρκώς, έμμεσα ή άμεσα, την ιδέα ότι εγώ δεν είμαι ποτέ αρκετά έξυπνη, όμορφη, καλή, άξια – όπως όλοι Αυτοί, που τα έχουν όλα, ενώ εγώ μένω πάντα στο μηδέν.

Μέσα στον (τεχνητό) κόσμο όπου ζω, οι πάντες και τα πάντα υπονομεύουν την Πίστη: την πίστη στον εαυτό μου. Οι θρησκείες τους (μου) λένε ότι οφείλω κάθε στιγμή τρόμο και υποταγή στον "παντοδύναμο Θεό" τους ή ότι το εγώ μου οφείλει να διαλυθεί εντελώς μέσα στο εγώ του Θεού τους. Οι επιστήμες τους (μου) λένε πως δεν είμαι παρά ένας ασήμαντος κόκκος άμμου, πάνω σ' έναν μεγαλύτερο κόκκο άμμου (Γη), που βρίσκεται μέσα σ' έναν άλλο, μεγαλύτερο κόκκο άμμου

(γαλαξίας) μέσα στην απέραντη θάλασσα του σύμπαντος. Μου λένε, δηλαδή, ότι είμαι ένα τίποτα...

Πέρα απ' αυτά, όλοι τους συμφωνούν πως το νόημα της ζωής (μου) είναι να υπηρετώ τους *Άλλους*. Καμία μου πράξη δεν έχει νόημα αν δεν εξυπηρετεί με κάποιο τρόπο τους *Άλλους*. Ό,τι κι αν δημιουργήσω, δεν έχει καμιά αξία αν δεν αρέσει στους *Άλλους*. Παραδόξως, όμως, ό,τι κι αν κάνω δεν είναι ποτέ ικανοποιητικό γι' αυτούς...

Από την άλλη πλευρά, το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα διαμορφώνεται έτσι γύρω μου ώστε να με αποκλείει συστηματικά από κάθε φυσιολογική, ανθρώπινη δραστηριότητα: Η κοινωνική μου ζωή είναι πλέον πρακτικά ανύπαρκτη, καθώς οι φίλοι όσο πάνε λιγοστεύουν ή αποδεικνύονται εχθροί· έρωτας δεν φαίνεται ποτέ, ούτε με το κυάλι· η δημιουργία δικής μου οικογένειας φαντάζει σαν ένα τρελό, ξένο όνειρο· λόγω ηλικίας και απουσίας κονέ, μου είναι πλέον αδύνατο να βρω μια σοβαρή δουλειά· τα οικονομικά μου πάνε από το κακό στο χειρότερο, ζω πια με 300 ευρώ το μήνα· παντού επικρατεί ένας ασίγαστος ανταγωνισμός (ποτέ δεν τα κατάφερνα σ' αυτό)· η μάχη των δυο φύλων εξακολουθεί να είναι πανταχού παρούσα, κι εγώ "τυχαίνει" να ανήκω στο λεγόμενο ασθενές φύλο· δεν προχωρά κανείς ούτε βήμα αν δεν ανήκει σε κάποιο κύκλωμα, εγώ όμως ήμουν πάντα απέξω: δεν τα κυνήγησα, μα ούτε αυτά με κυνήγησαν...

Τα απίθανα προβλήματα που αντιμετωπίζω σε όλη μου τη ζωή, δημιουργούνται όλα από τους *Άλλους*. Οποιαδήποτε διαπροσωπική σχέση μου (φιλική, επαγγελματική, κοινωνική) αργά ή γρήγορα αποβαίνει αρνητική για μένα. Όλοι με βλάπτουν τελικά, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, λες και υπακούνε όλοι τους

στην ίδια "άνωθεν" εντολή. Το δικό μου φταίξιμο είναι η ευπιστία που συχνά δείχνω στους ανθρώπους. Ευπιστία κι εμπιστοσύνη: ελαττώματα που ακόμη προσπαθώ να περιορίσω.

Στο μεταξύ, στην πρώτη ευκαιρία οι Άλλοι με υπονομεύουν, με προδίδουν, με ζημιώνουν, μου κάνουν μέχρι και μάγια! Και το μεγαλύτερο κακό το προξενούν, κατά κανόνα, εκείνα τα άτομα που μου δείχνουν "κατανόηση" κι εμπιστεύομαι περισσότερο! Στην καλύτερη των περιπτώσεων, η επαφή με τους *Άλλους* μου προκαλεί χάσιμο χρόνου, σύγχυση, ενόχληση.

Ποιός θα ήταν η ιδανικός κόσμος για μένα; Σαφώς, ένας κόσμος δίχως ανθρώπους. Μόνο τότε θα μπορούσα να είμαι πραγματικά ο εαυτός μου και να ελέγχω το προσωπικό μου σύμπαν. *Το Κακό είναι οι Άλλοι. Το Καλό είμαι Εγώ...*

... Απόλυτο Μηδέν: Το Απόλυτο Μηδέν είναι η θερμοκρασία όπου η εντροπία φθάνει στην ελάχιστη τιμή της. Σύμφωνα με τους νόμους της Θερμοδυναμικής, το Απόλυτο Μηδέν (-273,15^{o} C) είναι αδύνατον να επιτευχθεί με τεχνητά ή φυσικά μέσα εφόσον κάτι τέτοιο απαιτεί ένα σύστημα πλήρως απομονωμένο από το υπόλοιπο σύμπαν *[μοναξιά]*.

Θεωρητικά, ένα σύστημα που βρίσκεται στους -273,15^{o} C έχει κβαντική μηχανική ενέργεια μηδενικού επιπέδου. Παρόλο που η μοριακή κινητική ενέργεια δεν μηδενίζεται εντελώς, το σύστημα δεν έχει αρκετή ενέργεια για να μεταβιβάζει σε άλλα συστήματα. Έτσι, παρατηρείται ακινησία ύλης και σταμάτημα χρόνου *[νεκρική ακινησία]*.

Όταν η ύλη πλησιάζει στο Απόλυτο Μηδέν, επιτυγχάνονται κβαντικά φαινόμενα όπως η υπεραγωγι-

μότητα (δηλαδή το ηλεκτρικό ρεύμα περνά μέσα από το υλικό χωρίς να επηρεάζεται καθόλου απ' αυτό[1]) και η υπερρευστότητα (αν χώσεις μια ράβδο μέσα σε υγρό που βρίσκεται στους -273,15º C, βγαίνει στεγνή -δηλαδή το ιξώδες του υγρού μηδενίζεται[2]), ενώ η θερμική χωρητικότητα γίνεται άπειρη.

1: Έτσι κι εγώ, ως "απόλυτο μηδέν", αδυνατώ να επηρεάσω πρόσωπα και πράγματα.

2: Ομοίως, αδυνατώ ν' ακολουθήσω τις "μάζες".

Το αντίθετο του Απόλυτου Μηδενός (= το άκρο του Πάγου) είναι η θερμοκρασία των 10^{32} ºC (το άκρο της Φωτιάς). Η Ανθρωπότητα οδεύει συνολικά προς την απόλυτη Φωτιά. Εγώ οδεύω προς το απόλυτο Ψύχος. *Αυτοί Είναι Ένα. Εγώ Είμαι Ένα Άλλο...*

Το Πρόσωπο του Θεού

Αναρωτιόμουν, ακόμη μια φορά:
Πώς κατέληξα εδώ;
Μετά από 18 ολόκληρα χρόνια εσωτερικής αναζήτησης, διαλογισμών και ποικίλων μεταφυσικών εμπειριών,
τώρα να βασανίζομαι από τρομακτικά "σημεία",
να διακατέχομαι από ζοφερές έμμονες ιδέες,
μηνύματα της κόλασης να δηλητηριάζουν τα όνειρά μου (εμένα, που κάποτε ήμουν ονειρεύτρια!),
να παίρνω ψυχοφάρμακα και βελτίωση να μη βλέπω!
Τι φταίει;
Σαν κεραυνός με χτύπησε η αλήθεια:
Το ότι είμαι ζωντανή, αυτό φταίει!
Όσο ζεις, παθαίνεις. Όσο υπάρχεις, υποφέρεις.
Είναι τραυματικό το να υπάρχεις.

Ο ***Θεός*** αυτού του κόσμου είναι η ***Φωτιά***. Πρόκειται για ένα αόρατο πνεύμα που διαποτίζει τα πάντα μέσα στο σύμπαν. Κάτω από ορισμένες συνθήκες υλοποιείται μερικώς στο υλικό πεδίο κι εκδηλώνεται με τη μορφή της φωτιάς. Θεωρώ αρκετά πιθανόν η Φωτιά να μην είναι φυσικό φαινόμενο αλλά να εισέβαλε στον κόσμο από αλλού, πριν από δισεκατομμύρια χρόνια, μέσω της λεγόμενης "Μεγάλης Έκρηξης". Έκτοτε εξαπλώνεται διαρκώς σε όλο και πιο απέραντο χώρο, κατακερματιζόμενη σε μυριάδες μυριάδων ήλιους.

Δεν υπάρχει στ' αλήθεια "πνευματικός κόσμος". Δεν υπάρχουν πολλά πνεύματα· ένα υπάρχει, το οποίο διαπερνά τα πάντα μέσα στο σύμπαν, σε όλες τις

διαστάσεις, παράγοντας έτσι όντα διαφορετικών επιπέδων όπως φυτά, ζώα, ανθρώπους, αγγέλους, δαίμονες, εξωγήινες οντότητες κλπ. Χαρακτηρίζονται ως πνευματικά τα όντα που ανήκουν σε διαφορετική από την υλική διάσταση, άρα αόρατα και ακατάληπτα στις κοινές αισθήσεις. Ωστόσο, όλες οι μορφές ζωής μέσα στο σύμπαν, όσο επικίνδυνες ή αρνητικές κι αν φαίνονται, δρουν πάντοτε σύμφωνα με το “θεϊκό σχέδιο” του Θεού-Φωτιά.

Η Φωτιά είναι το πρόσωπο του Θεού στο υλικό πεδίο. Δεν ανήκει στις καταστάσεις της ύλης (αέρια, υγρή ή στερεή), ωστόσο αποτελεί το κυρίαρχο φαινόμενο σε ολόκληρο το σύμπαν: Η επίσημη επιστήμη θεωρεί το σύμπαν ολόκληρο ως έκρηξη μιας αρχικής πυρόσφαιρας. Οι ήλιοι είναι γιγάντιες μάζες αερίων που καίγονται. Βεβαίως, όποτε ανάβει μια φλόγα, καταστρέφει κάτι. Όσο εξαπλώνεται η φωτιά, τόσο περισσότερα πράγματα καταστρέφει. Το φως, ως προϊόν της φωτιάς, είναι η λαμπερή μάσκα του Κακού:
ΦΩΣ = 1500 = ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Στον κόσμο παρατηρούνται τρεις βασικές μορφές φωτιάς: α) Βραδεία καύση: παράγει θέρμη αλλά όχι φλόγα. Δημιουργεί έμβια όντα αλλά και σκουριά στα μέταλλα. β) Ταχεία καύση: παράγει φλόγες, δημιουργεί θερμότητα και φως. γ)Ταχύτατη καύση: προκαλεί πάσης φύσεως εκρήξεις.

Σύμπτωση: *Την ώρα που γράφω τα παραπάνω, ο μπαμπάς ξέχασε το φίλτρο του απορροφητήρα μέσα στον αναμμένο φούρνο, στους 250 ^oC, και παραλίγο να πάρει φωτιά το σπίτι.*

Ό,τι καίγεται “πονά” και όσο μεγαλύτερη είναι η θερμοκρασία του πυρός τόσο εντονότερος είναι ο “πόνος” που προξενεί στο καιόμενο υλικό. Αν, μάλιστα,

αυτό το υλικό είναι έμβιο, τότε ο ***Πόνος*** είναι συνειδητός, άρα ακόμη οξύτερος.

Όσο δυναμώνει συνολικά η Φωτιά στο γήινο πεδίο, τόσο δυναμώνει ο συνολικός πόνος παγκοσμίως. Είναι γενικώς διαπιστωμένο ότι με το πέρασμα του χρόνου η ανθρώπινη ζωή γίνεται όλο και πιο επώδυνη, τόσο σε προσωπικό όσο και σε συλλογικό επίπεδο, παρά την επιστημονική και κοινωνική πρόοδο ή τις προσωπικές επιτυχίες του καθενός. "Κάθε πέρσι και καλύτερα", συμφωνούν όλοι.

Για κάποιο περίεργο λόγο, η δυστυχία δεν λείπει ποτέ από τη ζωή: Αν καταφέρεις να λύσεις ένα πρόβλημα, αυτό αμέσως αντικαθίσταται από ένα άλλο, χειρότερο από το προηγούμενο. Αν μάθεις να ζεις με το πρόβλημα, δηλαδή πάψεις να το σκέφτεσαι οπότε δεν σ' ενοχλεί, τότε γρήγορα εμφανίζεται ένα νέο πρόβλημα, άγνωστο μέχρι τώρα, πιο σοβαρό από το προηγούμενο, που δεν θα μπορείς να το αντιμετωπίσεις αποτελεσματικά, άρα θα σου φέρνει οδύνη. Αν κάποτε το συνηθίσεις κι αυτό, τότε καταφθάνει νέο πρόβλημα, ακόμη σοβαρότερο, κ.ο.κ. Έτσι, ποτέ δεν παύεις να "καίγεσαι" μέσα στην οδύνη.

Ακόμη και σε περιόδους ειρήνης, ο κόσμος μοιάζει με ναρκοπέδιο: Χρειάζεται να έχεις τρομερό αυτοέλεγχο για να αποφεύγεις ορατούς και αόρατους κινδύνους που καιροφυλακτούν σε κάθε σου βήμα: Ό,τι φας, ό,τι πιεις, ό,τι κάνεις, ό,τι σου κάνουν, ό,τι σκέφτεσαι, ό,τι σκέφτονται οι άλλοι για σένα, ό,τι αισθάνεσαι, ό,τι αισθάνονται οι άλλοι για σένα, ό,τι δεις, ό,τι ακούσεις, ό,τι σου συμβεί, πιθανότατα θα είναι "κακό" για σένα, δηλαδή θα σε "καίει". Ακόμη: ό,τι σε ενοχλεί (σε "καίει") βρίσκεται πάντα μπροστά σου· ό,τι σε ευχαριστεί (σε "σβήνει") διαρκεί ελάχιστα ή καθόλου.

Η ***Ψυχή*** είναι η "θεϊκή σπίθα" μέσα σου, αυτό που σε κρατά ζωντανό. Είναι η κρυφή φλόγα μέσα σε κάθε έμβιο ον, ένα μικρό μέρος του Θεού-Φωτιά, η οποία προγραμματίζει κάθε πλάσμα έτσι ώστε να δρα σύμφωνα με το Θείο Θέλημα. Είναι αδύνατο να αντιταχθεί μια ψυχή στο θέλημα του Θεού, επειδή ακριβώς αποτελεί μέρος του. Η φωτιά (ψυχή) δεν μπορεί ούτε θέλει να αντιταχθεί στη φωτιά (Θεός). Όσο πιο πολύ πονάει ένα έμβιο ον, τόσο ισχυρότερη γίνεται η φωτιά (ψυχή) μέσα του. Είναι γενικά παραδεκτό ότι "ο πόνος δυναμώνει την ψυχή".

Να γιατί όλες οι ***θρησκείες*** λατρεύουν τον πόνο, διακηρύττουν ότι "όν αγαπά ο Θεός παιδεύει" και συμβουλεύουν τους πιστούς όχι μόνο να μην αποφεύγουν τον πόνο αλλά να τον καλοδέχονται και να ευχαριστούν το Θεό γι' αυτό! Δεν είναι καθόλου τυχαίο το ότι όλες οι θρησκείες λατρεύουν το Θεό μέσω της φωτιάς. Οι αρχαιότερες θρησκείες λάτρευαν τον Θεό-Ήλιο ως υπέρτατη θεότητα. Τα σύγχρονα κυρίαρχα ιερατεία αποκρύβουν μεθοδικά την αλήθεια και μιλούν αόριστα για τον Ένα, Ουράνιο, Πατέρα Θεό. Παράλληλα, όμως, ο Χριστός είναι "το Φως του Κόσμου" αλλά και ο Εωσφόρος είναι "Αυτός που φέρνει το φως". *Η Φωτιά φέρνει το Φως.* "Γεννηθήτω φως" είναι η πρώτη εντολή δημιουργίας που δίνει ο Θεός των Χριστιανών. Όμως, το φως δημιουργείται από τη φωτιά.

Κομμάτια του θρησκευτικού παζλ: Τα ιερά των εκκλησιών είναι πάντα στραμμένα προς την ανατολή του ηλίου, τα εικονοστάσια στα σπίτια επίσης· τα κεριά που ανάβουμε στις εκκλησίες για να προσευχηθούμε στο Θεό, μικρές φλόγες· το Άγιο Φως, που ανάβει μόνο του "θαυματουργικά" τη νύχτα της Ανάστασης, πολλαπλασιάζεται σε δισεκατομμύρια φλόγες και μοιράζεται

σε όλους τους πιστούς ανά την υφήλιο -γεγονός που γιορτάζεται με πυροτεχνήματα (*αλήθεια, η παραγωγή φωτιάς από το τίποτα, δεν θεωρείται μαύρη μαγεία;*)· η διατήρηση του "ιερού πυρός" στους αρχαίους ναούς· η τελετουργική καύση των νεκρών· η πυρά που κάποτε έκαιγε τις "αντίχριστες" μάγισσες· το "άπειρο φως" που ευελπιστούν να βιώσουν κάποτε όλοι όσοι ασχολούνται με το διαλογισμό· το δόγμα του Καθαρτηρίου Πυρός· τα φρικτά βασανιστήρια που τόσο πρόθυμα υπέμεναν οι θρησκευτικοί μάρτυρες για την πίστη τους *[η αποθέωση του πόνου]*· η "αιώνια κόλαση" περιγράφεται ξεκάθαρα σαν μια απέραντη φωτιά που θα κατακαίει αέναα τους αμαρτωλούς· ο παράδεισος, αντίθετα, δεν περιγράφεται καθόλου ξεκάθαρα...

Ακόμη: Το ιδανικό της θυσίας, κοινό σε όλους τους πολιτισμούς· η γενικευμένη πίστη στην "εσωτερική φλόγα", που καίει μέσα σε όλους μας· η ευρύτερα διαδεδομένη πεποίθηση πως "όλα είναι ένα" (*σαν τη φωτιά που μπορεί να διασπαστεί σε απειράριθμες φλόγες, οι οποίες όμως μπορούν να ξαναενωθούν σε μια απέραντη πυρκαγιά· όλα είναι ένα μέσα στη φωτιά*)· η παγκόσμια λατρεία του πόνου, σωματικού και ψυχικού, που τάχα "εξαγνίζει" και διδάσκει· η κοινή παραδοχή πως το αόρατο (πνευματικό, πύρινο) είναι αναμφισβήτητα ανώτερο από το ορατό (υλικό)· ομοίως, η ενέργεια (καμένη ύλη) θεωρείται πάντα σπουδαιότερη από την αδρανή ύλη (που δεν έχει καεί ακόμη).

Τι είναι ***Ζωή;*** Τι είναι ***Φωτιά***; Οι επιστήμονες δεν έχουν βρει ικανοποιητικές απαντήσεις σε αυτά τα δυο πανάρχαια ερωτήματα. Ωστόσο, η Ζωή ορίζεται από τα εξής τρία χαρακτηριστικά:

Α) Μεταβολισμός της ύλης = καύση ουσιών =

φωτιά: Όπως η φωτιά έχει ανάγκη να καίει συνεχώς καινούργιο υλικό για να διατηρείται, έτσι και τα έμβια όντα χρειάζεται να τρώνε τακτικά, δηλαδή να καίνε εσωτερικά μέσα τους τροφές για να διατηρούνται ζωντανά. Ακόμη, όπως η φωτιά χρειάζεται να καίει συνεχώς οξυγόνο για να συντηρείται, έτσι και οι ζωντανοί οργανισμοί πρέπει να αναπνέουν, δηλαδή να καίνε διαρκώς οξυγόνο μέσα τους για να επιβιώνουν.

Β) Ανάπτυξη: Η ζωή αρχικά συλλαμβάνεται ως έμβρυο, κατόπιν γίνεται βρέφος, μετά παιδί, ύστερα ενήλικας (εφόσον βρίσκει την απαραίτητη τροφή-καύσιμο). Ομοίως, η φωτιά ανάβει από μια μικρή σπίθα, η οποία γρήγορα γίνεται φλόγα, μετά φωτιά ή πυρκαγιά -ανάλογα με τα υλικά που θα “καταναλώσει”. Ακόμη, όπως οι έμβιοι οργανισμοί γερνούν με το χρόνο και στο τέλος πεθαίνουν, έτσι και τα καύσιμα υλικά φθείρονται με το χρόνο, ώσπου χάνονται και η φωτιά σβήνει.

Γ) Πολλαπλασιασμός: Η ζωή γεννιέται όταν δυο όμοια γενετικά υλικά του ιδίου είδους έλθουν σε τριβή μεταξύ τους. Με ανάλογο τρόπο, η φωτιά γεννιέται όταν δυο όμοια, κατάλληλα υλικά (πχ ξύλα), έλθουν σε τριβή μεταξύ τους. Βέβαια, η φωτιά μπορεί να πολλαπλασιάζεται πολύ πιο εύκολα από τη ζωή: Αρκεί η μετάδοση μόνο μιας σπίθας πάνω σε καινούργιο καύσιμο υλικό, για να γεννηθεί μια νέα πυρκαγιά.

Εκ των ανωτέρω γίνεται λοιπόν φανερό ότι η Ζωή είναι Φωτιά. Για την ακρίβεια, η ζωή αποτελεί μορφή φωτιάς. Κάθε έμβιο ον είναι φωτιά, μια “αργή φωτιά” που διαρκεί χρόνια ολόκληρα. Κάθε ζωντανός οργανισμός αποτελείται από το υλικό μέρος (που έχει βάση τον άνθρακα, δηλαδή το πιο καύσιμο υλικό στη γη) και το ψυχικό μέρος (δηλαδή την αόρατη “εσωτερική φλόγα” που σιγοκαίει στα σωθικά και προκαλεί τον

μεταβολισμό της ύλης). Η λεγόμενη “ζωτική δύναμη” (élan, lifeforce) μπορεί να ταυτιστεί με την “ψυχή” και είναι ένα είδος ηλεκτρικού ρεύματος το οποίο διατρέχει και ζωοποιεί ολόκληρο το σώμα. Ας θυμηθούμε και το μηχάνημα απινίδωσης στα νοσοκομεία, που χρησιμοποιείται για να επαναφέρει νεκρούς στη ζωή...

Έτσι, λοιπόν, συνάγεται ότι η ζωή είναι φωτιά και εφόσον η φωτιά είναι πόνος (ό,τι καίγεται πονά), τότε και η ζωή είναι πόνος. Σε γενικές γραμμές, όσο πιο εξελιγμένη είναι μια οντότητα, τόσο περισσότερο πόνο προκαλεί στο περιβάλλον της αλλά και τόσο περισσότερο πόνο βιώνει -σωματικό ή ψυχικό. Κατ' αυτό τον τρόπο, ο άνθρωπος βιώνει και προξενεί μεγαλύτερο πόνο από τα ζώα, τα ζώα από τα φυτά, τα φυτά από τη λεγόμενη “άψυχη ύλη”.

Επιπλέον, τα εξελιγμένα όντα, όπως ο άνθρωπος, διαθέτουν ***νόηση:*** Πρόκειται για ένα υπερπολύπλοκο δίκτυο από ατέρμονες αλληλουχίες καταιγιστικών ηλεκτρικών εκκενώσεων που λαμβάνουν χώρα μέσα στον εγκέφαλο. Όσο πιο επίμονη είναι η σκέψη, τόσο περισσότερα εγκεφαλικά κύτταρα καίει. Ομοίως, όσο πιο εμπαθή και βασανιστικά είναι τα συναισθήματα, τόσο πιο πολύ “καίνε” τον εγκέφαλο.

Ο νους είναι ένας φυσικός συσσωρευτής πόνου. Έχει την εγγενή, αυθόρμητη τάση να κολλάει στη δυστυχία. Δηλαδή: Ένα έντονα αρνητικό γεγονός, όπως ένα δυστύχημα, μπορεί να προκαλέσει μετατραυματικό στρες, το οποίο με τη σειρά του οδηγεί σε χρόνιες ψυχώσεις ή επαναλαμβανόμενους εφιάλτες που δεν σταματούν ποτέ. Αντίθετα, ένα έντονα θετικό γεγονός, όπως ένα ευχάριστο ταξίδι, δεν δημιουργεί ποτέ κάτι ανάλογο στον ψυχισμό. Θετικές ψυχώσεις δεν υπάρχουν, ούτε παρατηρούνται ποτέ επαναλαμβανόμενα

όνειρα με ευχάριστο περιεχόμενο.

Η ευτυχία, όσο ισχυρή κι αν είναι, εξατμίζεται γρήγορα από το υποσυνείδητο. Αντίθετα, ένα αρνητικό συμβάν μπορεί να σφραγίσει ολόκληρη τη ζωή ενός νοήμονος οργανισμού. Εξάλλου, όλοι οι άνθρωποι επικεντρώνονται πολύ πιο εύκολα στα όποια προβλήματά τους, τα μεγαλοποιούν και τα διατυμπανίζουν, ενώ συνηθίζουν να παραβλέπουν τα όποια θετικά σημεία στη ζωή τους. *Βέβαια, είναι αλήθεια ότι ακόμη και μια σταγόνα δηλητήριο καταστρέφει και το πιο γλυκό ποτό...*

Σκοπός της ζωής: Όσο περισσότερο η Φωτιά υλοποιείται στο φυσικό πεδίο, τόσο πιο ισχυρή γίνεται συνολικά μέσα στο σύμπαν. Το φαινόμενο της ζωής επιτρέπει στο Πυρ να αλλάζει συνεχώς μορφές, έμβιες ή όχι, και να δυναμώνει με το πέρασμα του χρόνου. Κάθε φορά που τρώτε, πίνετε, αναπνέετε, δράτε, σκέπτεστε, θλίβεστε, θυμώνετε, φοβάστε, διαιωνίζετε το είδος, δημιουργείτε, φιλοδοξείτε, δολοπλοκείτε, ανάβετε φωτιά για οποιοδήποτε λόγο, ο Θεός-Φωτιά ισχυροποιείται σαν σύνολο. Κι εγώ τώρα, που σκέπτομαι και γράφω, υπηρετώ τον Θεό-Φωτιά. Όποτε, μάλιστα, χρησιμοποιείτε μεταλλάξεις της φωτιάς (ηλεκτρισμό, λέηζερ, ηλεκτρονικά μηχανήματα κλπ), τότε ο Θεός-Φωτιά όχι μόνο ενισχύεται αλλά κι εξελίσσεται συνολικά.

Πολιτισμός: Η φωτιά δεσπόζει στη ζωή του ανθρώπου εδώ και 200.000 χρόνια. Ολόκληρος ο ανθρώπινος πολιτισμός αποτελεί εκδήλωση της Φωτιάς. Σημειωτέον ότι από τα αμέτρητα είδη ζωής στον πλανήτη, μονάχα ο άνθρωπος μπορεί να ανάβει φωτιά και να την χρησιμοποιεί. Όλα τα υπόλοιπα ζώα όχι μόνον αδυνατούν ν' ανάψουν φωτιά αλλά τη φοβούνται και την αποφεύγουν.

Βασικός σκοπός του πολιτισμού είναι να συσσωρεύει όσο γίνεται περισσότερη ύλη (μάζα, ενέργεια, πληροφορία) σε όσο το δυνατόν μικρότερο χώρο: Ασφυκτικές συσσωρεύσεις κτηρίων, ανθρώπων, θορύβων στις πόλεις· τρανζίστορς, ηλεκτρονικοί υπολογιστές, νανοτεχνολογίες, τσιπάκια που χωρούν και επεξεργάζονται όλο και πιο απειράριθμες πληροφορίες μέσα σε όλο και πιο ελάχιστο χώρο. Όμως, όσο μεγαλύτερη *πίεση* εξασκείται σ' ένα δεδομένο σημείο, τόσο μεγαλύτερος είναι ο *πόνος* που προκαλείται. Χάρη στον "πολιτισμό", η Φωτιά αρχίζει να γεμίζει ασφυκτικά το Κενό.

Όλες οι πρόοδοι των επιστημών και της τεχνολογίας εξυπηρετούν το Θεό-Φωτιά. Καμία σοβαρή ανθρώπινη εφεύρεση δεν λειτουργεί χωρίς την παρουσία καύσης ή φωτιάς: Χάρη στις ανθρώπινες εφευρέσεις, η φωτιά εξελίσσεται διαρκώς και μεταλλάσσεται σε ηλεκτρικό ρεύμα (χωρίς αυτό τίποτα δεν λειτουργεί μέσα στο Matrix), μηχανές εσωτερικής καύσης, ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες, πυρηνική ενέργεια, ραδιενέργεια, λέηζερς κλπ. Έτσι, δημιουργούνται μορφές πυρός που μπορούν να διατηρούνται έξω από τις ηλιακές μάζες, διαρκούν όλο και περισσότερο χρόνο, ενώ καίνε όλο και περισσότερη ύλη σε όλο και ψηλότερες θερμοκρασίες.

Κάτι ασύλληπτα κακό κυοφορείται εδώ στη Γη· στους ανθρώπους έχει μυστικά ανατεθεί να το εκκολάψουν ώσπου να ωριμάσει αρκετά και να αποκαλυφθεί όταν έλθει το "Πλήρωμα του Χρόνου"...

Το Θέλημα του Θεού: Η ζωή αποτελεί ένα απλό, προσωρινό στάδιο στην εξέλιξη της Φωτιάς. Απώτερος στόχος του Θεού-Φωτιά είναι να εκδηλωθεί κάποτε εξ

ολοκλήρου στο υλικό πεδίο και να γεμίσει όλο το χώρο του σύμπαντος: Όλα να γίνουν μια άπειρη φωτιά που θα καίει αέναα, στον αιώνα τον άπαντα (το Πυρ το Αιώνιον;) – περίπου σαν τα εκατομμύρια εκτάρια δασών που κατακαίγονται ανελέητα σε αμέτρητες πυρκαγιές κάθε καλοκαίρι, συστηματικά σε όλη την υφήλιο, δίχως να μπορεί κανείς να κατανοήσει επαρκώς το πώς και γιατί...

Το δίπολο ***"Καλό-Κακό"*** δεν κανένα νόημα για τον αληθινό θεό του κόσμου. Ο δυισμός είναι κατασκεύασμα των θρησκειών και αποσκοπεί στην πνευματική τρομοκρατία και χειραγώγηση των μαζών. Ο αληθινός Θεός και δημιουργός του κόσμου, ο Θεός-Φωτιά, δεν ενδιαφέρεται για το τι πράττεις, αρκεί να πράττεις όσο γίνεται περισσότερα! Ούτε τον νοιάζει τι σκέφτεσαι ή τι αισθάνεσαι, αρκεί να σκέφτεσαι και να αισθάνεσαι όσο γίνεται πιο πολύ και πιο έντονα! Το μόνο πραγματικό "αμάρτημα" απέναντι στο Θεό-Φωτιά είναι η καταστολή της φωτιάς: Να μην εργάζεσαι, να μην δρας, να μη μιλάς, να μη σκέφτεσαι, να μη νιώθεις, να μην υποφέρεις. Όταν αποφεύγεις τις πολλές "καύσεις", απομακρύνεσαι από τη Φωτιά και πλησιάζεις το Κενό – πράγμα που ο Θεός-Φωτιά δεν ανέχεται.

Καταστάσεις όπως η αδράνεια, η απομόνωση, η χαλάρωση, η ξεγνοιασιά, το "κενό σημείο" στο νου, δεν προκαλούν έντονες καύσεις στον οργανισμό ούτε αρκετές ηλεκτρικές εκκενώσεις ανάμεσα στα εγκεφαλικά κύτταρα, άρα δεν προάγουν τον Θεό-Φωτιά. Γι' αυτό το λόγο, η ηρεμία (ερημία) είναι γενικά ανεπιθύμητη στον κόσμο και ο Θεός την αναιρεί το συντομότερο δυνατό, με διάφορους τρόπους: στέλνει στους "παραβάτες" διάφορα προβλήματα, υποχρεώσεις,

συμφορές, ή αλλόκοτες ενοχλήσεις όπως πχ ηχητικό πόλεμο. Στόχος δεν είναι η “τιμωρία” αλλά η επαναφορά στην “τάξη”. Ούτε και τίθεται θέμα “θεϊκής τιμωρίας” της ψυχής μετά θάνατον. Η Φωτιά (Θεός) δεν μπορεί ούτε θέλει να βλάψει την Φωτιά (Ψυχή).

Θάνατος: Υπάρχει μονάχα μία διέξοδος από το Βασίλειο του Πόνου (Ζωή) κι αυτή είναι ο Θάνατος, δηλαδή το τέλος του Πόνου. Αυτό ακριβώς είναι το μεγαλείο του Θανάτου: Απελευθερώνει τις μορφές, δηλαδή το διαμορφωμένο κενό, από τη φωτιά, δηλαδή τη ζωή. Όταν ένα έμψυχο ον πεθαίνει, η θεϊκή σπίθα (ψυχή) που το συντηρούσε ως τότε φεύγει από μέσα του κι επανενώνεται με το Θεό-Φωτιά. Αυτόματα όλες οι βιολογικές καύσεις σταματούν και μαζί σβήνουν όλα τα προβλήματα, η διαρκής οδύνη της επιβίωσης, οι θλίψεις, οι φόβοι, οι ενοχές. Έτσι, η υλική μορφή του πλάσματος είναι πια ελεύθερη να διαλυθεί μέσα στο Κενό Χάος απ' όπου προήλθε – πράγμα που ο Θεός-Φωτιά απεχθάνεται. Η φωτιά δεν θέλει να σβήνει ποτέ. *Να γιατί ο φόνος θεωρείται το πιο ειδεχθές απ' όλα τα εγκλήματα και η αυτοκτονία ακόμη ειδεχθέστερο.*

Ο Θεός-Φωτιά σιχαίνεται να χάνει τον έλεγχο μιας μορφής, ιδίως έμψυχης, και γι' αυτό ο θάνατος είναι σχεδόν πάντα μια εξαιρετικά επώδυνη διαδικασία. Ο Θεός, πριν χάσει κάποιον, φροντίζει να τον “κάψει” όσο γίνεται περισσότερο, δηλαδή να τον βασανίσει στο έπακρο -συνήθως με κάποια φοβερή αρρώστια. *Ο ήλιος “βασιλεύει” όταν δύει...*

Τι αποκαλύπτει η Αύρα: Οι φωτογραφήσεις της αύρας με τη μέθοδο Κίρλιαν αποκαλύπτουν ότι υπάρχει σαφής διαφορά ανάμεσα στην “έμψυχη” και την “άψυχη” ύλη. Στα έμβια όντα η αύρα είναι αρκετά

περίπλοκη και αλλάζει συχνά σχήμα και χρώμα· αντίθετα, στα υλικά αντικείμενα παρουσιάζει στατική μορφή και σταθερό χρώμα. Δηλαδή, στους ζωντανούς οργανισμούς η ενέργεια (αύρα) είναι κινούμενη και πολύπλοκη· στα άψυχα αντικείμενα η ενέργεια είναι απλή και στατική -υπάρχει όμως. Ωστόσο, οι νεκροί οργανισμοί δεν παρουσιάζουν καμία ενέργεια, σαν να είναι ανύπαρκτοι! Λογικά, ένα νεκρό σώμα -ως άψυχο αντικείμενο- θα έπρεπε να παρουσιάζει στατική αύρα. Φαίνεται, λοιπόν, ότι αμέσως μετά το θάνατο, η εγκλωβισμένη ενέργεια “ανυπομονεί” να διαχυθεί στο σύμπαν. Η ζωή αποτελεί μια αφύσικη υπερσυγκέντρωση ενέργειας, η οποία μόλις απελευθερωθεί με το θάνατο, διασπείρεται και διαλύεται γοργά στο σύμπαν.

Το Κενό Χάος: Μέσα στο γνωστό σύμπαν η Φωτιά μορφοποιεί διαρκώς το Κενό Χάος, δημιουργώντας έτσι τις πολυποίκιλες μορφές της ύλης -πύρινες ή όχι, έμψυχες ή άψυχες. Ωστόσο, αμέσως μετά τη γέννησή της, κάθε μορφή ύλης ξεκινά αυτόματα την επιστροφή στο Κενό, δηλαδή αρχίζει να “γερνάει” ή να “παλιώνει”, ώσπου τελικά διαλύεται. Αυτό συμβαίνει επειδή μέσα σε κάθε έμβιο ον δεν υπάρχει μόνον η ψυχή (φωτιά) μα και κάτι άλλο, κάτι ανομολόγητο, που ο Θεός-Φωτιά επιθυμεί να εξαφανίσει δια παντός: Το Κενό Χάος. Η πανίσχυρη ροπή προς την Ανυπαρξία. Αυτό είναι το Ακατονόμαστο Δέος, που αποσιωπούν όλες οι θρησκείες: Το Κενό Χάος.

Το ***Σκότος*** δεν είναι το αντίθετο το φωτός, όπως σκόπιμα διαδίδουν οι θρησκείες του Ψεύδους. Το σκοτάδι είναι η απουσία του φωτός. Είναι η φυσική κατάσταση του σύμπαντος πριν την εισβολή της φωτιάς στον κόσμο. Αυτό αποζητά ασυνείδητα ο άνθρωπος

-αλλά και κάθε ζωντανός οργανισμός- όποτε προσπαθεί να ηρεμήσει, να ησυχάσει, να "αφαιρεθεί". Κάθε έμβιο ον διατηρεί μέσα του τη βαθιά ενδόμυχη τάση να απελευθερωθεί από την αδιάκοπη καύση, τον συνεχή πόνο της ζωής, για να ενωθεί ξανά με το Κενό. Όποτε ξεκουράζεσαι, χαλαρώνεις, αδρανείς, αποσύρεσαι, τότε παίρνεις μια απειροελάχιστη γεύση από την αληθινή μακαριότητα που είναι το Κενό.

Κοσμολογία: Ο Θεός-Φωτιά, όσο πανίσχυρος κι αν φαίνεται, δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα εντυπωσιακό πυροτέχνημα. Όμως, όλα τα πυροτεχνήματα, όσο φαντασμαγορικά κι αν είναι, κάποτε σβήνουν και μένει μόνο το Σκοτάδι -ακίνητο, ατάραχο, κυρίαρχο, σ' ένα άχρονο Πάντοτε.

Από την πρώτη στιγμή της εισβολής του στο Κενό Σύμπαν, ο Θεός-Φωτιά συνειδητοποίησε ότι δεν είναι παρά ένα παροδικό φαινόμενο καταδικασμένο να εξαφανιστεί στο επόμενο κοσμικό δευτερόλεπτο. Για να αποφύγει, λοιπόν, τον επικείμενο χαμό του, κατακερματίστηκε σε μυριάδες μορφές φωτιάς (ήλιους, φλόγες, όντα), ικανές να συντηρούν πανίσχυρες καύσεις για τεράστια χρονικά διαστήματα.

Με κάθε καύση που λαμβάνει χώρα στον κόσμο, ο Θεός-Φωτιά γίνεται ισχυρότερος σαν σύνολο. Ωστόσο, η συνολική ύλη (μάζα + ενέργεια) του κόσμου παραμένει πάντα σταθερή, όσες μετατροπές κι αν υφίσταται. Παράλληλα, η συνολική εντροπία (φθορά, αταξία, τυχαιότητα, απουσία κοσμικού σχεδίου) του σύμπαντος διαρκώς αυξάνεται και όσο αυτή αυξάνεται τόσο μειώνεται το ποσό της κατάλληλης για καύση ύλης -κι όλα αυτά σ' ένα σύμπαν που συνεχώς διαστέλλεται.

Αυτός είναι ο πιο σφοδρός και ασίγαστος πόλεμος

που μαίνεται παντού, ως τις εσχατιές του ουράνιου στερεώματος, από την αρχή μέχρι το τέλος του κόσμου: Η Φωτιά ενάντια στο Κενό. Σ' ένα πολύ μακρινό μέλλον, όταν όλα τα υλικά αποθέματα θα έχουν εξαντληθεί και όλες οι συγκεντρώσεις ενέργειας θα έχουν διαλυθεί μέσα στο Χάος, καμία καύση δεν θα είναι πια δυνατή, καμία φωτιά δεν θα ανάβει. Όταν όλοι οι ήλιοι καταρρεύσουν, θα επέλθει ο θερμικός θάνατος όχι του Αρχέγονου Κενού Σύμπαντος αλλά του Θεού-Φωτιά. Αυτό θα είναι το τέλος της Φωτιάς, το τέλος του παγκόσμιου Πόνου. *Η έσχατη λύτρωση...*

Κορύφωση όλων των Κρίσεων

Κυριακή, 5 Σεπτεμβρίου 2010

Μανώλης & Σία ΟΕ: Σήμερα το πρωί έρχεται στο σπίτι μου ο Νώντας, με μάλλον αινιγματικό ύφος και με τα αποτελέσματα των εξετάσεων για το πιστοποιητικό επιπέδου Lower στο χέρι. Μου αναγγέλλει ότι ο Μανώλης έχει περάσει στα προφορικά με πολύ καλό βαθμό (!), όμως έχει αποτύχει στα γραπτά: Έγραψε κάτω από τη βάση στο Writing, πήρε μόλις 33% στο Reading, ενώ στο Listening πέτυχε μετά βίας τη βάση. Τουλάχιστον, θα λάβει το αντίστοιχο πιστοποιητικό για την επιτυχία του στα προφορικά. Καθόλου άσχημα για ένα παιδί που πάσχει από σύνδρομο Martin-Bell, δυσλεξία, δυσγραφία, ελλειματική προσοχή και νοητική καθυστέρηση.

Ωστόσο ο Νώντας, με αρκετά αυστηρό ύφος, μου ζητάει το λόγο -πώς έγινε και απέτυχε ο φωστήρ. Το χαρτί εξηγεί πως ο Μανώλης έχει πολύ φτωχό λεξιλόγιο και ανεπαρκείς γραμματικές γνώσεις, άρα εγώ τόσα χρόνια δεν του μάθαινα τίποτα, συμπεραίνει ο Νώντας. Τότε εγώ υπενθυμίζω στο αυστηρό αφεντικό πως ο γιος του δεν μελετούσε σχεδόν ποτέ λεξιλόγιο, ενώ είχε ανέκαθεν πρόβλημα στη σύνταξη προτάσεων λόγω υπερβολικής βιασύνης.

Η αλήθεια είναι ότι το παιδί αδυνατεί να σκεφτεί, η φαντασία του είναι μηδενική και μπορεί να λύνει μόνο ασκήσεις τυφλοσούρτες. Φυσικά, αυτά δεν μπορώ να τα επισημάνω στο Νώντα, παρόλο που τα ξέρει καλύτερα από μένα.

“Και στα ελληνικά είναι αδύνατος μα ποτέ δεν έχει πέσει κάτω από τη βάση στην έκθεση”, συνεχίζει να παραπονιέται.
“Στα ελληνικά δεν έχει πρόβλημα λεξιλογίου”, αποκρίνομαι ψύχραιμα.
Κατόπιν μου ζητάει το λόγο για τη χαμηλή απόδοση του Μανώλη στο Reading κι εγώ του εκφράζω επίσης την απορία μου, δεδομένου ότι στα 12 Practice Tests που είχαμε κάνει μαζί ο Μανώλης έπαιρνε στα κείμενα γύρω στο 65%.

Τότε, ξαφνικά, εντελώς στο ξεκούδουνο, μου κάνει ο Νώντας: “Μήπως έχεις να μου δώσεις τίποτα χρήματα αναδρομικά;” (!)
“Χρήματα; Τι χρήματα;” απορώ κι εξίσταμαι.
“Αποδείξεις για τα μαθήματα που κάναμε το 2010”, διορθώνει τάχα, κι εγώ απορώ ξανά. Μου είχε ξαναζητήσει αποδείξεις το Γενάρη κι εγώ του είχα εξηγήσει πως δεν έχω αρκετά έσοδα για να πληρώνω ΤΕΒΕ και να κόβω αποδείξεις. Τώρα αναγκάζομαι να του τα ξαναπώ και ο Νώντας αναστενάζει κακομοίρικα:
“Πέρυσι πληρώσαμε μπόλικα στην Εφορία. Θα πληρώσουμε και φέτος!”
Τί 'ναι τούτος! Του παίρνω μόλις 12 ευρώ την ώρα για επίπεδο Lower, τη στιγμή που άλλοι καθηγητές ζητούν τα διπλάσια! Αν θέλει αποδείξεις, ας πάει σε φροντιστήριο ο γελοίος, σκέφτομαι αλλά δεν λέω τίποτα.

Είναι γεγονός, πάντως, ότι κανένας πελάτης μέχρι τώρα δεν μου έχει ζητήσει τόσο επίμονα και αυστηρά το λόγο που δεν πέρασε το καθυστερημένο του στις εξετάσεις και μάλιστα να έλθει μέσα στο σπίτι μου γι' αυτό, ούτε μου έχει απαιτήσει κανείς αποδείξεις για τα μαθήματα! Αρχίζω να φοβάμαι μη βρώ και κανέναν άσχημο μπελά με αυτό το μαλάκα καμιά ώρα -αν πχ ο

Μανώλης δεν περάσει ούτε την επόμενη φορά...

Ανάγκη για αλλαγή νοοτροπίας: Όσο κυνηγώ τα λεφτά (σιγά τα λεφτά), τόσο θα τρώω στη μάπα τους ανθρώπους (κακία, πονηρία, λαγνεία, παραφροσύνη, γενετικά σύνδρομα). Ως πότε θα τους ανέχομαι πια; Κοντεύω πενήντα χρονών! Δεν τους αντέχω άλλο! Νιώθω ότι έχω ξεπεράσει το ύστατο όριο αντοχής. Δεν μπορώ να υποφέρω άλλο πια νευρωτικούς Νώντες και καθυστερημένους Μανώληδες. Μου είναι πλέον αδύνατο να γλύφω όλα αυτά τα ποταπά υποκείμενα και να τρέμω τι θα γίνει αν τα βλαμμένα τους αποτύχουν στις εξετάσεις!

Βέβαια, το πρόβλημα δεν είναι μονάχα η ανωμαλία αυτών των ατόμων. Είναι και η δική μου ιδιαιτερότητα, αυτό που είμαι, που με κάνει να διαφέρω από τη μάζα. Οι άλλοι άνθρωποι δεν ενοχλούνται, για παράδειγμα, από την 8ωρη δουλειά κάθε μέρα, ούτε από την διαρκή ηχορύπανση, ούτε από την συνεχή επαφή με Νώντες και Μανώληδες. Εγώ, όμως, δεν έχω καμία σχέση με το ανθρώπινο είδος. *Δηλαδή, τι νομίζεις, ότι είσαι καλύτερη;* θα πει κάποιος "ξύπνιος". Ίσως όχι. Εγώ, όμως, τα δικά μου ελαττώματα τα κρατάω για τον εαυτό μου, δεν τα φορτώνω στους άλλους. Ό,τι κι αν μου συμβαίνει, όπως κι αν αισθάνομαι, φροντίζω να είμαι πάντα διακριτική, ήσυχη, ευγενική, υπεύθυνη, να μην ενοχλώ, να μη προκαλώ. *Ε, λοιπόν, ναι! Είμαι καλύτερη!*

Πέρα απ' αυτά: Νιώθω ότι θέλω να ξεφορτωθώ οριστικά τη Λουίζα. Έχω βαρεθεί την "ανώτερη φιλανθρωπία" της, τα μόνιμα ξινά μούτρα του Νώντα, την ασυναγώνιστη βλακεία του Μανώλη. Όλα αυτά αποτελούν κομμάτι ενός κακού παρελθόντος που θέλω να αποτινάξω. Κάποτε είμασταν καλές φίλες με τη

Λουίζα, ή έτσι νόμιζα τουλάχιστον. Τώρα δεν έχουμε τίποτα κοινό, ενώ η όλη υπόθεση αρχίζει να μη μου αρέσει καθόλου...

Τελικά, ήταν τελείως αφύσικο το ότι δεν χωρίσαμε οριστικά τότε, το χειμώνα του 2003-4, μετά από εκείνους τους απίστευτους καυγάδες και τη βαρυθυμία που κράτησε έξι μήνες, ώσπου τελείωσε η σχολική σεζόν. Ακόμη, ήταν τελείως αφύσικο που με ξανακάλεσε να συνεχίσουμε τα ιδιαίτερα μαθήματα το Σεπτέμβρη του 2004. Κάτι τέτοιο μόνο η Λουίζα θα μπορούσε να το κάνει! Οποιοσδήποτε άλλος (φυσιολογικός) πελάτης θα είχε εξαφανιστεί με την παραμικρή αντιγνωμία.

Γενικότερα, έχω βαρεθεί τα ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών και την αυξανόμενη παράνοια που τα συνοδεύει. Συγκεκριμένα:

α) Τα τελευταία χρόνια, με μόνιμη δικαιολογία την οικονομική κρίση, μου είναι αδύνατο να ανεβάσω τιμές. Παίρνω 12-15 ευρώ την ώρα, δηλαδή όσα έπαιρνα προ δεκαετίας, τη στιγμή που άλλοι καθηγητές ζητούν 25-30 ευρώ την ώρα και οι πελάτες τα δίνουν χωρίς δεύτερη κουβέντα. Τώρα, μάλιστα, με την οικονομική κρίση, προβλέπω να αρχίζω σύντομα μειώσεις τιμών.

β) Ούτε μου είναι πια εύκολο να βρίσκω νέους μαθητές. Έχω μείνει πια μόνο με 3-4 παιδιά. Γενικά, κυνηγώ τον πελάτη με το τουφέκι -κι αν τον βρω ποτέ, αποδεικνύεται προβληματικός.

γ) Η πλειοψηφία των σημερινών παιδιών είναι περιορισμένων δυνατοτήτων κι έχουν περισσότερα από ένα μαθησιακά προβλήματα. Οι πιο πολλοί μαθητές δεν διαθέτουν την φυσική ικανότητα να πάρουν Lower ή Proficiency ωστόσο, όταν οι γονείς τους σε προσλαμβάνουν για ιδιαίτερο, απαιτούν Lower στα 13 και

Proficiency στα 15.

δ) Από την άλλη πλευρά, ο κόσμος βρίθει πλέον από αλυσίδες θαυματουργών φροντιστηρίων, που έχουν τον τρόπο να διοχετεύουν τα ανωτέρω πιστοποιητικά σε όλους ανεξαρέτως τους μαθητές τους, όσο "γκάου" κι αν είναι, ενώ τους παρέχουν και μια δεύτερη γλώσσα δωρεάν. Άντε να συναγωνιστώ εγώ κάτι τέτοιο...

ε) Υπάρχει πάντα μέσα μου και η ανομολόγητη ανησυχία: Τι συνέπειες θα έχω εγώ αν κάποιο βλαμμένο δεν καταφέρει να πάρει το Lower με τη 2η ή την 3η φορά; Ποτέ δεν ξέρεις μέχρι πού μπορεί να φτάσει η παράνοια των σημερινών γονέων, οι οποίοι μπορεί να έχουν καθυστερημένο παιδί αλλά το θεωρούν μεγαλοφυία...

Αυτά βέβαια, δεν τα σκεφτόμουν καθόλου πέντε χρόνια πριν. Και τότε είχα αδύνατους μαθητές, όμως η νοοτροπία του κόσμου ήταν διαφορετική: Τότε δεν θεωρούσαν το δάσκαλο ως αποκλειστικά υπεύθυνο για την αποτυχία του κάθε ανεπίδεκτου κρετίνου. Τώρα όμως, έτσι όπως έχουν εξελιχθεί τα πράγματα, αισθάνομαι την ανάγκη ν' αλλάξω καριέρα -ακόμη μια φορά. Τα ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών δεν με ικανοποιούν πια, ενώ με γεμίζουν ανασφάλεια. Μόνο που δεν έχω ιδέα ποιό θα είναι το επόμενο βήμα...

Πέμπτη, 9 Σεπτεμβρίου 2010

Παίρνουμε τον πρωινό καφέ μας με τη μητέρα μου, συζητάμε για διάφορους γνωστούς μας ανθρώπους, ώσπου καταλήγει στο εξής εκπληκτικό συμπέρασμα: "Οι άλλοι άνθρωποι ζουν ο καθένας στον κόσμο του! Μόνο εμείς οι δυο, Υβόννη, δεν ζούμε στον κόσμο μας! Εμείς ζούμε στον κόσμο του καθενός!" *Φανταστικό! Η κυρά Μαριέτα έχει αρχίσει να μπαίνει στο νόημα!*

Το απόγευμα έρχεται ο Θανάσης στη βεράντα μας και πιάνουμε ζωηρή συζήτηση: Ο νεαρός ξεκινά το νυχτερινό λύκειο από Δευτέρα, όμως ξαφνικά του 'ρθε η ιδέα πως η Ελλάδα είναι πολύ λίγη για την αφεντιά του και προτιμά του χρόνου να πάει για σπουδές ψυχολογίας στην Ουαλία, λέει!
“Αυτά τα πράγματα είναι για παιδιά μελετηρά κι εύπορα!” πετάγομαι αμέσως. “Η Αγγλία είναι ακριβή χώρα και τα αγγλικά πανεπιστήμια απαιτούν διάβασμα της αρκούδας, καμία σχέση με την ιδιωτική σχολή ψυχολογίας που έβγαλες εδώ!”
“Η Ουαλία δεν είναι τόσο ακριβή, επιπλέον εγώ με δυο ώρες μελέτη μπορώ να μάθω όσα μαθαίνουν άλλοι σε δέκα ώρες”, μου απαντά ο Θανάσης με αλαζονικό υφάκι. *Προφανώς, είναι“ιδιοφυία” κι αυτός, όπως η μαμά του...*
“Εντάξει, αλλά μη μου πεις μεθαύριο "δώσε μου 20.000 ευρώ για να πάω στην Αγγλία", έτσι;” ξεκαθαρίζω τη θέση μου.
“Δηλαδή θα σου γίνω βάρος; Μη μου λες εμένα ότι σας γίνομαι βάρος, γιατί έτσι εσείς μου γίνεστε εμένα βάρος!” απαντά τότε ο νεαρός, όλο πίκρα και κακία.
“Χώρια που δεν γνωρίζεις τη γλώσσα! Για να φτάσεις εσύ το απαιτούμενο επίπεδο σε ένα χρόνο, θα χρειαστείς τρεις ώρες αγγλικά κάθε μέρα!” συνεχίζω.
“Όπως καταλαβαίνεις, θα μου τα κάνεις εσύ!”
“Δεν σκοπεύω να δουλεύω τρεις ώρες την ημέρα τσάμπα, θέλω κάποια πληρωμή έστω χαμηλή”, δηλώνω σοβαρά.
“Τι; Θες πληρωμή; Α, μα δεν μπορεί κανείς να μιλήσει μαζί σου, είσαι πολύ αρνητική!” μου πετάει βλοσυρά και ύστερα σηκώνεται και φεύγει αγριεμένος.

Μένω ταραγμένη για τις επόμενες 24 ώρες! Φοβερά αρνητικό άτομο ο Νάσος, ούτε η αδελφή μου τον αντέχει λεπτό εφόσον ο γιόκας της την μειώνει, την εκνευρίζει και την ενοχλεί μονίμως. Όποτε είναι παρών ο Νάσος, μου προκαλεί έντονη ψυχική ταραχή με την αλαζονία του, με τις απαιτήσεις του, με τις μουσικές στο διαπασών που βάζει επί ώρες. Καλά θα κάνω να κόψω τις πολλές επαφές μαζί του.

Κυριακή, 12 Σεπτεμβρίου 2010

Το βράδι έχω κανονίσει συνάντηση με τη Φιλιώ για καφέ στη Δάφνη, μετά από δυο μήνες χωρισμού. Δεν είχα όρεξη, φοβόμουν επεισόδια. Σε όλο το δρόμο είχα το κινητό στο χέρι. Έτσι θα κάνω στο εξής, όποτε είναι να βρεθούμε. Άργησε 40 λεπτά (αναμενόμενο) μα δεν το έκανα θέμα. Το έχω εμπεδώσει πια, πως έχω να κάνω με άρρωστα άτομα: Ο Νικήτας είναι διανοητικά καθυστερημένος, δεν πολυμιλάει μα τουλάχιστον δεν ενοχλεί. Η Ευγενία όσο πάει ψευδίζει περισσότερο και γίνεται όλο και πιο δύσκολο να παρακολουθώ τι λέει. Η Φιλιώ είναι νευρωτική, καυγατζού, αργεί πάνω από μισή ώρα κάθε φορά και ψαχνόμαστε με τα κινητά.

Ωστόσο, δεν περάσαμε άσχημα, τελικά. Όταν είμαστε οι δυο μας έχουμε πιο πολλά να πούμε και διασκεδάζουμε περισσότερο. Όταν είναι η Ευγενία μαζί, φροντίζουν να κουβεντιάζουν οι δυο τους και μένα με αφήνουν απέξω. Μήπως -λέω, μήπως- όλα αυτά τα μεθοδεύει η Ευγενία; Στο εξής, καλά θα κάνω να μετράω τα λόγια και τις κινήσεις μου όταν είμαι μαζί τους. Κι αν έχει η τηλεόραση κανένα καλό έργο, θα κάθομαι σπίτι για να δω το έργο...

Τρίτη, 14 Σεπτεμβρίου 2010

Μετά από χρόνια αναποφασιστικότητας, σήμερα πήγα στο Ασκληπείο Βούλας και μου αφαίρεσαν μια απαίσια κρεατοελιά που είχα ανάμεσα στα μαλλιά μου, λίγο πιο πάνω από τη γραμμή του μετώπου, στα αριστερά. Αφέλειες έκανα, η ελιά φαινόταν· χωρίστρα έκανα, η ελιά εξείχε πελώρια (διάμετρος ~1 εκ.) ανάμεσα στις τρίχες, κακάσχημη και γκρο πλαν! Δεν την άντεχα άλλο πια...

Πάντως, δεν έλειψαν και τα ανάποδα (όπως πάντα στη ζωή μου): Μόλις έφθασα στην αίθουσα αναμονής, κατά τις 10:00, και είδα πως ήταν τίγκα στον κόσμο, ρώτησα έναν από τους γιατρούς πότε θα ερχόταν η σειρά μου. "Στις μιάμισι!" μου απάντησε. Έτσι, θεώρησα καλό να πάω μια βόλτα μέχρι τη Γλυφάδα και να επιστρέψω κατά τη μία. Τότε, όμως, είδα έξαλλο το γιατρό να φωνάζει το όνομά μου -ακόμη μια φορά, όπως μου είπε- επειδή η σειρά μου είχε περάσει εδώ και μια ώρα τουλάχιστον.

"Μα μου είπατε στις μιάμισι!" διαμαρτυρήθηκα.

"Σας είπα "ως τις μιάμισι"!" ισχυρίστηκε εκείνος.

Ψέμα, φυσικά. Δεν μου είπε έτσι. Ωστόσο δεν επέμεινα γιατί δεν ήθελα να προκαλέσω περισσότερη ένταση με τους γιατρούς. Τελικά έγινε η επέμβαση, επιτέλους ξεφορτώθηκα την απαίσια ελιά και πήγα αμέσως σπίτι μου. Τέλος καλό, όλα καλά...

Κυριακή, 26 Σεπτεμβρίου 2010

Μετά από σύντομη επίσκεψή της στη θεία Πηνελόπη, η μαμά έρχεται και μου ανακοινώνει όλο σκασίλα ότι η θεία σκοπεύει να φορέσει μια ακριβή μπεζ τουαλέτα στη βάφτιση του δεύτερου εγγονού της, που θα γίνει τον Οκτώβρη. Την ίδια τουαλέτα είχε φορέσει

πριν τρία χρόνια, στο γάμο του γιου της του Βασίλη.
“Σα δε ντρέπεται, χήρα γυναίκα, να θέλει να φορέσει τουαλέτα χρώματος μπεζ, αντί σκούρο μπλε ή μαύρο που είναι το πρέπον!” είναι το πρόβλημα της μαμάς.

Εγώ της λέω πως πάνε τέσσερα χρόνια που χήρεψε η θεία, οπότε δικαιούται να βγάλει τα μαύρα. Επιπλέον, μάλλον αφελώς σπεύδω να της υπενθυμίσω πως όταν η σταρ Αλίκη ήταν να βαφτίσει παιδί πριν από τέσσερα χρόνια, έψαχνε επί πέντε μήνες όλα τα μαγαζιά στην Αθήνα, τη Δάφνη και τη Γλυφάδα για να βρει το κατάλληλο φόρεμα, όμως κανένα δεν ήταν αρκετά καλό για την κοντέσσα. Εντέλει, τελευταία στιγμή κατέληξε στο ατελιέ ενός μόδιστρου και διάλεξε ένα εξεζητημένο φόρεμα με σούπερ αποκαλυπτικό ντεκολντέ και σούπερ πανύψηλη τιμή, που η σταρ δεν μπορούσε να πληρώσει. Ωστόσο, έπεισε τον μόδιστρο να της το νοικιάσει για λίγες μέρες έναντι 150 ευρώ περίπου και μετά να της χαρίσει ένα άλλο φόρεμα ίδιας τιμής.

Με αυτή την παλιά ιστορία, προσπαθώ να δώσω στη μητέρα μου να καταλάβει το εξής: “Εδώ η Αλίκη, που διαρκώς κλαίγεται πως είναι άφραγκη και επί ξύλου κρεμάμενη, δεν χάνει ευκαιρία για ακριβά ρούχα, λούσα κι επίδειξη. Δεν θα τα φορέσει η Πηνελόπη μπεζ ακριβή τουαλέτα, που είναι και πάμπλουτη;”

Έξαλλη η μάνα μου. Αρχίζει να φωνάζει ότι όλα όσα της είπα είναι άσχετα κι ότι έχω την Αλίκη στη μπούκα του κανονιού.
“Ο καθένας έχει το δικαίωμα να φοράει ό,τι θέλει, εγώ αυτό ήθελα να πω”, δικαιολογούμαι.
“Καλύτερα να μη μιλάμε καθόλου”, καταλήγει με πίκρα η μαμά, οπότε το βουλώνω και βγαίνω έξω για μια βόλτα.

Τόσες δεκαετίες πλάνη! Η αλήθεια είναι ότι: Δουλειά είχα πάντα. Οικογένεια δεν είχα ποτέ. Εδω μέσα, στο Φεζαρρομαρκέικο, εγώ εκτελώ χρέη υπηρετικού προσωπικού. Αυτός είναι ο πραγματικός μου ρόλος, ιδίως από τότε που παντρεύτηκε η αδελφή μου η Αλίκη. Τα τελευταία χρόνια το ωράριό μου είναι 9:00-2:00 το πρωί. Ακολουθεί γεύμα και μεσημεριανός ύπνος ως τις πέντε το απόγευμα. Αν δεν έχω ιδιαίτερα μαθήματα, το ωράριο συνεχίζεται από τις 5:00 ως τις 9:00-10:00 το βράδι. Ως αμοιβή, μου διαθέτουν τροφή και στέγη. Τα καθήκοντά μου είναι: α) Δουλειές του νοικοκυριού, β) Θελήματα και για τα τρία σπίτια, γ) Από πέρυσι έχω αναλάβει και το ταμείο των γονέων, δ) Να ακούω τις παπαρδέλες τους χωρίς να διαφωνώ ποτέ, εκφράζοντας πάντα θαυμασμό για τους κληρονόμους (Αλίκη & Υιοί). Προπάντων αυτό το τελευταίο δεν το είχα καταλάβει μέχρι σήμερα, πράγμα που οδηγούσε σε καθημερινές αδιέξοδες εντάσεις. Όπως είναι φυσικό, οι εργοδότες (ο μπαμπάς και η μαμά) δεν ανέχονται την παραμικρή κριτική ενάντια στους κληρονόμους τους.

Παρεπιπτόντως: Δεν θυμάμαι να έχει κάνει ποτέ η Αλίκη έστω ένα θέλημα για τους γονείς μας, από την εποχή που ήταν ακόμα παιδί! Την έστειλαν ποτέ να αγοράσει ένα κιλό ψωμί; Έπλυνε ποτέ τα πιάτα; Αμφιβάλλω...

Τελευταία, πάντως, η Αλίκη δείχνει να ξέρει πολύ καλά πού πηγαίνει το πράμα: "Εσύ θα γίνεις υπηρέτριά μου", μου πετάει κάθε τόσο -και εξηγεί χαιρέκακα: "Όταν εγώ τελειώσω το πανεπιστήμιο και αρχίσω να διδάσκω σε σχολεία, εσύ θα είσαι εντελώς άνεργη. Οπότε τι σου μένει;"

Λεπτομέρεια: Όποτε πάμε βόλτα -η Αλίκη, ο Τώνης κι εγώ- αποτελούμε θέαμα μοναδικό στα

χρονικά: Τρέχει μπροστά η αδελφή μου με τον μικρό, όλο χαρά και καμάρι, ενώ εγώ ξεμένω πίσω να σέρνω το καρότσι (στο οποίο ο νεαρός πάντα αρνείται να μπει) και τις σακούλες με τα ψώνια.

Κλασική νοοτροπία αφεντικών: α) Από τότε που ήμουν νήπιο, οι γονείς μου (ιδίως η μαμά) φρόντιζαν πάντα να μου κόβουν τα φτερά, με διάφορες προσεγμένες, επαναλαμβανόμενες εντολές και νουθεσίες: "Μην τρέχεις, θα πέσεις" ... "Μη δοκιμάσεις εκείνο, θα κάνεις λάθος" ... "Μη βγεις έξω με αγόρι, θα σε κοροϊδέψει" ... "Όλο με βλακείες ασχολείσαι" ... "Γιατί κουράζεις το μυαλό σου;" κλπ. Ό,τι κι αν επιχειρήσω, με αποθαρρύνουν συστηματικά. Με την Αλίκη δεν το κάνουν ποτέ αυτό, όποια αλλοπρόσαλλη ιδέα κι αν ξεφουρνίσει. Βέβαια, κατά τη γνώμη των αφεντικών, οι υπηρέτριες δεν πρέπει να σηκώνουν κεφάλι, ούτε να έχουν άλλα ενδιαφέροντα εκτός από την εξυπηρέτηση των αφεντικών...

β) Μετά από σαράντα και βάλε χρόνια, συνειδητοποιώ ότι όποτε με βλέπει η αδελφούλα μου (δηλαδή κάθε μέρα), μου λέει με στόμφο ότι πότε το μαλλί μου, πότε τα πόδια μου, πότε τα νύχια μου, πότε η μύτη μου, πότε το σώμα μου κλπ, είναι τόσο αφρόντιστα ή άσχημα, ώστε δεν θά 'πρεπε να κυκλοφορώ στους δρόμους. Χώρια το μόνιμο υφάκι ντίβας και το όλο σκηνικό Αλικολατρείας εκεί μέσα.

γ) Η οικογένεια ανέκαθεν είχε τον τρόπο να βραχυκυκλώνει κάθε μου προσπάθεια για αποταμίευση. "Τι τα κάνεις τα λεφτά σου;" απορούσαν κάποτε οι φίλες μου, την εποχή που είχα μόνιμη δουλειά και ελάχιστες οικονομίες, μα εγώ δεν καταλάβαινα τίποτα. Εδώ και πολλά χρόνια, οι Μαρκάκηδες δημιουργούν τις πιο απίθανες καταστάσεις και τα πιο εξωφρενικά έξοδα,

ώστε να με αναγκάζουν να τους δανείζω κάθε τόσο τεράστια ποσά χρημάτων -συνήθως αγύριστα. Σαφώς, οι υπηρέτριες δεν επιτρέπεται να γίνονται οικονομικά ανεξάρτητες από τ' αφεντικά. Στη δική μου περίπτωση ειδικά, με έστελναν να δουλεύω και έξω για να τους τα ακουμπάω...

δ) Δεν ανέχονται να τους ζαλίζω με τα προσωπικά μου ζητήματα. Όποτε επιχειρώ να εκφράσω ένα δικό μου πρόβλημα, είτε δυσανασχετούν, είτε θυμώνουν, είτε μου ρίχνουν το φταίξιμο, είτε μου λένε ότι "είσαι υπερβολική, παράτα μας", κ.ο.κ. Εννοείται: Πού ακούστηκε το δουλικό να ενοχλεί τους κυρίους με τα δικά του προβλήματα;

ε) Όσον αφορά εμένα, ανέκαθεν τους έτρωγε οικογενειακώς η αγωνία μην τυχόν και μείνω ένα μήνα χωρίς δουλειά ή χωρίς ψάξιμο για δουλειά. Από τη δεκαετία του '80 ακόμη, όχι μόνο δεν είχα καμία ουσιαστική προστασία από τους "γονείς" μου, αλλά όπου υπήρχε παγίδα με έσπρωχναν να πέσω μέσα:

i. Τραγελαφικές περιπέτειες στην Ιταλία. Τι γύρευα εγώ εκεί; Αυτά είναι για κωλοπετσωμένες!

ii. Μόλις είδαν ότι γύρισα άπρακτη από την Ιταλία, οι γονείς μου αντέδρασαν με πανικό και δεν κάθησαν ούτε στιγμή να σκεφθούν με ψυχραιμία την περίπτωσή μου, ότι δηλαδή ήμουν ένα άτομο εξαιρετικά μοναχικό, συνεσταλμένο και αθώο, εντελώς ακατάλληλο για τη ζούγκλα των επιχειρήσεων. Εκείνοι όμως με αντιμετώπιζαν λες και ήμουν άνδρας, ήδη παντρεμένος με γυναίκα και παιδιά, που έπρεπε επειγόντως να βγάλει λεφτά! Έτσι, έφαγα περίπου τρία χρόνια ψάχνοντας για οποιαδήποτε εργασία σε Αθήνα, Πειραιά και προάστια, ποτισμένη με τη νοοτροπία ότι έπρεπε να υπηρετήσω αναντίρρητα τον κάθε ψυχανώμαλο εργοδότη θα είχε

την καλοσύνη να με προσλάβει.
iii. Ωδυνηρές περιπέτειες και στυγερή εκμετάλλευση από τον Κάργα στη Σάμο, όπου βρέθηκα με παρώτρυνση του πατερούλη μου.
iv. Το πιο “κουφό” στην όλη υπόθεση είναι πως όταν γύρισα από την Ιταλία είχα ήδη το Proficiency στα χέρια μου, δηλαδή μπορούσα να διδάξω Αγγλικά σε φροντιστήρια ή κατ' οίκον, θα χρειαζόμουν όμως κάποιο χρόνο μέχρι να βρω εργασία ή πελατεία. Όταν έφυγα για τη Σάμο, είχα ήδη βρει μία καλή πελάτισσα, την οποία παράτησα χωρίς δεύτερη σκέψη, μην τυχόν και χάσω την ευκαιρία να υπηρετήσω τον Κάργα· αυτό επειδή οι γονείς μου δεν είχαν την υπομονή να περιμένουν λίγο καιρό, μήπως βρω κι άλλους πελάτες για ιδιαίτερα.
v. Ένας χρόνος χαμένος στη Σχολή Τουρισμού, εφόσον για να βρει κανείς δουλειά σε ξενοδοχείο χρειάζεται βαρβάτο μέσο. Πάλι καλά που δεν κατέληξα σε κανένα άλλο νησί σαν τη Σάμο, να κάνω τετράμηνη πρακτική για ψίχουλα.
vi. Όταν τελικά βρέθηκε ο “ευλογημένος” Ζαφειράκης, το θεωρούσα φυσικό να δίνω στους γονείς μου όσα χρήματα κέρδιζα ως γραμματέας -τους τα ακούμπαγα στο χέρι! Κρατούσα μονάχα ένα μικρό ποσόν που το έβαζα στην τράπεζα.
vii. Ο συνδυασμός Προσωπική Επιχείρηση + Επίδομα ανεργίας = Παρανομία, θα μπορούσε να αποφευχθεί αν είχαμε βάλει λίγο το μυαλό μας να δουλέψει κι αν δεν τρέμαμε από το φόβο μήπως μια βδομάδα δεν φέρω έξτρα χρήματα στην οικογένεια. Θα μπορούσα, ας πούμε, να περιμένω μέχρι να τελειώσει το επίδομα ανεργίας και μετά να ξεκινήσω τη δική μου επιχείρηση.
viii. Ο πατέρας μου θα μπορούσε, ακόμη, να μου πληρώνει ο ίδιος τα ένσημα του ΤΕΒΕ (ήταν σχεδόν

τσάμπα τότε), ενώ εγώ θα συνέχιζα να ψάχνω για μαθητές. Στο κάτω-κάτω, ανέκαθεν έκανα πολλές δουλειές και θελήματα για την οικογένεια, ενώ η Αλίκη δεν έκανε ποτέ το παραμικρό για μας. Ή, μήπως ήμουν ποτέ καμιά πολυέξοδη κοκέτα; Αν είχαμε κάνει αυτό το διακανονισμό από τότε, θα είχα γλυτώσει από πάρα πολλές ταλαιπωρίες και ψυχοφθόρες περιπέτειες.

Η ουσία είναι πως οι γονείς μου δεν έχουν νοιαστεί ποτέ πραγματικά για μένα. Θα μπορούσαν να μου έχουν προσφέρει κάποια προστασία μέσα στο σπίτι αλλά δεν το έκαναν, ενώ υπήρχαν τα χρήματα και η δυνατότητα. Απλά, δεν έβαλαν ποτέ κάτω το κεφάλι για να σκεφτούν σοβαρά τι είναι καλό για μένα...

Τρόπος δράσης: Τώρα που συνειδητοποιήθηκα και κατάλαβα ποιά ακριβώς είναι η θέση μου εδώ μέσα, οφείλω να διορθώσω επειγόντως τη συμπεριφορά μου απέναντι στην οικογένεια. Δεν είναι οικογένειά μου αλλά εργοδότες μου, γι' αυτό πρέπει να τους φέρομαι ανάλογα. Αν δεν προσέξω, μπορεί να βρεθώ καμιά ώρα στο δρόμο όπως τότε, που δούλευα στην Παγγαία και σήκωσα βλακωδώς μπαϊράκι, οπότε μου έκαναν χρόνιο mobbing και τελικά με πέταξαν έξω χωρίς αποζημίωση. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όμως, μη βρεθώ πουθενά αλλού αντί στο δρόμο...

Πρέπει, λοιπόν, να φέρομαι όπως ακριβώς θα φερόμουν μέσα σε μια επιχείρηση: Ευχάριστα, πρόθυμα, εγκάρδια, αλλά χωρίς να αποκαλύπτω το παραμικρό για τον εαυτό μου. Όλα αυτά φαινομενικά, βέβαια. Ουσιαστικά, η λούφα και η παραλλαγή θα πηγαίνουν σύννεφο.

Θα είμαι ιδιαίτερα μυστικοπαθής όσον αφορά τα οικονομικά μου. Δεν θα ξέρουν πόσα παιδιά έχω, ούτε πόσα χρήματα βγάζω. Θα τους λέω πάντα ότι έχω έναν

μίνιμουν εσόδων, αλλιώς θα έχω δράματα του τύπου "Δώσε φράγγα για να αγοράσει ο Νάσος καινούργιο πικάπ!". Ακόμη, υποτίθεται ότι εξακολουθώ να πληρώνω το ΤΕΒΕ. Έτσι, όσα χρήματά μου έχουν απομείνει στον λογαριασμό της Εθνικής θα λιγοστεύουν διαρκώς ώσπου, μια ωραία πρωία, "δεν υπάρχει πια δεκάρα!"

Να μην παραπονιέμαι ποτέ και για τίποτα εκεί μέσα. Πάνε τα "Ο Νάσος έχει βάλει μουσικές στο διαπασών εδώ και πέντε ώρες και μου έχει σπάσει τα νεύρα". Μόνο που με ακούνε τα αφεντικά να κατηγορώ τους κληρονόμους, με μισούν και με κοιτάζουν σα να είμαι τρελή και αχάριστη...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Σεπτέμβριος 2010):*** Από τις 8 του μήνα αποφασίζω να ξεκινήσω τα νέα χάπια με δόση των 25 mg κάθε βράδι. Τις πρώτες νύχτες οι υπνοπομπικές παραισθήσεις φωτιάς πληθαίνουν, ύστερα όμως εξαφανίζονται ή έρχονται σχηματοποιημένες. Από τα μέσα του μήνα αυξάνω τη δόση στα 50 mg. Ομοίως, για μερικές νύχτες παρατηρώ έξαρση του φαινομένου· ύστερα, τα ***οράματα φωτιάς*** αραιώνουν ξανά. Από τις 25 του Σεπτέμβρη η δόση γίνεται 50 mg πρωί και 50 mg βράδι. Τις πρώτες δύο νύχτες έχω ενοχλήσεις, μετά τίποτα.

Συνολικά, η κατάσταση παρουσίασε βελτίωση αυτό το μήνα: 8 οράματα φωτιάς, 5 όνειρα με φλόγες, 3 φορές το εφιαλτικό μήνυμα. Δεν έλειψαν και ορισμένα ***σημεία:*** Στις 27 του μήνα, έρχεται σπίτι η αδελφή μου, ανάβει την τηλεόραση και εμφανίζεται σχεδόν αμέσως ο υπότιτλος: "Οι μαρτυριάρηδες καίγονται στην κόλαση" -μένω άναυδη! Την επόμενη μέρα πηγαίνω στο Ασκληπιείο Βούλας για να βγάλω τα ράμματα από την αφαίρεση μιας ελιάς που είχα στο κεφάλι. Μόλις

κάθομαι στην αίθουσα αναμονής, περνά από μπροστά μου ένας νεαρός που η μπλούζα του έχει πάνω την επιγραφή “Hell date 1936”. Ακριβώς απεναντί μου είναι καθισμένες τρεις καλόγριες...

Κυριακή, 10 Οκτωβρίου 2010

Το πρωί πήγαμε μαζί με τον πατέρα μου στη βάφτιση του δεύτερου εγγονού της θείας Πηνελόπης, στο ναό Μεταμορφώσεως στα Σούρμενα. Αλήθεια, γιατί *όλα* τα μωρά ξεσπούν σε κλάματα ουρλιάζοντας σαν τρελά, μόλις τα βουτάνε στην κολυμπήθρα και δε σταματούν παρά πολλή ώρα αργότερα; Θα 'λεγα ότι φρίττουν από κάτι! Ποιά φρίκη να διαισθάνονται άραγε;

Ακολούθησε μεσημεριανό γλέντι σε πολυτελή ταβέρνα στην Κάτω Γλυφάδα, όπου μεταφερθήκαμε με το αμάξι γειτόνων. Στο τραπέζι μας καθόταν επίσης ο Τάσος, με τον οποίο παίζαμε στο δρόμο όταν είμασταν μικροί. Τώρα είναι 50άρης, αρκετά εμφανίσιμος. Εγκάρδιος και φιλικός, έσπευσε να μου εκδηλώσει το θαυμασμό του για την ιδιοφυή αδελφή μου:
“Τι κάνει η Αλίκη; Έμαθα ότι σπουδάζει! Θέλει κότσια για να κάνεις κάτι τέτοιο σ' αυτή την ηλικία!”
Δεν άντεξα: “Θέλει κι άλλα πράγματα...” είπα χαμηλόφωνα και χαμογελαστά. Δεν ξέρω τι κατάλαβε.
“Εγώ δεν θα μπορούσα”, συνέχισε.
“Φυσιολογικό είναι” του εξήγησα.

Πλάι μας ήταν και ο αδελφός του Τάσου, ο Βασίλης, καλοστεκούμενος 55άρης, που μένει πια στη Λειβαδιά με την οικογένειά του. Σε μια στιγμή πλησίασε και μας χαιρέτησε ο Γιώργος, με τον οποίο επίσης παίζαμε μαζί στο δρόμο, προ 40ετίας. Ωραίος άνδρας, ευχάριστος, αεράτος, εύπορος, με γυναίκα και παιδιά. Καλά τα πέρασα. *Το παρελθόν ξανάρθε για λίγο...*

Παγίδες

Τετάρτη, 13 Οκτωβρίου 2010

Φέτος έχω μονάχα τέσσερις μαθητές: Την Καρολίνα, τα παιδιά της Λουίζας και τον 12χρονο πια Ιάκωβο. Καλά το υποψιαζόμουν εξαρχής, πάντως: Η μητέρα της Καρολίνας αποδεικνύεται ψυχωτική, ιδίως με τ' αγγλικά της κόρης της. Μετά από κάθε μάθημα, με καθυστερεί τουλάχιστον είκοσι λεπτά μπροστά στην πόρτα και γεμάτη αγωνία με ρωτάει ξανά και ξανά αν πήγαν όλα καλά. Αφού την καθησυχάσω επανειλημμένα, μου ξεφουρνίζει μια διαφορετική σαχλαμάρα κάθε φορά. Η αποψινή ήταν η εξής:

“Μήπως να έδινε η Καρολίνα για πιστοποιητικό επιπέδου Intermediate το Δεκέμβρη;”

“Θα μπορούσε, αλλά η προετοιμασία θα μας έτρωγε χρόνο από το Lower”, της απάντησα ήρεμα.

“Μα μου έχουν πει πως είναι κι αυτό χρήσιμο!”

Είδα κι έπαθα να της δώσω να καταλάβει ότι τα πιστοποιητικά B1 (Intermediate) είναι κατώτερα από τα B2 (Lower) και ότι δεν τα υπολογίζει κανείς.

Όσο για τη μαθήτρια, είναι γενικώς καλή, με ικανοποιητικές γνώσεις λεξιλογίου και γραμματικής, ωστόσο δεν της πολυκόβει. Το παραδέχεται και η ίδια: “Δεν είμαι έξυπνη” λέει και απορώ: *Ποιό παιδί παραδέχεται κάτι τέτοιο για τον εαυτό του;* Στις ασκήσεις τα πάει καλούτσικα, εκτός από τις Multiple Choice Questions, όπου τα μπερδεύει απίστευτα. Γι' αυτό το λόγο, της έχω προτείνει να δώσει για ένα συγκεκριμένο πιστοποιητικό επιπέδου Lower, το οποίο δεν περιέχει

πολλές τέτοιες ασκήσεις. Η μικρή δεν μου έφερε αντίρρηση.

Δεν λείπουν και τα λεξαριθμικά ***σημεία:*** Στην πυλωτή της πολυκατοικίας υπάρχει αμάξι με αριθμό κυκλοφορίας 2426 = Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΑ κι ένα άλλο με αριθμό 2010, δηλαδή το έτος που γνώρισα την Καρολίνα. Ακριβώς απέναντι από το σπίτι της υπάρχει ένα βυσσινί αμάξι, ολόιδιο με του ανηψιού μου του Γιάννη. Διαφέρει μονάχα ο αριθμός του, που είναι 5467. Όμως, πριν λίγα χρόνια, η αδελφή μου είχε ένα αυτοκίνητο με αριθμό 5468! *Δεν υπάρχουν συμπτώσεις. Υπάρχει Σχέδιο...*

Σάββατο, 16 Οκτωβρίου 2010

Για απόψε έχω προγραμματίσει έξοδο με την παρέα στην κεντρική πλατεία του Κεραμεικού. Η συνηθισμένη για μένα αναμονή των 25 λεπτών μέχρι να 'ρθουν οι κοντέσσες, μου επιτρέπει να παρατηρήσω και να συνειδητοποιήσω πως όλοι οι θαμώνες τριγύρω είναι ηλικίας 18-28 ετών. Λοιπόν, διόλου περίεργο που τελικά βαριέμαι αυτές τις εξόδους. Θα έπρεπε να τις έχω εγκαταλείψει εδώ και πολλά χρόνια, όπως έκανα με τα γυμναστήρια.

Κατά τ' άλλα: Νεανική ατμόσφαιρα, δυνατή χορευτική μουσική, ποικιλία φωτορυθμικών, άνετοι δερμάτινοι καναπέδες. Ωραία φάση, αν ήμουν είκοσι χρόνια νεώτερη. Τώρα, έτσι κι έτσι. Στην ηλικία που βρίσκομαι, με ενοχλεί η πολλή φασαρία και οι φωνακλάδες βλάκες γύρω μου· κάποτε ούτε που θα τους πρόσεχα. Και το έχω τσεκάρει: Εδώ και μερικούς μήνες, όποτε συναντιώμαστε, όλο κάποιος κρετίνος με στεντόρια φωνή θα έλθει να θρονιαστεί ακριβώς δίπλα μου.

Έτσι και απόψε: Στην αρχή, πλάι μου κάθονταν

τρεις νεαρές ξανθιές, κανένα πρόβλημα. Λίγο αργότερα πλάκωσε κι ένας χοντρός με φάτσα καθυστερημένου, ο οποίος φλυαρούσε ασταμάτητα με διαπεραστική φωνή μέσα στ' αυτί μου. Αργότερα κατέφθασε και δεύτερος χοντρός, με ίδια φάτσα καθυστερημένου (δίδυμος αδελφός;) ο οποίος, επειδή δεν χωρούσε στον καναπέ μαζί με τον πρώτο, του έφεραν καρέκλα. Αυτός, ευτυχώς, δεν μιλούσε πολύ αλλά τσιμπούσε συνεχώς την ξανθιά δίπλα του, σε διάφορα σημεία του σώματός της, "φιλικά" υποτίθεται. “Μερικά πράγματα και να τα δεις, δεν τα πιστεύεις!” λέω στη Φιλιώ, που κάθεται δίπλα μου.

Στο μέλλον, πάντως, θα αποφύγω συναντήσεις σε αυτό το μέρος. Αυτό επειδή όλα τα μαγαζιά στη σειρά διακοσμούνται με πύρινες στήλες φωτιάς μέσα σε γυάλινες προθήκες. Από τύχη οι περισσότερες ήταν χαλασμένες στο μπαράκι όπου κάτσαμε, ενώ φρόντισα να καθήσω σε θέση που να μην έχω θέα σε φωτιά. Σαφέστατα, δεν έχω καμιά όρεξη να βρεθώ αγκαλιά με κανέναν πίδακα φωτιάς. Γι' αυτό λοιπόν, στο εξής ο Κεραμεικός απορρίπτεται ως σημείο συνάντησης. Άλλωστε, κατά κανόνα δεν διαλέγω εγώ πού θα καθήσουμε. Η Ευγενία με τη Φιλιώ τα συμφωνούν, ο Νικήτας κι εγώ μοιραία ακολουθούμε. Κι αν κάνω μια πρόταση, οι κυρίες δεν μπαίνουν ούτε στον κόπο να πούνε “όχι”...

Δευτέρα, 18 Οκτωβρίου 2010

Στις λίγες εβδομάδες που διδάσκω την Καρολίνα, μου έχει ανοιχτεί πολύ περισσότερο απ' όσο μου έχει ανοιχτεί η Ζαφειρία στα οκτώ χρόνια που την έχω μαθήτρια! Μόλις τώρα συνειδητοποιώ ότι η στάση της Ζαφειρίας απέναντί μου δεν είναι τόσο φυσική, όσο

συνεσταλμένο κι αν υποθέσουμε ότι είναι το κορίτσι.

Σήμερα ειδικά, η Καρολίνα μου εκμυστηρεύεται πως η φιλενάδα της είναι όντως υπερβολικά κλειστή: “Πριν αρχίσω εγώ να την κάνω παρέα, δεν είχε καθόλου φίλες. Αν δεν ήμουν εγώ, θα ήταν το φρικιό του σχολείου!”

“Μα ξέρω πως έχει κάποιες φίλες, πηγαίνει και σε πάρτυ!” απορώ.

“Εγώ την βάζω σε παρέες, αλλιώς... Από του χρόνου όμως θα χωρίσουμε, γιατί εγώ θα πάω τεχνικό λύκειο ενώ εκείνη γενικό. Αν εκεί βρεί καμιά άλλη Καρολίνα, θα είναι τυχερή, διαφορετικά δεν ξέρω... Ανησυχώ για το μέλλον της!”

Μένω κάγκελο όταν η Καρολίνα μου αποκαλύπτει ότι σκοπεύει να πάει στο τεχνικό λύκειο και να γίνει τελικά κομμώτρια! Με την παραφορά που δέρνει τη μητέρα της και με τα τόσα ιδιαίτερα που της κάνουν για τα μαθήματα του σχολείου (οκτώ τον αριθμό), νόμιζα πως την προόριζαν για πυρηνική φυσικό!

Τετάρτη, 20 Οκτωβρίου 2010

Αυτή τη φορά ειδικά, μόλις τελειώνουμε το μάθημα, η Μαριάνθη είναι εκτός εαυτού! Με κρατάει μισή ώρα στο χωλ, με το φως σβηστό, και αρχίζει να μου γαυγίζει θυμωμένη: “Τι ήταν αυτό που είπατε στην Καρολίνα την προηγούμενη φορά;”

“Εγώ; Τι της είπα δηλαδή;” ρωτάω ανήσυχη.

“Της είπατε να δώσει για ένα πτυχίο αγγλικών που δεν είναι αναγνωρισμένο από τον ΑΣΕΠ, απευθύνεται σε παιδιά περιορισμένων δυνατοτήτων και το έχουν δημιουργήσει μόνο και μόνο για να μαζεύουν λεφτά!”

“Αυτό δεν ισχύει καθόλου! Ποιός σας τα είπε αυτά;”

“Τα μαθαίνω από έγκυρη πηγή, δηλαδή μια ξαδέλφη

μου, πρώην δασκάλα αγγλικών!”
“Και από πότε έχει να διδάξει η ξαδέρφη σας;”
“Τα τελευταία είκοσι χρόνια εργάζεται στο δημόσιο αλλά δεν παύει να παρακολουθεί τα πράγματα!”

Δυσκολεύομαι να πιστέψω τις ασυναρτησίες που ακούω ωστόσο, πάντα ψύχραιμη, της εξηγώ ότι:
“Το πιστοποιητικό που έχω προτείνει στην Καρολίνα σαφώς αναγνωρίζεται από τον ΑΣΕΠ! Απλά, έχω παρατηρήσει μεγάλη αδυναμία στις multiple choice questions και οι εξετάσεις που θέλετε εσείς αποτελούνται κυρίως από τέτοιες ασκήσεις! Οπότε, σκέφτηκα ότι θα ήταν καλύτερα για την Καρολίνα να δοκιμάσει κάτι άλλο...”
“Μα τι λέτε τώρα, η Καρολίνα θέλει να δώσει τώρα, το Δεκέμβρη! Νιώθει έτοιμη!” ξεσπαθώνει η Μαριάνθη και μου δείχνει την κόρη της όλο καμάρι, σαν να πρόκειται για καμιά μεγαλοφυία. “Ο πατέρας της λέει ότι η Καρολίνα θα δώσει πάση θυσία για Lower τον Ιούνιο! Αλλιώς θα πάνε χαμένα όσα χρόνια έχει κάνει αγγλικά!” καταλήγει με ύφος που δεν σηκώνει αντίρρηση.
“Ας δώσει, λοιπόν, όποια εξέταση θέλει! Κανένα πρόβλημα!” καταλήγω.
Ας κάνουν ό,τι θέλουν κι ας φάνε τα μούτρα τους. Αρκετά ασχολήθηκα με τις βλαμμένες.
... Ωστόσο, την επόμενη φορά που θα πάω για μάθημα, η Μαριάνθη μου φαίνεται πιο μαζεμένη, μου κάνει μερικά κοπλιμέντα και παραδέχεται πως “Τι να πείτε και σεις, έχετε να κάνετε με τρελούς”. Υποψιάζομαι ότι η αλλαγή αυτή οφείλεται σε σχετική κουβεντούλα με το σύζυγο, ο οποίος ως τώρα παρακολουθεί τα πράγματα με διακριτικότητα...

Παρασκευή, 22 Οκτωβρίου 2010

Αναπάντεχο τηλεφώνημα από την Ευγενία: Τα ξανατσούγκρισε με τη Φιλιώ επειδή η πρώτη αγνοούσε τις επανειλημμένες αναπάντητες κλήσεις της δεύτερης. Έτσι, η Φιλιώ πήρε κανονικά τηλέφωνο κι έβρισε την Ευγενία, ο οποία εξήγησε ότι δεν ανταποκρίθηκε αμέσως στις αναπάντητες επειδή έτρεχαν ξανά τον καρκινοπαθή θείο της στο νοσοκομείο. Εντέλει θύμωσε και θέλησε να κόψει οριστικά από τη Φιλιώ. Λίγο αργότερα, όμως, η δεύτερη ξαναπήρε τηλέφωνο σα να μην έγινε τίποτα, επέμεινε πολλές φορές και κατάφερε την Ευγενία να τα ξαναβρούν -ακόμα μια φορά.

Αυτό είναι άλλο ένα από τα τερτίπια της Φιλιώς: Όποτε θέλει να μιλήσει σε κάποιον, του στέλνει αναπάντητες στο κινητό ώστε να την πάρει ο άλλος και να χρεωθεί εκείνος το τηλεφώνημα! Στις προάλλες, αφού απάντησα σε μια αναπάντητη κλήση της, μου φλυαρούσε επί δέκα λεπτά στο κινητό και μου άδειασε την κάρτα! “Πολύ κακομαθημένη και απαιτητική. Τελικά, όμως, πάντα προσπέφτει κι έτσι διατηρεί τις σχέσεις της”, συμπεραίνει η μητέρα μου.

Όσο για το οικογενειακό μας θρίλερ, συνεχίζεται ακάθεκτο: Ο Νάσος φοιτά πια στο νυχτερινό Γενικό Λύκειο Αγίου Δημητρίου, εκεί όπου πήγαινε και η αδελφή μου, με απώτερο σκοπό να περάσει με πανελλήνιες εξετάσεις στην ιατρική και να γίνει τελικά ψυχίατρος. *Εννοείται πως θα πετύχει τους απίθανους στόχους του, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που η αδελφή μου πετυχαίνει τους δικούς της...*

Μέχρι χθες, πάντως, ο Θανάσης απεχθανόταν το σχολείο και τη μελέτη. Τρόμαξε να βγάλει το Επαγγελματικό Λύκειο και δεν πέρασε σε καμία σχολή όταν έδωσε πανελλήνιες το 2007 – με τα σημερινά,

μάλιστα, δεδομένα, που περνάς δίνοντας ακόμη και λευκή κόλλα! Στην ιδιωτική σχολή όπου φοίτησε για δυο χρονιές, δεν άνοιγε ποτέ βιβλίο. Ωστόσο, επειδή ήταν “προσεκτικός στην παράδοση των μαθημάτων και όλοι οι υπόλοιποι μαθητές χαζοί”, οι καθηγητές τον θεωρούσαν πρώτο μαθητή σε ολόκληρη τη σχολή!

Το ίδιο τροπάρι συνεχίζει και τώρα: Δεν ανοίγει βιβλίο, ωστόσο "προσέχει στην παράδοση" και "του αρέσει να πηγαίνει σχολείο επειδή εκεί μαθαίνει ένα σωρό ωραία πράγματα!" *[δουλευόμαστε και μεταξύ μας τώρα]*. Παράλληλα, “όλοι οι υπόλοιποι μαθητές είναι ηλίθιοι ή πρεζάκηδες! Κι έρχονται και μου μιλάνε κιόλας!” παραπονιέται ο Νάσος, το φυντάνι που δεν έχει δοκιμάσει και καλά ποτέ του ναρκωτικά...

Λεπτομέρεια: Στις εκλογές για το δεκαπενταμελές συμβούλιο, ο Θανάσης δεν έθεσε υποψηφιότητα, λέει, όμως ένας φίλος του “που τον αγαπάει πολύ” τον έβαλε υποψήφιο χωρίς να τον ενημερώσει! Και ω του θαύματος, ο Νάσος εξελέγη αντιπρόεδρος! *Αλήθεια, πώς και χάσαμε το προεδριλίκι;*

Σχετικά με την αδελφούλα μου την Αλίκη: Στη νευροφυσιολογία (μάθημα πανδύσκολο, στριφνότατο, τίγκα σε ιατρικές ορολογίες), πέρασε με βαθμό 7. “Εννιά έπρεπε να μου βάλει ο πούστης!” παραπονέθηκε η μεγαλοφυία, ενώ μέχρι την ημέρα των εξετάσεων έλεγε πως δεν καταλάβαινε γρι από το εν λόγω βιβλίο. Τα ίδια, βέβαια, λέει για τα περισσότερα μαθήματα. Μετά όμως, της έρχεται η “θεία φώτιση” και αριστεύει σε όλα...

Ενδοσκόπηση: Είναι γεγονός ότι με το παραμικρό δυσάρεστο γεγονός που θα μου συμβεί, καταφεύγω αυθόρμητα σε έντονες αρνητικές σκέψεις, οι οποίες

μπορεί να διαρκούν ώρες ή μέρες. Ενίοτε είναι και οι αντιδράσεις μου υπερβολικές. Από τότε που ήμουν μικρή, συχνά με κατακλύζουν ο φόβος, η ανασφάλεια, η ανησυχία. Γιατί όμως; Μόλις τώρα, πλησιάζοντας τα 50, συνειδητοποιώ το γιατί: Επειδή ανέκαθεν αισθανόμουν μόνη κι εντελώς απροστάτευτη μέσα σ' έναν εχθρικό κόσμο, εφόσον από την οικογένειά μου δεν ένιωθα ποτέ καμία προστασία. Πιο συγκεκριμένα:

Οι γονείς μου έχουν μια νοοτροπία σκλάβου, την οποία έχουν επιμελώς φροντίσει να περάσουν και στα παιδιά τους, ιδίως σε μένα. Δεν επαναστατούν ποτέ ενάντια σε όποια αδικία τους γίνεται, πάντα σκύβουν το κεφάλι, ανέχονται τις κακίες, τις απαιτήσεις, τις ενοχλήσεις ολονών χωρίς να αντιδρούν, με μια παράδοξη στωικότητα. Σα να τους αρέσει να φιλάνε το χέρι που τους μαστιγώνει.

Λόγω έλλειψης διασυνδέσεων και χρημάτων, δεν μπορούν να προστατευτούν ούτε να (με) προστατέψουν αποτελεσματικά απέναντι σε κανέναν και τίποτα.

Λόγω αδιαφορίας, δειλίας, ή τσιγγουνιάς, αδυνατούν να (με) βοηθήσουν ακόμη και στις πιο απλές υποθέσεις. Για παράδειγμα, ο μπαμπάς: Όποτε τον παίρνω μαζί μου για να μου συμπαρασταθεί σε μια υπόθεση (σαν άνδρας του σπιτιού), τελικά δυσχεραίνει την κατάσταση με πλήθος άσχετα, νευρικά σχόλια. Αν πρόκειται να αγοράσω κάτι, με κάνει ρεζίλι με τα επίμονα παζάρια του που θυμίζουν ανέχεια της δεκαετίας του '50. Επίσης: ακόμη κι αν βλέπει τα παιδιά ή τα εγγόνια του έτοιμα να διαπράξουν ένα φρικτό λάθος που ίσως να το πληρώνουν μια ζωή, δεν τους εμποδίζει στο παραμικρό· λέει μονάχα: “Αν θες να το κάνεις, κάνε το. Μην πεις μόνο μετά, ότι δεν σε προειδοποίησα!” και σηκώνει τους ώμους αδιάφορα.

Εγώ ειδικά, δεν είχα ποτέ πραγματική υποστήριξη, ούτε ηθική συμπαράσταση. Οι γονείς μου δεν θέλουν ούτε να ξέρουν για τα προβλήματά μου, ενώ δείχνουν περισσή δυσπιστία απέναντι σε οτιδήποτε επιχειρήσω. Όποτε τολμήσω να εκμυστηρευτώ ένα πρόβλημά μου στη μαμά, η αντίδρασή της γρήγορα με οδηγεί σε χειρότερο εκνευρισμό: “Εσύ έχεις άδικο” ... “Είσαι όλο νεύρα” ... “Από αυτούς τρως, άρα πρέπει να στήνεις κώλο” ... “Μην παραπονιέσαι και κοίτα να ελέγξεις τα νεύρα σου” ... “Τι να κάνουμε, έτσι είναι τα πράγματα, υπομονή” κ.ο.κ.

Ο τρόπος που κοιμάμαι από τότε που ήμουν πολύ μικρή (στο πλάι, αγκαλιάζοντας το μαξιλάρι με τα δυο μου χέρια), δείχνει ότι ασυνείδητα προσπαθώ να κρατηθώ από κάπου, χωρίς όμως να καταφέρνω να βρω στήριγμα. Δηλαδή, από τη νηπιακή κιόλας ηλικία διαισθανόμουν την ανυπαρξία ουσιαστικής προστασίας στη ζωή μου...

! Μάλλον γι' αυτό το λόγο η αδελφή μου έσπευσε να παντρευτεί στα 16 της τον πρώτο τυχόντα! Φαίνεται πως, ασυνείδητα, ούτε κι εκείνη ένιωθε σπουδαία προστασία μέσα στην οικογένεια. Είχε, όμως, την τύχη να αποκτήσει δυο γιούς: αλλιώς δικτυώνονται οι αρσενικοί μέσα σε μια ανδροκρατική κοινωνία, έχουν άλλη θέση και άλλη αντιμετώπιση.

! Το έχω καρατσεκάρει άπειρες φορές, τα τελευταία 50 χρόνια: Οποιαδήποτε συζήτηση κι αν ξεκινήσει ο πατέρας μου με μένα ή με τη μητέρα μου, πάντα καταλήγει σε καυγά. Αυτό επειδή ο μπαμπάς δεν διαθέτει καμία ψυχραιμία, δεν ξέρει τι θέλει, αλλά το θέλει αμέσως.

! Ωστόσο, η μητέρα μου έχει μια εντελώς διαφορετική αντίληψη γι' αυτή την κατάσταση: “Με τον πατέρα

σας ταιριάζουμε πολύ! Δεν έχουμε μαλώσει ποτέ μεταξύ μας, μόνο για τρίτους λογοφέρουμε καμιά φορά!”
Εγώ θα έλεγα ότι το μόνο που μας ενώνει σαν οικογένεια είναι η αίσθηση του καθήκοντος, τα "πρέπει"...

Φλασιά: Όσο πιο ερωτευμένο είναι ένα ζευγάρι, τόσο πιο υγιή και ισορροπημένα βγαίνουν τα παιδιά. Το παιδί πρέπει να είναι καρπός του έρωτα. Αν είναι καρπός συμφέροντος, καταναγκασμού, ή κοινωνικής επιταγής, τότε βγαίνει άρρωστο ή προβληματικό...

Πέμπτη, 28 Οκτωβρίου 2010

Προαίσθηση: Κατηφορίζω την οδό Αθανάτου και σκέφτομαι ότι ο Μανώλης δεν γουστάρει το φροντιστήριο σχολικών μαθημάτων όπου πηγαίνει φέτος. “Δεν θέλω να ξαναπάω εκεί”, σαν να τον ακούω να λέει στη μάνα του. Τότε ακριβώς, ακούω μια γυναίκα να φωνάζει σ' έναν άνδρα, μέσα σ' ένα σταθμευμένο αμάξι δίπλα μου: “Δεν σε θέλω, δεν σε θέλω!”

Κι άλλη ***προαίσθηση:*** Λίγο αργότερα βρίσκομαι στο σούπερ μάρκετ κι ετοιμάζομαι να ψωνίσω ζαμπόν. Ξαφνικά, φαντασιώνομαι ότι η γυναίκα που στέκεται δίπλα μου παραπονιέται πως της πήρα τη θέση, δεν έχει όμως χαρτάκι με αριθμό. Τότε, όντως ακούω τη διπλανή μου να παραπονιέται στην πωλήτρια:
“Εγώ δεν έχω αριθμό!”
“Κι εγώ δεν ξέρω ποιά είναι η σειρά σας!” της απαντά η υπάλληλος.
“Άσε αύριο!” κάνει η γυναίκα και φεύγει ενοχλημένη.
Την ξαναείδα στο ταμείο. Ήλθε και στάθηκε ακριβώς πίσω μου...

Σήμερα ολοκλήρωσα τη διόρθωση των επτά χειρόγραφων τόμων από το ***“Απόλυτο Κακό”***. Η μελέτη κατά θέμα μου αποκάλυψε ότι τα πράγματα που μου

έχουν δώσει χαρά στη ζωή είναι, κυρίως, τα εξής:
1/ Μεταφυσικές εμπειρίες: αστρικές προβολές, διαυγή όνειρα, ψυχικές εμπειρίες, περιπέτειες της νύχτας, προφητικά όνειρα κλπ. *Τώρα, όσο πάνε μειώνονται...*
2/ Ελεύθερος χρόνος: Ποδήλατο, ζωγραφική, παιγνίδια στρατηγικής και φαντασίας όπως Esoterra, Yparxis κλπ.
3/ Sandra Anderson: Σειρά εικονογραφημένων χειρογράφων *-έχει πια τελειώσει.*
4/ Μοναξιά = Ελευθερία
5/ "Απόλυτο Κακό": Πρόκειται για τη συγγραφή της αυτοβιογραφίας μου, η οποία με ικανοποιεί πολύ περισσότερο από οτιδήποτε άλλο έχω γράψει ή διαβάσει μέχρι τώρα.
6/ Ταξίδια *-κάποτε· τώρα δεν με συναρπάζουν πια.*
7/ Επαφή (!) *-απίστευτο κι όμως αληθινό...*
8/ Οραματισμοί *-δεν μου έρχονται πλέον.*
9/ Υπέρτατη Τελετουργία + Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα. *Πώς τα εγκατέλειψα αυτά τα θαυμάσια πράγματα; Πώς;*

Είναι ξεκάθαρο ότι όλες οι παραπάνω ασχολίες είναι προσωποπαγείς: Ό,τι κάνω εγώ, μόνη μου, σχετικά με μένα, για μένα, αυτό μόνο μου δίνει χαρά. Όλα τα υπόλοιπα με γεμίζουν άγχος, ανησυχία, απογοήτευση. *Ο Παράδεισος είναι η Μοναξιά.*

Η χαρά που παίρνω από τις συναναστροφές και από τις εμπειρίες της ζωής είναι πάντα βραχύχρονη, εύθραυστη και νοθευμένη από όλο-και-κάτι-που-θα-πάει-στραβά. Μονάχα η απομόνωση μου χαρίζει βαθιά, γνήσια ικανοποίηση από την επαφή με τον Εαυτό μου.

Όσο για το κυρίαρχο στη ζωή μου τρίπτυχο "Οικογένεια – Δουλειά – Κοινωνική ζωή", υπολόγισα ότι καλύπτει περίπου το 35% του συνολικού έργου! Το τρίπτυχο αυτό με απασχολεί υπερβολικά, επειδή

ακριβώς είναι προβληματικό από την αρχή ως το τέλος! Με απασχολεί συνεχώς, για το τίποτα! Ένα βάρος περιττό, επιζήμιο, συχνά επικίνδυνο. Ωστόσο, αδυνατώ ν' απελευθερωθώ από την επιρροή του, επειδή *Αυτοί* βρίσκονται παντού γύρω μου και η βιολογική επιβίωσή μου εξαρτάται από τα κέφια τους, κακά τα ψέματα. Να δούμε μέχρι πότε θα κάνω τον Καραγκιόζη...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Οκτώβρης 2010):*** Από τις αρχές του μήνα αυξάνω τη δόση του αντιεπιληπτικού χαπιού σε 50 mg το πρωί και 100 mg το βράδι. Τα οράματα φωτιάς εξαφανίζονται για μια βδομάδα (πρωτοφανές), ωστόσο επανέρχονται, έστω σχηματοποιημένα, από τις 9 Οκτωβρίου. Έτσι, ανεβάζω τη δόση στα 100 mg το πρωί και 100 mg το βράδι, σύμφωνα με τις οδηγίες της νευρολόγου.

Καθώς οι μέρες περνούν, οι υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς υποχωρούν, ωστόσο παρατηρώ έναν αναπάντεχο καταιγισμό από ***σημεία*:** Μια εφημερίδα πεταμένη στο δρόμο μπροστά μου είναι ανοιχτή σε μια σελίδα που περιέχει τον τίτλο “Κολαστήριο”. Η Ζαφειρία, κατά τη διάρκεια του μαθήματος, αντί “had” λέει κατά λάθος “hell”. Αργότερα ακούμε το Listening και το CD μασάει τη λέξη “health”, με αποτέλεσμα να ακουστεί “hel-”. Από την άλλη, όμως, τυχαίνει να ανεβαίνω συχνά στο δωμάτιο του Νάσου, όπου η καινούργια βιβλιοθήκη του είναι διακοσμημένη με επιγραφές “The love of heaven makes you heavenly”. Επίσης, ο Ιάκωβος πότε-πότε πετάει ξεκάρφωτα τη λέξη “heaven”. Δεν σημαίνουν τίποτα όλα αυτά: Είναι μονάχα κόλπα του Πλέγματος, για να μου δημιουργεί τρόμο και σύγχυση. Αξιοσημείωτο, πάντως: Μόλις άρχισε να υποχωρεί το πιο πρόσφατο πρόβλημά μου

(οράματα φωτιάς), επανήλθε το προηγούμενο (σημεία), έστω για λίγες μέρες. Και μια παρατήρηση: Κάποτε, στα κρίσιμα χρόνια 2006-8, η λέξη “κόλαση” ακουγόταν από φίλους, συγγενείς και οικογένεια γύρω στις 8-10 φορές το μήνα. Τώρα μπορεί να περνούν μήνες χωρίς να την λέει κανένας...

Στις 14 του μηνός επισκέφθηκα ξανά τη νευρολόγο. “Πώς πάνε οι ημικρανίες;” με ρώτησε. Απόρησα που δεν θυμόταν και της υπενθύμισα ξανά το πρόβλημά μου. *Είναι δυνατόν η περίπτωσή μου να μη της έκανε καμία εντύπωση;* αναρωτήθηκα. Εντέλει, μου ανακοίνωσε πως οι νυχτερινές παραισθήσεις μου ισοδυναμούν με επιληπτικές κρίσεις και πως θα πρέπει να παίρνω τα χάπια για τρία χρόνια!

Αμέσως μετά, πήγα σ' ένα Internet Cafe στη Γλυφάδα και σερφάρισα για καμιά ώρα στο Διαδίκτυο. Την ίδια νύχτα είχα φοβερή αϋπνία σα να είχα πιεί δέκα καφέδες, ενώ τα ***οράματα φωτιάς*** θέριεψαν για τα καλά! Τότε συνειδητοποίησα ότι αυτό συμβαίνει τις ημέρες που ασχολούμαι αρκετά με το Internet! Πιθανόν η συχνή εναλλαγή ψηφιακών εικόνων με το σερφάρισμα, ή ακόμη και η ακτινοβολία της οθόνης να ερεθίζουν τον εγκέφαλο υπερβολικά, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται ανωμαλίες όπως: Ευερεθιστότητα μα και παθητικότητα, νευρικότητα, άγχος, προβλήματα ύπνου κλπ. Στη δική μου περίπτωση ξυπνούν οι υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς και το αντιεπιληπτικό χάπι είναι σα να μη το έχω πάρει καθολου!

Στις μέρες που ακολουθούν διαπιστώνω ότι παρόμοια αποτελέσματα έχει και η πολλή τηλεόραση, ιδίως η θέαση ξένων ταινιών, όπου στις πέντε σκηνές η μία περιλαμβάνει φωτιά. Έτσι, περιορίζομαι να παρακολουθώ λίγες ελληνικές σειρές, όχι πάνω από μιάμιση

ώρα την ημέρα.

Από τις 20 Οκτωβρίου οι υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς αρχίζουν να πληθαίνουν ξανά χωρίς εμφανή αιτία, δηλαδή ενώ αποφεύγω το Διαδίκτυο, την πολλή τηλεόραση, το βαρύ φαγητό τη νύχτα. Τα χάπια με βοηθούν βέβαια, μα όχι αρκετά. Αξίζει τον κόπο να τα παίρνω; Κρίνω πως όχι. Έτσι, από τις 23 του μηνός αρχίζω να μειώνω σταδιακά τη δόση του φαρμάκου: παίρνω 50 mg το πρωί και 100 mg το βράδι και οι βραδινές παραισθήσεις υποχωρούν κάπως. Την ίδια νύχτα ονειρεύομαι τον Sam Kusba με τον αδελφό του: Βρίσκονται σε ένα στενό δρομάκι στην Κάτω Γλυφάδα, μαζί με άλλους νέγρους· με τα χέρια τους διαγράφουν περίεργες κινήσεις σχηματίζοντας μια ολόκληρη πύρινη στοά μπροστά μου...

Γύρω στα τέλη του μήνα αποφασίζω να σταματήσω το ημερήσιο χάπι και να παίρνω μονάχα ένα των 100 mg κάθε βράδι. Συνολικά, πάντως, αυτό το μήνα είχα σαφή βελτίωση: Μου ήλθαν μόλις 5 οράματα φωτιάς, διάφορες σχηματοποιημένες φλόγες, 2 όνειρα με φλόγες, και μόνο μία φορά μου ήλθε το εφιαλτικό μήνυμα.

Σάββατο, 6 Νοεμβρίου 2010

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ σε κοντινούς δρόμους, μπαίνω στην οδό Νηρηίδων και ο μπαμπάς μου παραδίδει ένα μεγάλο λευκό μπιντόνι να κουβαλήσω. Όσο προχωρώ μου φαίνεται βαρύτερο, μάλλον είναι γεμάτο νερό. Σκοπεύω να το πάω σπίτι, τότε όμως εμφανίζονται μπουλντόζες στη μέση του δρόμου και μ' εμποδίζουν να περάσω. Προσπερνώ την πρώτη μπουλντόζα μα πιο πέρα υπάρχει άλλη, πιο ογκώδης. Κάνω στο πλάι για να την αποφύγω -παραλίγο

να με χτυπήσει. Δεν μπορώ να περάσω και αναγκάζομαι να γυρίσω πίσω, κρατώντας πάντα το βαρύ μπιντόνι στο χέρι. Τρέχω τώρα προς την οδό Αθανάτου και βλέπω να πετάγονται μπροστά μου ακριβά αμάξια, τα οποία έρχονται απειλητικά καταπάνω μου. Πηγαίνω βιαστικά στην άκρη, κάνω να φύγω από τον δρόμο, μπαίνω σ' έναν κήπο απέναντι αλλά κι εκεί μέσα ορμά ένα αυτοκίνητο για να με πατήσει! Απορώ, σταματώ, τελικά τη γλυτώνω -ίσως επειδή ξυπνώ...

Ερμηνεία: Το "μπιντόνι" συμβολίζει τα γονίδια που έχω πάρει από τον πατέρα μου και πρέπει να τα μεταφέρω στο "σπίτι", δηλαδή στην επόμενη γενιά. Ωστόσο, πρέπει πρώτα να περάσω από τον "δρόμο", δηλαδή από τον κόσμο. Όμως, στον δρόμο της ζωής μου συναντώ ανυπέρβλητα εμπόδια και εχθρούς (όλα τα οχήματα -μπουλντόζες και αμάξια- τα οδηγούν άνδρες...) που μ' εμποδίζουν να φέρω εις πέρας την αποστολή μου. Δεν είναι ότι δεν προσπαθώ αρκετά, εγώ εξακολουθώ να κουβαλώ το "μπιντόνι" παρότι με βαραίνει και κάνω ό,τι είναι δυνατόν για να ξεφύγω από τους διώκτες μου. Όμως, οι εχθροί γίνονται όλο και πιο επιθετικοί, χρησιμοποιώντας μάλιστα εντυπωσιακή τεχνολογία ("ογκώδεις μπουλντόζες", "ακριβά αμάξια").

Όταν ήλθε το πρωί, ρώτησα τις κάρτες των νεράιδων για τη σημασία του ανωτέρω ονείρου και μου έτυχε η κάρτα "Σεξουαλικότητα": Υπάρχουν κρυφά σεξουαλικά θέματα που έχουν δημιουργηθεί από αρνητικές εμπειρίες...

Παρελκόμενα: Το απόγευμα ο μπαμπάς κανόνισε να μου σπάσει τα νεύρα. Έπαιζε μια ώρα με το τηλεκοντρόλ, κατάφερε να ξερυθμίσει όλα τα κανάλια εκτός από το Alter, και μετά φώναξε εμένα για να δω τι γίνεται. Ξεκίνησα autotuning, όμως ο μπαμπάς

αμφέβαλε για τη σκέψη μου και πριν καν ολοκληρωθεί η διαδικασία τηλεφώνησε στον εγγονό του τον Γιάννη και του είπε να 'ρθει κάτω. Μόλις έφθασε αυτός, ο μπαμπάς του έδωσε ένα άλλο τηλεκοντρόλ, ενώ το δικό μου autotuning κόντευε στο 88%.

Ο Γιάννης (άλλος εξυπνάκιας) άρχισε να παλεύει με το δικό του τηλεκοντρόλ, μέχρι που κατάφερε να ακυρώσει τη δική μου δουλειά: το autotuning που είχα ξεκινήσει εγώ τελείωσε μεν, αλλά δεν αποθηκεύτηκε! Εντέλει ο ανηψιός ξανάρχισε τη διαδικασία από την αρχή. Εγώ νευρίασα, πήγα στην κουζίνα, παραπονέθηκε στη μαμά για την ανυπομονησία του πατέρα μου (αλλά όχι για την έλλειψη εκτίμησης που μου δείχνει) και στο τέλος ο Γιάννης δήλωσε -πάντα με εξυπνακίστικο ύφος- ότι δεν τα κατάφερα για λίγο...

Σάββατο, 13 Νοεμβρίου 2010

Οι εργασίες για τη σχολή της Αλίκης συνεχίζονται, ακόμη πιο απαιτητικές: Φέτος είναι πολυσέλιδες, απαιτούν έρευνα από ένα κάρο βιβλία και φυσικά η αδελφή μου θέλει να τη βοηθώ: Συγκεκριμένα, θέλει να συντάσσω εγώ τις εργασίες, να τις δακτυλογραφώ στο κομπιούτερ (δουλειά πολλών εβδομάδων κάθε φορά), ενώ εκείνη επιβλέπει και παίρνει τη δόξα. Σαφώς, δεν μπορώ να αποφύγω την όλη αγγαρεία, ωστόσο λουφάρω όσο γίνεται. Ακόμη, εξαιτίας των παράδοξων προβλημάτων μου, φροντίζω να μη δουλεύω στο κομπιούτερ από το απόγευμα και μετά. Όσο για τη μαμά, πολύ το χαίρεται το όλο θέμα:
“Μου αρέσει που βοηθάτε η μία την άλλη!” λέει και ξαναλέει χαρωπά.
“Αυτό το "η μία την άλλη", ποτέ δεν το κατάλαβα!” της απαντώ εξίσου χαρωπά.

Σήμερα το απόγευμα η Αλίκη μου έστειλε μήνυμα στο κινητό, ζητώντας μου να της δώσω κι άλλα χρήματα: "Μήπως μπορείς να μου δώσεις πενήντα ψωροευρώ για να βγω το βράδι και να μη στα δώσω ποτέ; Θα έχεις κάνει ένα βήμα προς τον Παράδεισο!"

Αρχικά αρνούμαι μα συνεχίζει να με βομβαρδίζει με ιδιότυπα μηνύματα του τύπου: "Έλααααα, μόνο στα ρεμάλια δίνεις, στην καλή σου αδελφούλα που κοπιάζει τόσο πολύ, τίποτα".

Μάλλον επηρεασμένη από το πρωτοφανές θετικό ***σημείον*** στο κινητό μου, τηλεφωνώ στην Αλίκη και της λέω εντάξει. Αμέσως ακολουθεί νέο μήνυμα:

"Ευχαριστώ πολύ, έκανες ήδη ένα βήμα προς τον Παράδεισο! Και να μάθεις να στέλνεις μηνύματα! Η εποχή του τηλέγραφου πέρασε ανεπιστρεπτί!"

Και λίγο αργότερα: "Για να κατοχυρώσεις τη θέση σου στον Παράδεισο, μπορείς να μου δίνεις πενήντα την εβδομάδα, κάθε Παρασκευή κατά προτίμηση;"

Κι εγώ της στέλνω: "Να μην παίρνουν τα μυαλά σου αέρα!"

Η Αλίκη απαντά αμέσως: "Όπα προόδους! Το έγραψες σε λιγότερο από ένα τέταρτο! Μπροστά στον Παράδεισο, τι αξία έχουν μερικά ψωροευρώ;"

Εντέλει, η Αλίκη δεν θα χρειαστεί να πληρώσει ούτε δεκάρα στο νυχτερινό κέντρο, όπου θα πάει με συναδέλφους. Θα την κεράσουν οι άλλοι για τα πρόσφατα γενέθλιά της, οπότε της μένουν τα πενήντα ευρώ στο πορτοφόλι...

Δευτέρα, 15 Νοεμβρίου 2010

Reality Shows: Σε όλα τα παιγνίδια του είδους υπάρχει ένας "παντεπόπτης οφθαλμός" που παρακολουθεί και σχολιάζει κάθε κίνηση των διαγωνιζόμενων.

Πρωτοστατούν ορισμένοι "παντογνώστες" κριτές που εξετάζουν βλοσυρά την απόδοση των παικτών. Ακατάπαυστα επιτελείται μια "Κρίση": Όλοι οι συμμετέχοντες κρίνονται ανά πάσα στιγμή, ενώ σε κάθε επεισόδιο απορρίπτεται και αποχωρεί ένας τους. Κάποια στιγμή, οι παντογνώστες κριτές πάνε στην άκρη και στο κόλπο μπαίνουν πια οι τηλεθεατές, δηλαδή η ανώνυμη μα παντοδύναμη ανθρώπινη μάζα, που με τη χρήση κινητών τηλεφώνων αποφασίζουν για την τύχη των υπόλοιπων παικτών, μέχρι να μείνει ο Ένας, ο Εκλεκτός.

Στο μεταξύ, όλοι οι (φιλόδοξοι) παίκτες είναι πρόθυμοι να εκτελέσουν τις πιο αλλοπρόσαλλες εντολές και να περάσουν ακόμη κι επικίνδυνες δοκιμασίες. Συχνά δεν λογαριάζουν ούτε τη ζωή τους προκειμένου να γλυτώσουν την απόρριψη. Για παράδειγμα, κάποιες κοπέλες υποχρεώνονται να πηδήξουν στη θάλασσα από ένα βράχο ύψους τεσσάρων μέτρων (ξέρουν-δεν ξέρουν μπάνιο) ή να αψηφήσουν το φοβία τους για τα φίδια, παίρνοντας στην αγκαλιά τους έναν πύθωνα! Όποια δυσανασχετήσει ακόμη και κλαίγοντας, την περιμένει κατσάδα, βρισίδι και απειλή για αποχώρηση.

Όλοι οι διαγωνιζόμενοι δέχονται την κριτική (όσο σκληρή, υβριστική, υποτιμητική, άδικη κι αν είναι) στωικά, ταπεινά, με απόλυτη υποταγή στην αυθεντία των κριτών. Όχι μόνο υπομένουν αδιαμαρτύρητα κάθε είδους προσβολές, αποθαρρυντικά σχόλια και βρισιές από τους "ειδικούς", αλλά εκφράζουν στο τέλος και την ευγνωμοσύνη τους: "Σας ευχαριστώ πολύ που έφτασα ως εδώ" ή "Ήταν μεγάλη τιμή για μένα", κλπ.

Πρόκειται για θεάματα που προωθούν τη νοοτροπία του σκυλόψαρου (ποιος θα φάει ποιόν και ποιός θα καταβροχθίσει τους πάντες), όποτε όμως

γίνεται μια αποχώρηση, όλοι οι παίχτες δείχνουν ότι συγκινούνται: δακρύζουν, σφιχταγκαλιάζονται, κλαίνε γοερά, σα να παίζουν σε αρχαία τραγωδία. Ηθοποιία, όχι αστεία. ***Υποψία***: Τα Reality Shows προετοιμάζουν ψυχολογικά τον κόσμο όχι μόνο για τον "Μεγάλο Αδελφό" αλλά και για μια "Μέλλουσα Κρίση"...

Χαρακτηριστική σκηνή αποχώρησης: Έχουν επιλεγεί δύο κοπέλες για πιθανή αποχώρηση, στέκονται μπροστά στους κριτές και περιμένουν εναγωνίως την ετυμηγορία. Η Α χαρακτηρίζεται ως "ανεπίδεκτη, δεν μαθαίνει από τα λάθη της, πετά όσες ευκαιρίες της δίνονται κι έχει καθοδική πορεία στο παιγνίδι". Η Β χαρακτηρίζεται ως "πιο θετική, προσαρμοστική, με ανοδική πορεία, έχει εκμεταλλευτεί τις ευκαιρίες που της δόθηκαν" κλπ κοπλιμέντα. Ακολουθούν μερικές δραματικές στιγμές αναμονής και... έκπληξη! Οι κριτές ανακοινώνουν ότι αποχωρεί η Β! Η κοπέλα δέχεται την απόφαση χωρίς την παραμικρή απορία, όλο χαμόγελα, ευχαριστίες και γλύψιμο. Έξοχο μάθημα υποταγής στην εξουσία, στη Νέα Εποχή και στη "Μέλλουσα Κρίση" που, μάλλον, είναι πολύ κοντά πια. Λεπτομέρεια: Η Α είναι εκείνη που τελικά θα βγει πρώτη νικήτρια στον εν λόγω διαγωνισμό!

* * * *

Τετάρτη, 17 Νοεμβρίου 2010

Σα να μου φαίνεται ότι η 14χρονη Καρολίνα είναι περιπτωσάρα από τις λίγες. Μετά από δυόμισι μήνες που της κάνω μάθημα, έχω αρχίσει πια να έχω σοβαρές αμφιβολίες για τη νοημοσύνη της:

Δεν ξέρει τι είναι οι ουρανοξύστες.

Δεν ξέρει οτι οι συγγραφείς γράφουν βιβλία.

Σαν τα μωρά, πιστεύει πως οι βρυκόλακες υπάρχουν στ'

αλήθεια. Διάβασε κάπου ότι ο ηγεμόνας Βλαντ Τέπες, ο επονομαζόμενος "Δράκουλας", ήταν αιμοδιψής και η ιδιοφυία έβγαλε το συμπέρασμα πως ήταν αληθινό βαμπίρ!
Προτιμά να ζεί στη γη παρά σε άλλους πλανήτες, επειδή η γη είναι χωρισμένη σε χώρες (δεν βρίσκει άλλο λόγο).
Προτιμά να βρεθεί σε μια έκθεση για μοντέρνα αμάξια παρά για ρομπότ, επειδή τα αυτοκίνητα μολύνουν την ατμόσφαιρα (!)

Πέμπτη, 18 Νοεμβρίου 2010

Ακόμα μια φορά, η μαμά μου τα πρήζει σχετικά με το πόσο πρέπει να λυπόμαστε το Νάσο: "Το παιδί έχει ψωρίαση" (πρόσφατα ο γιατρός του έγραψε μια καινούργια ένεση που θα κάνει κάθε τρεις μήνες, αντί δυο φορές την εβδομάδα που έκανε μέχρι τώρα), "είναι μονάχο του όλη μέρα" (έτυχε σήμερα· συνήθως μπαινοβγαίνουν στο διαμέρισμά του φίλοι και γκόμενες από το πρωί ως το βράδι), "αύριο φεύγει για διακοπές πέντε μέρες στη Φινλανδία μαζί με τη γκόμενά του και δεν έχει φράγκο το καημενούλι μου" (κλαψ λυγμ).
"Να δώσεις στο παιδί 50 ευρώ για το ταξίδι!" απαιτεί τελικά η μητέρα μου, υποσχόμενη ότι θα μου επιστρέψει το ποσό όταν πάρει ο μπαμπάς τη σύνταξή του στα τέλη του μήνα. Μετά από φοβερή πίεση όλη μέρα, τα δίνω για να την ξεφορτωθώ.

Ξαφνικά, βλέπω το Γιάννη να μπουκάρει στο σπίτι μας γεμάτος σιγουριά και να δίνει στο μπαμπά 150 ευρώ, τα οποία μας χρωστούσε επειδή του πληρώσαμε το ηλεκτρικό ρεύμα. Η ασυνήθιστη προθυμία του ανηψιού με αφήνει κατάπληκτη. Μετά από λίγο έρχεται η γυναίκα του και μας εκμυστηρεύεται ότι: "Τα χαρτονομίσματα είναι πλαστά, ο Γιάννης τα προμη-

θεύεται από έναν φίλο του! Μην του πείτε ότι το μάθατε από μένα!”

Ο μπαμπάς πηγαίνει αμέσως σ' ένα κοντινό μαγαζί, δείχνει τα χρήματα, εκεί τα εξετάζουν με το ειδικό μηχάνημα και τον διαβεβαιώνουν πως είναι όντως πλαστά! Αργότερα, στο σπίτι, ακολουθεί ξεμπρόστιασμα και κατσάδα του Γιάννη. *Πού έχω πέσει; Οι Μαρκάκηδες εξελίσσονται σε μαφιόζους της κακιάς ώρας!*

Δευτέρα, 22 Νοεμβρίου 2010

Νέες περιπλοκές στη δουλειά: Ως συνήθως, αφού τελείωσα το σημερινό μάθημα με την Καρολίνα, η μητέρα της με σταμάτησε στην πόρτα και με ρώτησε πώς τα πήγε η κόρη της απόψε. Θεώρησα καλό να της εξηγήσω ότι η κοπέλα δεν μελετά όσο χρειάζεται, ούτε τα κείμενα ούτε τη γραμματική, ενώ κάνει τις ασκήσεις σχεδόν στην τύχη. Η Μαριάνθη απογοητεύτηκε. Όχι μόνο δεν αμφισβήτησε καθόλου όσα της είπα αλλά μου εκμυστηρεύτηκε ότι και στα μαθήματα του σχολείου η Καρολίνα είναι επίσης αδιάφορη και οι καθηγητές παραπονούνται ότι “δεν θέλει να κουράζει το μυαλουδάκι της”. Γι' αυτό το λόγο της κάνουν ιδιαίτερα σε όλα τα μαθήματα και πάλι βγάζει μέσο όρο γύρω στο 15, δηλαδή όσο έβγαζαν και τα ανήψια μου, που δεν ήξεραν ούτε τι χρώμα έχει το βιβλίο.

Επιπλέον, η μικρή σταμάτησε τελευταία το φροντιστήριο Γαλλικών όπου πήγαινε επειδή, αν και πέρυσι κατάφερε να πάρει ένα πιστοποιητικό επιπέδου Β1 κάνοντας ιδιαίτερα, φέτος ήταν τόσο κακή μαθήτρια, ώστε δεν μπορούσε να συμβαδίσει με τα υπόλοιπα παιδιά! Η περσινή καθηγήτρια των Γαλλικών της δεν την ανέλαβε φέτος επειδή πήγε να μείνει στο εξωτερικό,

όπως τους είπε. Στο τέλος η Μαριάνθη ξέσπασε σε δάκρυα κι εγώ, γεμάτη αμηχανία, προσπάθησα να την παρηγορήσω λέγοντάς της πως η Καρολίνα δεν είναι κακή μαθήτρια, απλά πρέπει να διαβάζει λίγο περισσότερο.

Η ουσία είναι ότι η μικρή μας κοροϊδεύει. Κάνει ότι μελετάει ενώ δεν μελετάει, κάνει ότι λύνει τις ασκήσεις ενώ παίζει απλά προπό, κάνει ότι ενδιαφέρεται ενώ απλά μας δουλεύει. Μπορεί να έχει χαμηλή νοημοσύνη αλλά από πονηριά σκίζει. Όλα τα χαζά είναι κουτοπόνηρα. Δεν έχει καμιά όρεξη για σπουδές, γκόμενους θέλει και τίποτε άλλο, παριστάνει όμως την οσία και πάει να τρελάνει τη μάνα της, η οποία πάει να τρελάνει εμένα...

Τρίτη, 23 Νοεμβρίου 2010

Αργά το βράδι έρχεται η αδελφή μου, ξεκινάμε κουβέντα για την παγκόσμια οικονομική κρίση κι εγώ αρχίζω να της εξηγώ την θεωρία μου ότι δεν υπάρχει στ' αλήθεια καμία κρίση κι ότι όλα είναι σκηνοθετημένα από τις Μεγάλες Δυνάμεις για να πλήξουν την τάξη των εργαζόμενων και να τους οδηγήσουν σε έναν νέο εργασιακό Μεσαίωνα.

Όπως κάθε φορά που συζητάμε σοβαρά θέματα, η Αλίκη αρχίζει να με βομβαρδίζει με απανωτές ερωτήσεις, οι οποίες πολύ μεθοδικά με ωθούν σε όλο και βαθύτερες εκμυστηρεύσεις. Έτσι, πολύ γρήγορα καταλήγω να της μιλώ για την Παγκόσμια Υπερκυβέρνηση που έρχεται, το χάραγμα 666, τις κρυφές εξωγήινες δυνάμεις που διοικούν μυστικά την ανθρωπότητα.

Χρειάζεται να καταβάλω ιδιαίτερη προσπάθεια για να μην προχωρήσω παραπέρα και να μη της αποκαλύψω ποιός είναι ο αληθινός θεός του κόσμου –

κι όλα αυτά σε λιγότερο από ένα τέταρτο της ώρας! Στο μεταξύ, οι συνταρακτικές αποκαλύψεις μου δεν προκαλούν κανένα σχόλιο από την πλευρά της Αλίκης, δεν εκφράζει συγκεκριμένες απορίες, ούτε αντιρρήσεις. Δεν στέκεται σε κανένα σημείο. Ζητά μόνο να μάθει παρακάτω και γρήγορα, μ' ένα καθαρά ανακριτικό στυλ, ενώ παριστάνει συνεχώς την εντελώς ανήξερη, έστω κι αν πολλά από αυτά τα έχουμε ξαναπεί αμέτρητες φορές στο παρελθόν.

Ο τρόπος που συζητά η Αλίκη μοιάζει περισσότερο σα να εκμαιεύει πληροφορίες παρά σα να θέλει να μάθει. Μέσα σε 10 λεπτά της ώρας με πιέζει πολύ έντεχνα και μεθοδικά, έτσι ώστε να της αποκαλύπτω σχεδόν όλες τις σκέψεις μου ενώ εκείνη αποφεύγει να αναλύσει ή να σχολιάσει οτιδήποτε!

Υποψία: Μήπως, τελικά, η αγαπημένη μου αδελφούλα με ψαρεύει για να δει πόσα γνωρίζω, και μετά πάει και με καρφώνει πουθενά; Λέω, μήπως...

Τετάρτη, 24 Νοεμβρίου 2010

Σήμερα η Καρολίνα μου έδειξε ένα εντελώς διαφορετικό πρόσωπο από το γλυκό και χαρωπό που δείχνει συνήθως: Μάλλον επειδή παραπονέθηκα στη μητέρα της την προηγούμενη φορά, η μικρή θεώρησε σκόπιμο να μου κάνει αντίποινα. Έτσι, καθ' όλη τη διάρκεια του μαθήματος με κοιτούσε και γελούσε κοροϊδευτικά, μου πετούσε σπόντες του τύπου "πώς κουνάτε το χέρι σας έτσι" ή "πώς μιλάτε έτσι", κλπ μπούρδες.

Γενικότερα, όταν μπαίνω σε αυτό το σπίτι νιώθω σα να κολλάει πάνω μου ένας τεράστιος μεγενθυντικός φακός. Πάντοτε με "αθώο" στυλάκι, μάνα και κόρη φροντίζουν να σχολιάζουν το κάθε τι πάνω μου: πότε το

ντύσιμό μου, πότε το χτένισμά μου, πότε τις κινήσεις μου, πότε το ύφος μου, οτιδήποτε, πάντοτε επικριτικά και αρνητικά. Αρχίζω να τα παίρνω στο κρανίο...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:*** Αυτό το μήνα μείωσα ακόμη περισσότερο τη δόση του χαπιού, σε 50 mg το πρωί και 50 mg το βράδι. Δεν παρατήρησα επιδείνωση των φαινομένων, μάλλον το αντίθετο. Όμως, από τις 8 ως τις 14 του Νοέμβρη είχα συνάχι κι εκείνες τις νύχτες ονειρευόμουν εκρήξεις ή φωτιές. Παραδόξως, όμως, το κρύωμα -για πρώτη φορά στη ζωή μου- δεν με ταλαιπώρησε πολύ και υποχώρησε χωρίς φάρμακα μετά την τρίτη μέρα. Κατά την τελευταία βδομάδα του μήνα παίρνω μόνον ένα χάπι των 50 mg κάθε βράδι αλλά ευτυχώς δεν βλέπω επιδείνωση.

Πέμπτη, 2 Δεκεμβρίου 2010

Σήμερα το πρωί ο μπαμπάς είδε παρατημένα στο δρόμο έναν ωραίο διθέσιο καναπέ και μια ασορτί πολυθρόνα. Έτυχε νά 'ναι εδώ ο Γιάννης με το αμάξι, οπότε πήγαν μαζί κι έφεραν τα δυο έπιπλα: Είναι χρώματος πορτοκαλί με κιτρινογάλαζα σχηματοποιημένα ρόδα. Έτσι, πετάξαμε τις δυο παλιές (40 ετών), φθαρμένες, πράσινες πολυθρόνες που είχαμε και βάλαμε στο σαλόνι αυτά που βρήκαμε, τα οποία είναι σε πολύ καλή κατάσταση. *Είναι είναι να συμβεί κάτι, όλα συντρέχουν προκειμένου να συμβεί...*

☺ Τώρα είναι βράδι, η Αλίκη και ο Αντωνάκης βρίσκονται στο σπίτι μας. Οι μεγάλοι συζητάμε για την οικονομική κρίση και τότε μου έρχεται η φαεινή ιδέα να ρωτήσω το νήπιο:

“Εσύ τι λές, Τώνη; Ποιά είναι η γνώμη σου για την οικονομική κρίση; Ποιός φταίει;”

“Αυτό εκεί πάνω!” αποκρίνεται ο μικρός και δείχνει με

το χεράκι του ψηλά, έξω από το παράθυρο. *Μήπως το μικρό, αθώο πλασματάκι γνωρίζει ασυνείδητα κάτι που εμείς δεν γνωρίζουμε;*

Σήμερα ειδικά, η NASA ανακοίνωσε ότι ανακάλυψε εξωγήινη ζωή μέσα στο ηλιακό μας σύστημα. Όμως, ήταν φάρσα: Επρόκειτο για ορισμένα βακτήρια σε μια λίμνη της γης, που περιλαμβάνουν το αρσενικό ως δομικό στοιχείο.

" Τώνη, εσύ τι λες για τους εξωγήινους;" τον ρωτάω.

"Εκεί πάνω είναι!" λέει αμέσως και δείχνει ξανά ψηλά, έξω από το παράθυρο. Ύστερα συμπληρώνει ζωηρά: "Δεν πάμε καλά! Δεν πάμε καθόλου καλά!"

Σάββατο, 4 Δεκεμβρίου 2010

☺ Ο Αντωνάκης έχει αρχίσει να ζωγραφίζει παντού με στυλό ή μολύβι: Γεμίζει με ζήλο τετράδια, πετσετάκια, έπιπλα. Έχει καλύψει ένα ολόκληρο συρτάρι του σύνθετου με ζωγραφιές· στην άκρη ξεχωρίζει η λέξη ΟΧΙ (η οποία τυχαίνει να είναι η αγαπημένη του λέξη, που την πετάει κάθε τόσο), γραμμένη με μεγάλα κεφαλαία γράμματα. Πάνω στο άσπρο ντουλάπι δίπλα, έχει ζωγραφίσει ένα μεγάλο καλοσχηματισμένο τριαντάφυλλο.

Ο μικρός έχει και οικολογική συνείδηση: Δεν ανέχεται σκουπιδάκια γύρω του και μας τα δίνει να τα πετάμε. Μόλις λερωθεί η μπλούζα του, θέλει να του την καθαρίσουμε. Σήμερα το απόγευμα, που τον πήγαμε βόλτα με την Αλίκη, ο μικρός έτρωγε στο δρόμο μια σοκολάτα· μόλις τελείωσε, φαγώθηκε να τον σηκώσουμε για να πετάξει το χαρτάκι μέσα στον κάδο! Ενίοτε κάνει πως θυμώνει μαζί μας, φωνάζοντας όλο νάζι: "Μαμά, γιαγιά, νονά, μαμούνες! Να τις πάρει ο παλιατζής!"

Κυριακή, 5 Δεκεμβρίου 2010

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ενα τουριστικό θέρετρο γεμάτο κτίρια φτιαγμένα από λευκή πέτρα. Τριγύρω στέκονται μαύρα αγάλματα άγριων πολεμιστών. Ξαφνικά παρατηρώ ότι ένα από αυτά αρχίζει να κινείται. Τρομάζω, απορώ, ξανακοιτώ κι αυτό ήδη ξεκολλά και φεύγει από τη θέση του. Τρέχω και ειδοποιώ τους υπόλοιπους τουρίστες ότι τα αγάλματα ζωντανεύουν και μας πλησιάζουν απειλητικά, ενώ εμείς είμαστε άοπλοι και ανήμποροι.

Μόλις ερχόμαστε αντιμέτωποι με τους εχθρούς, το όνειρο γίνεται διαυγές. Προχωρώ μπροστά με θάρρος και φωνάζω: "Εδώ διατάζω εγώ!", ενώ συνεχίζω να προχωρώ. Οι άγριοι πολεμιστές πισωπατούν σαστισμένοι, ώσπου εξαφανίζονται.

Ύστερα από λίγο κάνω μπάνιο σ' ένα όμορφο γαλάζιο ποτάμι, όμως πίσω μου κολυμπούν κάτι παιδιά που ουρλιάζουν διαρκώς και μ' ενοχλούν. Γυρίζω και τους φωνάζω το ίδιο: "Εδώ διατάζω εγώ!" Εκείνα όμως δεν πτοούνται· αντίθετα, επαναλαμβάνουν τα λόγια μου κοροϊδευτικά. Η διαφορά, όμως, είναι ότι εγώ έχω δίκιο. Μένω σταθερή στη θέση μου και τα ενοχλητικά παιδιά εξαφανίζονται σύντομα. Ξυπνώ με μια βαθιά αίσθηση ικανοποίησης...

Τετάρτη, 8 Δεκεμβρίου 2010

Άλλο ένα μάθημα με την φοβερή Καρολίνα. Κατ' αρχάς, οι κυρίες με κέρασαν ένα σοκολατένιο γλυκό· χαριτωμένο ήταν, δεν ήξεραν όμως το όνομά του.

"Μήπως ξέρετε εσείς πώς ακριβώς λέγονται αυτά τα γλυκά; Καριόκες ή καριόλες;" με ρώτησε η Μαριάνθη.

"Καριόκες", της είπα.

“Καριόλες, καριόλες”, εμπέδωσε η Μαριάνθη.

Μετά το τέλος του μαθήματος, και αφού η μητέρα με ρώτησε και με ξαναρώτησε επίμονα, έκανα την αποκοτιά να της αποκαλύψω ότι η Καρολίνα δεν τα πήγε καλά σήμερα σε μια άσκηση multiple choice questions. Ακόμα μια φορά, τη Μαριάνθη την έπιασε υστερία: “Δεν θα βγάλω εγώ τον καρκίνο, αν η Καρολίνα πάρει το Lower ή όχι!”. Στη συνέχεια, με κράτησε γύρω στα 20 λεπτά όρθια στο σκοτεινό χωλ, μέχρι να με καταφέρει να παραδεχτώ ότι “η επιτυχία ή αποτυχία ενός μαθητή στις εξετάσεις εξαρτάται αποκλειστικά από το άτομο που την καθοδηγεί!”

Σε γενικές γραμμές, η κατάσταση έχει ως εξής: Μετά από κάθε μάθημα η Μαριάνθη μου κάνει 20λεπτη ανάκριση μπροστά στην πόρτα, αλλά όπως κι αν της απαντήσω αυτή δεν ικανοποιείται ποτέ: Αν της πω ότι όλα πήγαν καλά, το αμφισβητεί: “Όλο "καλά" μου λέτε αλλά εγώ δεν τη βλέπω να διαβάζει” ... “Το 17 που της βάλατε στην έκθεση ήταν όντως 17;” ... “Τι να πω, φαίνεστε σοβαρή”. Αν της πω ότι κάτι δεν πήγε καλά, την πιάνει αμόκ: “Κι εσείς τι κάνετε γι' αυτό;”. Μονίμως έχει να μου κάνει κάποια υπόδειξη για το μάθημά μου: “Μήπως πρέπει να γράφει περισσότερες εκθέσεις;” ... “Μήπως χρειάζεται πιο πολλή γραμματική;” ... “Κάνετε αρκετό Listening;” ... “Θέλω να της μιλάτε περισσότερο αγγλικά!”. Άλλοτε πάλι, μου πετάει το αμίμητο: “Έχετε δει χειρότερο παιδί;” μπροστά στην κόρη της.

Η ουσία είναι πως αδυνατώ να συνεννοηθώ με αυτούς τους ανθρώπους. Η μικρή δεν νιώθει καν πώς να μελετήσει, ενώ η ψυχωτική μητέρα της δεν ακούει ποτέ όσα της λέω, απλά είναι πεπεισμένη ότι εγώ φταίω για όλα. Έχω μπλέξει άσχημα μαζί τους και πρέπει να δω τι θα κάνω: Δεδομένου ότι η Καρολίνα έχει χαμηλή

νοημοσύνη, είναι εντελώς ανοργάνωτη και δεν μπορεί να μελετήσει σωστά μόνη της, από την επόμενη φορά θα αλλάξω τρόπο μαθήματος μαζί της: Στο εξής όλη τη γραμματική θα τη μελετάμε μαζί και θα την καθοδηγώ να κάνει παρουσία μου όλες τις δύσκολες ασκήσεις (στράτα-στρατούλα). Όσο για τη μητέρα, εντός λογικών ορίων θα της τα παρουσιάζω όλα ρόδινα, αποφεύγοντας τις πολλές εκμυστηρεύσεις.

Του χρόνου θα αποφύγω να ξαναπάρω για μαθητές το Μανώλη και την Καρολίνα, ειδικά αν αποτύχουν. Πρόκειται για καθυστερημένα παιδιά με ψυχωτικούς γονείς -μάλλον επικίνδυνη κατάσταση. Εδώ, μου τα πρήζουν τώρα! Γύρευε τι έχει να γίνει αν τους αναλάβω ξανά μετά από αποτυχία! Άσε που δεν αποκλείω και άλλες συνέπειες...

Σάββατο, 18 Δεκεμβρίου 2010

Έξοδος με τη γνωστή παρέα (Φιλιώ, Ευγενία, Νικήτας) σε παλιά καφετέρια της Ιπποκράτους στην Αθήνα. Βαρετά, ως συνήθως: Συζητήσεις που αρμόζουν σε οκτάχρονα, επί 45 λεπτά της ώρας ανταλλάζουν ringtones με τα κινητά τους, όλο χαρούλες και γελάκια· κανένα δεκάλεπτο το τρώμε χαζολογώντας για το ringtone “Μαργαρίτα-Μαργαρώ” του Κανέλλου.

Οφείλω να ομολογήσω ότι οι καφετέριες του είδους αποτελούν ένα είδος νοσοκομείου: Σε αυτές συχνάζουν άνθρωποι άνω των 35, μάλλον αποτυχημένοι και προβληματικοί, σαν τον τύπο που ουρλιάζει διαρκώς στο διπλανό τραπέζι. Οι ώριμοι πετυχημένοι άνθρωποι δεν κανονίζουν τέτοιες εξόδους, συναντιούνται σε άλλα μέρη και μιλούν για άλλα πράγματα. Οι νεαροί (18-28 χρονών) συχνάζουν σε μοντέρνες καφετέριες, όχι σε ντεμοντέ μαγαζιά όπως τούτο εδώ...

Δευτέρα, 20 Δεκεμβρίου 2010

Τελευταία αποχωρώ από την οικία Πάτση χωρίς καμιά καθυστέρηση ούτε ανάκριση (καταπληκτικό). Μήπως επενέβη ο σοβαρός σύζυγος κι έβαλε τα πράγματα στη θέση τους; Σημειωτέον ότι από τότε που αρχίσαμε τα μαθήματα, ο πατέρας δεν μ' έχει ρωτήσει ούτε μια φορά πως πάει η κόρη του. Μάλιστα, μάνα και κόρη έχουν αρχίσει να μου κάνουν ένα σωρό κοπλιμέντα, ότι "δασκάλα σαν εσάς δεν υπάρχει άλλη" και ότι "είστε πολύ υπεύθυνο άτομο"!

Σήμερα η Μαριάνθη μου χάρισε ως χριστουγεννιάτικο δώρο μια ωραία γερμανική κολώνια. Αμέσως, όμως, η κυρία θεώρησε σκόπιμο να μου εξηγήσει γιατί διάλεξε τη συγκεκριμένη μάρκα. Μου είπε, λοιπόν, ότι εγώ είμαι πολύ μεγαλύτερη σε ηλικία από τις άλλες δασκάλες, οι οποίες είναι "κοριτσάκια 25-30 ετών" και γι' αυτό έκανε ειδική παραγγελία στον αδελφό της να φέρει τη μάρκα αυτή από τη Γερμανία! "Την ίδια κολώνια έχει και η μητέρα μου", κατέληξε σοβαρή.

Τι θέλει να πει ο ποιητής: Είσαι τόσο γριά, ώστε εδώ στη Ελλάδα δεν υπάρχει κολώνια για σένα!

Τετάρτη, 22 Δεκεμβρίου 2010

Όλα μέλι γάλα σήμερα στο μάθημα με την Καρολίνα ώσπου, κατά το τελευταίο πεντάλεπτο, πιάσαμε κουβέντα στ' αγγλικά σχετικά με τη μουσική. Σε μια στιγμή, η μικρή εξέφρασε το θαυμασμό της για έναν διάσημο ξένο τραγουδιστή κι εγώ, μάλλον άσκεφτα και παρορμητικά, της είπα πως ο εν λόγω αοιδός είναι μεν καταπληκτικός σώουμαν αλλά δεν έχει σπουδαία φωνή.

Η αντίδραση της Καρολίνας μου ήλθε σαν καταπέλτης: Αντί να διαφωνήσει ξεκάθαρα, πήρε στα χέρια της ένα πάνινο κουκλάκι κι άρχισε να το σφίγγει και να το τραβολογά με τα δάκτυλά της με μανία, τρέμοντας όλο θυμό, ώσπου ξέσπασε σε νευρικά δάκρυα! Ψυχοπαθής το κορίτσι, σαν τη μαμάκα της! Μάταια προσπάθησα να τα μπαλώσω εκθειάζοντας της χορευτικές ικανότητες του τραγουδιστή.
"Πολύ ευαίσθητη οικογένεια είστε", κατέληξα.

Τελικά, είναι αδύνατο να δημιουργηθεί πραγματικά φιλικό κλίμα εκεί μέσα. Μόλις θεωρήσω ότι αρχίζουμε να τα πηγαίνουμε καλούτσικα, μου πετάνε μαλακίες και μου τα κάνουν ρόιδο. Άρρωστα άτομα...

Πέμπτη, 23 Δεκεμβρίου 2010

Συνάντηση στο σπίτι της Πέρσας μετά από πέντε περίπου μήνες χωρισμού και δυσθυμίας. Δεν είχα τίποτα καλύτερο να κάνω και... Επιτέλους! Μια ουσιώδης, σοβαρή συζήτηση μεταξύ ενηλίκων ατόμων, σχετικά με διάφορα ενδιαφέροντα θέματα: η οικονομική κρίση, τα ιδιαίτερα μαθήματα, τα προβλήματα με τους γέρους γονείς κ.ά.

Αλήθεια 1η: Όσο περνούν τα χρόνια, η κατάσταση με τα μαθήματα αγγλικών γίνεται όλο και πιο παρανοϊκή, ακόμη και στα φροντιστήρια. Όπως μου είπε η Περσεφόνη, η εργοδότριά της επιβάλλει στις δασκάλες να γλύφουν πατόκορφα τους γονείς και να βάζουν στα παιδιά πάντοτε 2-3 βαθμούς παραπάνω απ' όσο αξίζουν. Η ίδια πολιτική ακολουθείται σε όλα τα φροντιστήρια, αλλιώς οι γονείς αφηνιάζουν. Τελικά, δεν είναι μονάχα η Μαριάνθη τρελή.

Αλήθεια 2η: Ο τρελός πελάτης θα σου συστήσει τρελό πελάτη. Πράγματι: Όλα τα παιδιά που μου έχει

συστήσει η Λουίζα είναι βλαμμένα σαν τον άντρα της και το γιο της, ή ακόμη χειρότερα. Μοναδική εξαίρεση η Ζαφειρία. Όσοι μαθητές μου ήταν νορμάλ και πήραν πιστοποιητικά γλωσσομάθειας (Ξένια, Γιώργος, Μαλαματένια, Γιάννης) δεν προέρχονταν από τον κύκλο της Λουίζας.

Αλήθεια 3η: Άτομα όπως η Αλίκη και η Πέρσα ίσως να είναι πονηρά και ύποπτα, ίσως να με περιφρονούν και να μου σκάβουν το λάκκο, ωστόσο έχουν σώας τας φρένας! Τελικά, μου φαίνεται πιο ευχάριστο και ασφαλές να επισκέπτομαι την Πέρσα (σατανίστρια) παρά "νοσοκομεία" (Ευγενία, Νικήτας, Φιλιώ) ή "τρελοκομεία" (Μαριάνθη, Καρολίνα, Μανώλης). Σαφώς, δεν μπορώ να έχω εμπιστοσύνη στην Περσεφόνη. Πρέπει να προσέχω ιδιαίτερα τι της λέω, ώστε να μην υποκινώ ζήλια, φθόνο ή ανταγωνισμό. Προπάντων, δεν πρέπει να γνωρίζει τίποτα για την πνευματική μου πορεία, ούτε για τα νυχτερινά προβλήματά μου και πώς τα αντιμετωπίζω...

Δευτέρα, 27 Δεκεμβρίου 2010

Ώρα 5:00 το απόγευμα, καταφθάνω στο σπίτι των Πάτσηδων. Με υποδέχεται η μητέρα και μου ανακοινώνει αμέσως με αινιγματικό, βλοσυρό ύφος:

"Η Καρολίνα δεν έχει όρεξη για μάθημα σήμερα, γι' αυτό θα σας χαιρετήσουμε για τα χρόνια πολλά μόνο!"

"Καλά, όπως θέλετε!", απαντώ εγώ χαμογελώντας κι ετοιμάζομαι να φύγω, ενώ στο μυαλό μου ήδη στριφογυρνούν χαρούμενες ιδέες -να τις παρατήσω δια παντός, ας πούμε.

"Μέσα είναι η Καρολίνα και σας περιμένει! Απλά δεν έχει όρεξη σήμερα!" μου κάνει τότε η Μαριάνθη και το ύφος της μαλακώνει αυτόματα. Μένω άναυδη. Τι

αστειάκι ήταν αυτό τώρα;
... Μου πήρε δυο μέρες μέχρι να συνειδητοποιήσω ότι το παραπάνω "χουνέρι" καταστρώθηκε από μάνα και κόρη για να μου τη σπάσουν επειδή την προηγούμενη φορά είχα στενοχωρήσει το καημένο (βλαμμένο) παιδί -ακούς εκεί να τολμήσω να υπονοήσω ότι ο αγαπημένος της τραγουδιστής είναι ψάρι! Κατάλαβαν, όμως, πως τις έχω γραμμένες...

♥ ***Επιβίωση χωρίς χρήματα:*** Ξαφνικά θυμάμαι ένα παλιό, ξεχασμένο, επαναστατικό όνειρο που φούντωνε μέσα μου προ δεκαετίας, τότε που έφυγα από την Παγγαία. *Ίσως αυτό ακριβώς είναι που πρέπει να κυνηγήσω...*

Στο κάτω-κάτω, τόσα χρόνια (25!) που δουλεύω στις εταιρείες ή στα σπίτια τους, τι κατάλαβα; Πάντα κέρδιζα πενταροδεκάρες, οι οποίες μάλιστα εξανεμίζονταν είτε σε ανόητες επενδύσεις (χρηματιστήριο, έκδοση βιβλίου, Sam Kusba κλπ) είτε μου τα έτρωγαν μεθοδικά οι Μαρκάκηδες. Άλλωστε, τα χρήματα αυτά δεν μου έφταναν ποτέ για να κάνω κάτι παραπάνω από μια μίζερη επιβίωση: Ούτε σπίτι θα μπορούσα να αγοράσω ποτέ, ούτε αμάξι, ούτε βάρκα -τίποτα απ' όσα αποκτούν οι άλλοι φυσικά και αβίαστα! Όσο για τα ένσημα που έχω μαζέψει, πιστεύω ότι τελικά θα πάρω όση σύνταξη θα έπαιρνα από τον ΟΓΑ αν δεν είχα καθόλου ένσημα!

"Είναι επικίνδυνο το να δουλεύεις! Η δουλειά είναι επικίνδυνο σπορ!" μου έλεγε κάποτε η φιλενάδα μου, η Μαρία Σχοινά. Όντως: Δουλεύοντας σε μια εταιρεία, μπορεί κάλλιστα να βρεθείς μπλεγμένος σε κάθε είδους σκευωρίες αφεντικών και συναδέλφων, και να μην ξέρεις από πού σου 'ρθε! Όπως τότε, που

δούλευα part time στον Κυριακίδη (1989), και λίγο-πολύ θεωρήθηκα ύποπτη για την κλοπή δέκα εκατομμυρίων δραχμών -πιθανότατα οργανωμένη από τα αφεντικά για να γλυτώσουν τη βαρειά φορολογία! Ή τότε, που χάθηκαν κάποια λήμματα από το κομπιούτερ του Χρήστου στην Παγγαία (19 Μαρτίου 1997), και όλοι με κοίταζαν με στραβό μάτι, ως κύρια ύποπτη για τη δολιοφθορά! Αλλά για να επιστρέψουμε στα τωρινά, η παράδοση ιδιαιτέρων μαθημάτων είναι εξ ορισμού μια παράνομη άρα επικίνδυνη δουλειά, εφόσον δεν ξέρω πώς θα αντιδράσει ο κάθε ψυχωτικός γονέας σε περίπτωση αποτυχίας του καθυστερημένου του...

Όσο για τη νέα καριέρα ως χαρτορίχτρα που σκεφτόμουν να ξεκινήσω, ως ιδέα μου αρέσει πολύ. Αλήθεια, όμως, τι πελάτες έχει μια χαρτορίχτρα; Πιθανότατα όλους τους βαρεμένους... Στα περιοδικά και στις εφημερίδες οι χαρτορίχτρες διαφημίζονται πλάι-πλάι με τις πουτάνες. Ας λείπει το βύσσινο, λοιπόν! Δεν έχω καμία όρεξη να ανοίγω την πόρτα μου σε όλους τους παλαβούς του λεκανοπεδίου Αττικής – χώρια που μπορεί κανένας να με καρφώσει κιόλας, εφόσον είναι παράνομη δουλειά!

Άλλωστε, το βασικό πρόβλημά μου δεν ήταν ποτέ το είδος της δουλειάς (δακτυλογραφήσεις, μεταφράσεις, γραμματεία, διδασκαλία, χαρτομαντεία, κλπ) που κάνω. Το πρόβλημα έγκειται πάντα στον συγχρωτισμό μου με τους ανθρώπους. Όποια δουλειά κι αν κάνω, εφόσον απαιτεί επαφή με τους ανθρώπους, απλά θα τη σιχαίνομαι...

Και κάτι ακόμα: Με την είσοδο του νέου έτους σκεφτόμουν να ξαναμπώ στο ΤΕΒΕ (για να ικανοποιήσω τους απαιτητικούς μου πελάτες!), για να έχω το κεφάλι μου ήσυχο. Δηλαδή, να πληρώνω 300 ευρώ το

μήνα για ασφάλιση + περαίωση στην Εφορία για να κερδίζω τα ψίχουλα που κερδίζω, συν οι μπελάδες από μουρλούς γονείς και βλαμμένα παιδιά! Ευτυχώς, όμως, κατάλαβα έγκαιρα πόσο ηλίθιες θα ήταν όλες αυτές οι κινήσεις -σαν να φωτίστηκε το μυαλό μου στο παρά πέντε!

Κατακλείδα: Εδώ και μερικά χρόνια, οι προσωπικές μου ανάγκες τείνουν στο μηδέν. Προβλέπω ότι σύντομα θα κληθώ να αλλάξω τρόπο ζωής: ~0 έξοδα + ~0 ανάγκες = ελευθερία. Στο εξής θα υπηρετώ την οικογένεια (άλλωστε, αυτή ήταν ανέκαθεν η κύρια δουλειά μου), θα έχω ένα πιάτο φαγητό, ένα κρεβάτι, ένα ρούχο, και εισπράττω ό,τι μπορώ. Δεν χρειάζομαι τίποτε άλλο...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Δεκέμβριος 2010):*** Στις 4 του μήνα αποφασίζω να κόψω τελείως τα αντιεπιληπτικά χάπια. Αμέσως διαπιστώνω επιδείνωση των υπναγωγικών παραισθήσεων φωτιάς, έστω κι αν παίρνω όλες τις προφυλάξεις: Αποφεύγω την πολλή τηλεόραση, το σερφάρισμα στο Διαδίκτυο και το πολύ φαγητό τις βραδινές ώρες.

Μετά από δυο βδομάδες έχω πια βεβαιωθεί ότι τα φάρμακα όντως βελτιώνουν σημαντικά την ασθένειά μου, περισσότερο από οποιεσδήποτε άλλες προφυλάξεις. Έτσι τα ξεκινώ και πάλι, αυξάνοντας σταδιακά τη δόση, μέχρι που φθάνω να παίρνω 50 mg το πρωί και 100 mg το βράδι.

Όσον αφορά τα ***σημεία***, συνεχίζονται αμείωτα: Αρκετές φορές, μόλις ανοίξω την τηλεόραση αμέσως αντικρίζω εικόνες φωτιάς ή εμφανίζονται οι λέξεις “κόλαση”, “inferno” ή κάτι ανάλογο. Όταν βρίσκομαι στο λεωφορείο, μπαίνει κάποιος μέσα και η μπλούζα

του έχει πάνω τη λέξη Hellas, όμως το μακρύ πέτο κρύβει το as. Η Καρολίνα τη λέξη wealth τη διαβάζει κατά λάθος hell. Ο Ιάκωβος ομοίως.

Από την άλλη πλευρά, δεν λείπουν τα αντικρουόμενα μηνύματα: Βρίσκομαι σ' ένα μαγαζί, ανοίγω ένα βιβλίο σε τυχαία σελίδα και πέφτω στην επικεφαλίδα "Παράδεισος". Ανάβω την τηλεόραση και τότε ακριβώς δείχνει γαλανούς ουρανούς ή την επόμενη στιγμή ακούγεται η λέξη "Παράδεισος". Τα αντίθετα *σημεία* δεν είναι πολλά, ωστόσο αρκούν για να αποδείξουν τη γελοιότητα του Κυρίου αυτού του κόσμου, που δεν είναι θεός αλλά δαίμονας...

Σε γενικές γραμμές, αυτός ο μήνας δεν πήγε καθόλου καλά, δεδομένου ότι είχα σταματήσει τα χάπια. Συνολικά μου ήλθαν 9 υπναγωγικά οράματα φωτιάς, 4 όνειρα με φλόγες, 4 φορές το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" και μία φορά το αντίθετό του, "heaven".

Καταπίεση

Κυριακή, 2 Ιανουαρίου 2011

Συνάντηση με τη Φιλιώ και την Ελισάβετ σε μια ωραία καφετέρια στο Σύνταγμα, η οποία ειδικεύεται σε μικρασιατικά γλυκά. Παρήγγειλα κρεμ μπρουλέ και τσάι καραμέλα. Μείναμε μαζί σχεδόν τέσσερις ώρες και αναπτύξαμε ενδιαφέρουσες συζητήσεις με θέματα που ταιριάζουν σε ενήλικες κι όχι σε προβληματικά καθυστερημένα νήπια, όπως γίνεται όταν συναντώ το ντουέτο Ευγενία-Φιλιώ.

Ακόμη μια φορά, η Ελισάβετ μας μίλησε για τη Γεωργία, μια παλιά φίλη της, η οποία κάποτε έπασχε από παρανοϊκή σχιζοφρένεια και άκουγε φωνές να τη βρίζουν στο πλήθος. Πριν δυο χρόνια η κοπέλα παντρεύτηκε, έκανε παιδί, φάνηκε να καλυτερεύει και δεν είχε πια ενοχλήσεις. Τελευταία όμως, που επικοινώνησε με την Ελισάβετ, έχει υποτροπιάσει και παραπονιέται ξανά για βρισιές που εκτοξεύονται εναντίον της όταν περπατά στους δρόμους -τις ακούει, μάλιστα, και ο άνδρας της! Η Ελισάβετ μιλάει μάλλον κοροϊδευτικά για τη Γεωργία και τη θεωρεί τρελή για δέσιμο· όμως, αν ακούει και ο σύζυγος τις "φωνές", μήπως τελικά δεν είναι όλα στη φαντασία της κοπέλας; *Δεν αποκλείεται, πράγματι κάποιοι να χυδαιολογούν (τυχαία;) καθώς περνούν από κοντά της. Ίσως να βιώνει και αυτή φαινόμενα συντονισμού και "σημείων", ανάλογα με τα δικά μου.*

Ευχαριστήθηκα πραγματικά σήμερα. Είχα ανάγκη από μια ενδιαφέρουσα, χαρούμενη έξοδο με φίλες. Η Ελισάβετ είναι διαφορετική από τις υπόλοιπες,

μπορεί να χειριστεί θέματα πιο σοβαρά από τα ψώνια και τις χαζογνωριμίες στο Internet. Επιπλέον, μου απευθύνει το λόγο, ακούει όσα έχω να πω και δεν με αποκλείει μεθοδικά, όπως κάνουν η Ευγενία και η Φιλιώ...

Τετάρτη, 12 Ιανουαρίου 2011

Τελειώνοντας σήμερα το μάθημα της Καρολίνας, η Μαριάνθη με καθυστέρησε αρκετή ώρα στο χωλ για να μου δηλώσει ανήσυχη τα εξής: "Στις προάλλες έβλεπα ένα αμερικάνικο έργο, όπου ακούγονταν ένα σωρό phrasal verbs και μ' έπιασε φόβος! Τα χρησιμοποιούν πολύ αυτά οι Αμερικάνοι; Αν τύχουν κάτι τέτοια στις εξετάσεις, θα τα ξέρει η Καρολίνα ή..."

Της εξήγησα ότι κάνουμε phrasal verbs σε κάθε μάθημα, ότι οι εξεταστές δεν μιλούν αποκλειστικά με phrasal verbs και ότι δεν πρόκειται να απαιτήσουν κάτι που είναι εκτός ύλης. Αυτό όμως δεν την καθησύχασε, οπότε μου έφερε να δω ένα δικό της παλιό λεξικό γεμάτο με phrasal verbs, το οποίο θεωρεί καλό να κάνουμε μαζί με την Καρολίνα. Το φυλλομέτρησα λίγο και είδα ότι:

"Τα περισσότερα από αυτά τα έχουμε ήδη κάνει!"

Ωστόσο, η Μαριάνθη ήταν ανένδοτη.

"Καλά, αν μας μένει χρόνος..." είπα για να την καθησυχάσω.

"Μπορεί να ωφεληθεί κι αν διαβάσει κανένα λογοτεχνικό αγγλικό βιβλίο", πετάχτηκε ο σύζυγος.

Εγώ συμφώνησα μαζί του αλλά η Μαριάνθη δεν έδωσε σημασία.

"Υπάρχει άλλη μητέρα που να χώνει έτσι τη μύτη της στη δουλειά σας;" με ρώτησε τότε η Καρολίνα.

"Έτσι κάνουν οι μητέρες", αποκρίθηκα εγώ διστακτικά.

“Άρα δεν είναι μόνο η δική μου τρελή”, συμπέρανε η μικρή.

Στη συνέχεια, διαβεβαίωσα πολλάκις τη Μαριάνθη ότι η κόρη της όσο πάει βελτιώνεται και μόνο τότε με άφησε να φύγω.

Οι τρεις ολέθριες παγίδες

Η πρώτη: Γεννήθηκα στον κόσμο τους.
Η δεύτερη: Φοίτησα στα σχολεία τους. Ευτυχώς, ήταν μόνο για δώδεκα χρόνια.
Η τρίτη: Δουλεύω στις εταιρείες ή στα σπίτια τους εδώ και 25 χρόνια, ουσιαστικά χωρίς κανένα όφελος και δεν ξέρω τι ξεμπερδέματα θα έχω...

Κατάφερα να αποφύγω την τέταρτη παγίδα (γάμος και τεκνοποιία), ίσως επειδή στη σημερινή εποχή η πίεση για δημιουργία οικογένειας δεν είναι τόσο συντριπτική για μια γυναίκα όσο ήταν άλλοτε. Ωστόσο, δεν κατάφερα να αποφύγω τη δουλειά· στη σύγχρονη εποχή η κοινωνική απαίτηση για εργασία είναι ασύλληπτη.

Εγώ δεν θα 'πρεπε ποτέ να έχω μπλέξει με εταιρείες, αφεντικά, "συναδέλφους", και τα συναφή. Από μικρή ακόμη απεχθανόμουν την όλη ιδέα, δηλαδή το υποχρεωτικό καθημερινό 8ωρο συναγέλασμα με κάθε καρυδιάς καρύδι στους εργασιακούς χώρους. Πάντα ήξερα ότι αυτά τα πράγματα δεν είναι για μένα. Αυτοί δεν έχουν πρόβλημα με κάτι τέτοια επειδή είναι ζώα κοπαδιού. Εγώ όχι. Εγώ δεν ανήκω στο είδος τους.

Το αφύσικο γινόταν αισθητό από τους πρώτους μήνες εργασίας μου, θυμάμαι. Αν και είχα τρομάξει να βρω την πρώτη μου δουλειά (στον Ζαφειράκη, Ιούνιος 1986), γείτονες και συγγενείς εκδήλωναν την αποδοκιμασία τους, απορούσαν επειδή δούλευα κι έλεγαν ότι

ο βασικός μισθός που έπαιρνα ήταν ψίχουλα: “Δεν αξίζει τον κόπο, καλύτερα να κάθεται στο σπίτι το παιδί σου, να το χαίρεσαι, στο κάτω-κάτω”, έλεγαν στον πατέρα μου κι εγώ αναρωτιόμουν γιατί μιλούσαν έτσι...

Τώρα που το σκέφτομαι: Όλα εκείνα τα χρόνια που βολόδερνα σε ψυχοφθόρες, εξοντωτικές δουλειές ή σπουδές αμφίβολης χρησιμότητας, ο καλός μου μπαμπάς θα μπορούσε να μου έχει βάλει ΤΕΒΕ από την ηλικία των 18! Σχεδόν τσάμπα ήταν τότε! Αλλά ποτέ δεν τους πέρασε από το μυαλό μια τέτοια λύση, ούτε μπήκαν ποτέ στον κόπο οι γονείς μου να σκεφτούν στα σοβαρά την ιδιαιτερότητά μου. Πάντα με έσπρωχναν να βολοδέρνω στον έξω κόσμο, παρόλο που έβλεπαν πως ήμουν ακατάλληλη για κάτι τέτοιο. Τόσο πολύ τους κόστιζα άραγε; Σαφώς όχι, ποτέ δεν ήμουν λουσού, ούτε γύρναγα στα μπουζούκια και στις ντίσκο. Εγώ, όμως, ποτέ δεν είχα υποστήριξη από την οικογένεια...

Σύγκριση: Ο πατέρας της Λουίζας έχει δυο παιδιά "απροσάρμοστα" (τον Μιχάλη και την Υακίνθη) αλλά τα υποστηρίζει ηθικά και οικονομικά, ενώ πληρώνει ΤΕΒΕ και για τους δύο. Ο άνθρωπος αναγνωρίζει την κατάσταση και πράττει ανάλογα: Βοηθάει τα προβληματικά παιδιά (άτομα υπερβολικά έντιμα και ειλικρινή), δεν τα στέλνει βορά στις ύαινες των επιχειρήσεων, για να δουλεύουν και να δίνουν φράγκα στα παιδιά της Λουίζας.

Αν δεν είχα εργαστεί ποτέ, θα είχα γλυτώσει από απειράριθμες δηλητηριώδεις επαφές με τους ανθρώπους: ψυχανώμαλα αφεντικά, κακόψυχοι συνάδελφοι, βλαμμένοι μαθητές, ψυχωτικοί γονείς. Ποτέ δεν τα 'βγαζα πέρα μαζί τους, κακά τα ψέματα. Δεν είμαι, ας πούμε, σαν την αδελφή μου, η οποία όπου κι αν βρεθεί της στρώνουν τα κόκκινα χαλιά...

! Συνεχώς κάνω πάρα πολλές δυσοίωνες σκέψεις, δεν ησυχάζω ποτέ. Γιατί όμως; Γιατί νιώθω διαρκώς αυτή την εσωτερική αγωνία; α) Είμαι ανασφαλής επειδή ξέρω πως διαφέρω από τους άλλους -πιθανόν σε επίπεδο DNA! β) Οι άλλοι το καταλαβαίνουν αυτό ασυνείδητα και συσπειρώνονται αυθόρμητα εναντίον μου όπου κι αν βρεθώ. Εγώ, από την άλλη, δεν έχω καμία υποστήριξη από κανέναν. γ) Ζω σ' έναν κόσμο όπου οι πάντες μπορούν να μου κάνουν τα πάντα. Παραδόξως, όμως, εγώ δεν μπορώ να κάνω σε κανέναν τίποτα! Δεν μπορώ να αμυνθώ αποτελεσματικά στις επιθέσεις τους, επειδή είμαι μόνη εναντίον όλων, κι εκείνοι (αποδεδειγμένα) διαθέτουν όπλα που εγώ ούτε καν τα φαντάζομαι! Οπότε, οι φόβοι μου κάθε άλλο παρά αβάσιμοι είναι...

Τετάρτη, 19 Ιανουαρίου 2011

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εγώ και η μαμά βρισκόμαστε μέσα σ' ένα δωμάτιο που οι τοίχοι του πλησιάζουν διαρκώς. Κινδυνεύουμε να συνθλιβούμε, όμως η μητέρα μου ανακαλύπτει μια καταπακτή στο ταβάνι και βγαίνουμε από εκεί, με κάποια δυσκολία.

Τώρα είμαι σ' ένα άγνωστο χωριό και με καταδιώκουν παπάδες, επειδή με θεωρούν σατανίστρια. Θέλουν να μου κάνουν κακό και καταφέρνουν να με παγιδέψουν σ' έναν εξώστη. Χτυπώ ένα γκονγκ πολλές φορές. Χάρη στην ανέλπιστη βοήθεια φίλων, ξεφεύγω από τους διώκτες μου. Τώρα πετώ ελεύθερα ανάμεσα σε γραφικά σοκάκια, ώσπου καταλήγω σε μια σάλα μαζί με φιλικά πρόσωπα. Εκεί ειμαι διδασκάλισσα...۩

Τελευταία η Καρολίνα μου φαίνεται άκεφη, βαριεστημένη, δεν συγκεντρώνεται στο μάθημα, ενώ ώρες-ώρες η νοημοσύνη της είναι το κάτι άλλο: Σε μια

άσκηση το captain μου το μετέτρεψε σε ρήμα (“they captain”), ενώ στο Speaking μου δήλωσε ότι θέλει να πάει στο Λονδίνο για να δει το άγαλμα της Ελευθερίας! Δεν βελτιώνεται, απλά ξέρει να ξεγελάει: Για παράδειγμα, όποτε τη βάζω να κάνει ασκήσεις επί τόπου, ξεκλέβει πονηρά μερικές απαντήσεις από το δικό μου βιβλίο. Μόλις τελειώνουμε το μάθημα, πέφτει αμέσως τέζα στο κρεβάτι της κι ας έχω ακόμη πάνω το παλτό και την τσάντα μου.

Σήμερα η Μαριάνθη μου εκμυστηρεύτηκε ότι απορεί με τη βελτίωση που παρουσιάζει η κόρη της στην έκθεση στ' αγγλικά: “Σαν να την ακούμπησε μαγικό ραβδάκι!”. Αυτό επειδή, τόσο στο σχολείο όσο και στο φροντιστήριο αγγλικών μέχρι πέρυσι, οι δάσκαλοι της έλεγαν ότι η Καρολίνα είναι πολύ ανώριμη και οι εκθέσεις της δεν αρμόζουν καθόλου στην ηλικία της.

Παρασκευή, 21 Ιανουαρίου 2011

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Συμμετέχω σε κινηματογραφική ταινία και φορώ ρούχα παλιάς εποχής, ενώ τρέχω με άλογο. Σε μια στιγμή, ψηλές φλόγες υψώνονται μπροστά μου αλλά εγώ περνώ γοργά ανάμεσά τους. Νόμιζα πως ήμουν αρκετά γρήγορη, όμως νιώθω τους μηρούς μου να καίγονται. Ευτυχώς, οι φλόγες σβήνουν σχεδόν αμέσως από τον άνεμο. Ξυπνώ τρομαγμένη και αναρωτιέμαι: Γιατί να ονειρευτώ τόσο επιθετική φωτιά;

Ερμηνεία: Το επόμενο πρωί βοηθώ την Αλίκη να γράψει μια εργασία για τη σχολή της. Ως συνήθως, εκτελώ χρέη δακτυλογράφου και διορθώτριας. Έχει αρχίσει όμως να μου το παίζει αφεντικό ολκής, με διατάζει, με προσβάλλει και κάνει την ξύπνια επειδή δεν κατάλαβα αμέσως πώς γουστάρει να είναι μια από τις πολλές επικεφαλίδες της 30σέλιδης εργασίας. Τότε εγώ

ξεσπάω με θυμό και αγανάκτηση, βάζω τις φωνές (γεγονός πρωτοφανές στα οικογενειακά χρονικά) και σηκώνομαι να φύγω. Η Αλίκη τρέχει ξωπίσω μου, με καλοπιάνει, προσπαθεί να με ηρεμήσει και με εμποδίζει να φύγω. Λέει ότι δεν με πρόσβαλε, ούτε μ' έβρισε και ότι χωρίς εμένα η εργασία δεν θα προχωρούσε με τίποτα. Έτσι ηρεμώ και συνεχίζουμε τη δουλειά. Από το παραπάνω επεισόδιο, συνειδητοποιώ ότι τα όνειρα φωτιάς προοιωνίζουν επεισόδια θυμού εκ μέρους μου (αν με καίει η φωτιά) ή άλλων (αν την παρατηρώ).

Σάββατο, 22 Ιανουαρίου 2011

Το οικογενειακό μας σήριαλ συνεχίζεται: Ο Νάσος μόλις αγόρασε ένα μεγάλο συνθεσάιζερ, αξίας 900 ευρώ, και σκοπεύει να ξεκινήσει μαθήματα αρμόνιου στο δημοτικό ωδείο. Μόνο αυτό έλειπε για να συμπληρωθεί ο ***ηχητικός πόλεμος*** που εδώ και λίγο καιρό έχει ξαναμπεί στη ζωή μου.

Παρεπιπτόντως: Το συνθεσάιζερ στοίχισε 900 ευρώ· σήμερα κατέφθασε ένα δέμα με ακουστικά του Θανάση, αξίας 190 ευρώ· Το ταξίδι του στη Φινλανδία το Νοέμβρη κόστισε περίπου 1000 ευρώ· η κονσόλα DJ μαζί με τη σχολή για DJs που έβγαλε ο νεαρός το καλοκαίρι στοίχισαν συνολικά 4000 ευρώ μέσα σ' ένα χρόνο. Σύνολο: γύρω στα 6000 ευρώ μέσα σ' ένα έτος, έξοδα για τα χόμπυ του πρίγκηπα Θανάση, χρήματα που ξοδεύει ανετότατα, χωρίς κανένα άγχος ή στεναχώρια.

Εργαζόμενος σαν ντελιβεράς εδώ και 13 μήνες, μόλις 16 ώρες την εβδομάδα τώρα πια, άντε να βγάζει 350 ευρώ το μήνα το πολύ, μαζί με τα μπουρμπουάρ. Άρα: Πώς του περισσεύουν τόσα λεφτά του Νάσου, για τόσο δαπανηρά χόμπυ; Ο ίδιος ισχυρίζεται ότι οι γαλαντόμοι φίλοι του συνήθως αναλαμβάνουν όλα τα

έξοδα! Για παράδειγμα, λέει πως ο φίλος του ο Γιώργος τον κάλεσε μια βδομάδα στη Μύκονο με όλα τα έξοδα πληρωμένα, ενώ η Νιόβη του δώρισε ένα υπερσύγχρονο κομπιούτερ αξίας 2000 ευρώ κι αυτός μετά από μια βδομάδα τη χώρισε "επειδή έτσι".
"Όλα τα παιδιά σήμερα έτσι κάνουν", τον δικαιολογεί η έξυπνη μητέρα μου.
"Όλα; Ποιά όλα; Ποιό παιδί, ακόμη κι από τα πιο εύπορα, διαθέτει τόσα πανάκριβα παιχνιδάκια στο σπίτι του;" αντιτάσσω εγώ.
"Όλα τα χρήματα που βγάζει εκεί τα χαλάει", συνεχίζει η μαμά.

Σοβαρά; Μα ο Θανάσης δεν τρώει ποτέ από το φαγητό που φτιάχνουμε εμείς. Σχεδόν κάθε μέρα παραγγέλνει απέξω πίτσα ή σουβλάκια. Χώρια οι έξοδοί του, τα μαθήματα αρμόνιου, τα έξοδα κινητού τηλεφώνου κλπ. Λοιπόν; Πού βρίσκει ο Νάσος και του περισσεύουν τόσα λεφτά (6000 ευρώ σ' ένα χρόνο!) για να τα σπαταλάει τόσο ασυλλόγιστα;

Το πιθανότερο είναι πως τα χρήματα του τα παρέχει η αδελφή μου, η οποία φαίνεται ότι έχει πολύ περισσότερα έσοδα απ' όσα παραδέχεται. Σε μας το παίζει φτωχή και κατατρεγμένη για να μην υποψιαζόμαστε τι ακριβώς κάνει (μάλλον πηδιέται με κάποιο από τ' αφεντικά της) αλλά και για να μας τραβάει φράγκα.

Και κάτι ακόμα: Στο έλεγχο του πρώτου τριμήνου ο Νάσος βγάζει μέσο όρο 17,2. Πολύ καλά για κάποιον που δεν ανοίγει ποτέ βιβλίο και έχει ήδη 70 απουσίες. Τόσες του έχουν γράψει, δηλαδή· η αλήθεια είναι πως μία μέρα πάει στο σχολείο, πέντε δεν πάει. "Αν πήγαινε πιο συχνά, θα έπαιρνε 19", καμαρώνει η μητέρα μου. Δουλευόμαστε και μεταξύ μας τώρα...

Δευτέρα, 24 Ιανουαρίου 2011

Μόλις έχω τελειώσει το μάθημα με τον Ιάκωβο κι έξω βρέχει καρεκλοπόδαρα. Οι δρόμοι στην Τερψιθέα έχουν πλημμυρίσει. Μέχρι να φτάσω στη Γεννηματά έχω γίνει παπί, οπότε μου είναι πλέον ξεκάθαρο ότι δεν θα τα καταφέρω να φτάσω μέχρι το σπίτι της Καρολίνας, που είναι στην Κάτω Γλυφάδα, χωρίς να μουλιάσω μέχρι το κόκκαλο. Έτσι, ακυρώνω το μάθημα και πηγαίνω σπίτι.

☺ Εκεί βρίσκω τον Αντωνάκη, ο οποίος ζητάει να καθήσει επάνω μου, θέλει "αγκαλίτσα" και μου φιλάει τα χέρια τρυφερά. Η μαμά απειλεί, στ' αστεία, να με πετάξει έξω στη βροχή. "Σε κρατάω!" μου λέει γλυκά ο μικρός και μου πιάνει το χέρι. Η μητέρα μου επιμένει και ο Τώνης γυρίζει για να με κρατήσει και από τα μαλλιά. Αργότερα τρώμε μαζί τηγανιτές πατάτες. Ο μικρός με ταΐζει τις δικές του. "Από αυτόν θα δω κανένα ποτήρι νερό, αν περιμένω από τους άλλους σώθηκα!" λέω και ο μικρός με κοιτάζει όλο απορία. "Εγώ δίνω πατάτα", με διαβεβαιώνει.

Τετάρτη, 2 Φεβρουαρίου 2011

Ένα μυστήριο πράγμα: Από το Σεπτέμβρη που ανέλαβα την Καρολίνα, όποτε έχω μάθημα μαζί της η κοιλιά μου διαμαρτύρεται περίεργα: Κάθε τόσο ακούγονται ιδιότυποι θόρυβοι σαν σφυρίγματα ή συρίγματα, ανεπαίσθητα ή δυνατότερα, που η μικρή προσέχει πάντα, σχολιάζει και γελάει: "Πλάκα έχετε!" ή "Θα σας μαγνητοφωνήσω καμιά μέρα!" κλπ.

Οι θόρυβοι αυτοί δημιουργούνται μονάχα όταν κάνω μάθημα με την Καρολίνα. Όχι πριν, ούτε μετά, ούτε αλλού. Σαφώς πρόκειται για ψυχοσωματικό φαινόμενο, το οποίο προκαλείται αυθόρμητα και ασυνείδητα

εξαιτίας της εισόδου μου σ' ένα εξαιρετικά αρνητικό περιβάλλον, δηλαδή το σπίτι των Πάτσηδων. Είναι κάτι ανάλογο με τη “μπόχα” που μύριζα στον εαυτό μου κατά τις τελευταίες μέρες μου στην Ιταλία το Φλεβάρη του '84 – και δεν μου είναι καθόλου εύκολο να το τιθασεύσω.

Τέλος πάντων, ακόμη μια φορά απόψε, αφού τελείωσα το μάθημα με την κόρη της η Μαριάνθη με κράτησε όρθια μπροστά στην πόρτα για να βολιδοσκοπήσει πώς τα πήγε η διάνοια. Εγώ, φυσικά, την καθησύχασα ότι “τα πήγε μια χαρά, βελτιώνεται,” κλπ. Έχω πάρει πια το μάθημά μου: Αν τολμήσω να πω ότι τα θαλάσσωσε έστω σε μια άσκηση, θα έχουμε φωνές και υστερίες του τύπου: “Τι κάνουμε τόσο καιρό; Δεν θα έπρεπε να έχει βελτιωθεί ως τώρα;”. Της βάζω ακόμη και εικονικούς βαθμούς: Κάνει σκορ 12/30 στις ασκήσεις multiple choice, εγώ επισημαίνω τις λανθασμένες απαντήσεις, λέω στην Καρολίνα να τις ξανακοιτάξει, το σκορ ανεβαίνει στα 20/30 και αυτό το βαθμό σημειώνω στο βιβλίο της. Χάρη σε αυτή την ψιλοκομπίνα ησυχάζουμε όλοι.

Πρέπει να μ' έχουν συμπαθήσει, πάντως. Μου λένε όλο γλυκόλογα πως τους εμπνέω εμπιστοσύνη και μου έκαναν στ' αστεία την πρόταση να νοικιάσω το διαμέρισμα δέκα δωματίων που έχουν πια ξενοίκιαστο στο δεύτερο όροφο. “Μου πέφτει λίγο μεγάλο”, απάντησα γελαστά.

Τετάρτη, 9 Φεβρουαρίου 2011

Άλλο ένα επεισοδιακό μάθημα με την Καρολίνα. Σε μια στιγμή, η νεαρή κοιτάει λοξά το νέο στυλό μου με σχέδιο νεράιδας και μου πετάει:
“Το τζουρνέψατε από κανένα μικρό;”

“Τι λες, να κλαίει με τις ώρες το μικρό;” της απαντώ ψύχραιμα.

Λίγο αργότερα, μπαίνει φουριόζα η Μαριάνθη, μαλώνει την κόρη της επειδή τάισε τη γάτα πιο γρήγορα απ' ότι έπρεπε και αμέσως μετά ξεσπά σε μένα: “Σας ζηλεύω που είστε μπακούρι και δεν έχετε ούτε άντρα, ούτε παιδί!”. Μετά ξαναγυρνά στην Καρολίνα: “Κι εγώ αν ήξερα, δεν θα σε έκανα. Έτσι κι εγώ θα γλύτωνα κι εσύ θα γλύτωνες!”

“Ας μη μ' έκανες!” απαντά η μικρή.

Εγώ τότε αρχίζω τα γλυψίματα σχετικά με το πόσο ήσυχο και καλό παιδί είναι η Καρολίνα, οπότε τα πνεύματα ηρεμούν -όσο αυτό είναι δυνατόν εκεί μέσα. Το μάθημα συνεχίζεται, ας πούμε κανονικά, η νεαρή δεν έχει μελετήσει γραμματική, τά 'χει κάνει αχταρμά στις ασκήσεις, τις διορθώνουμε μαζί και της επισημαίνω να διαβάζει περισσότερο.

Στο τέλος η Μαριάνθη με ξεπροβοδίζει ως την εξώπορτα, με ρωτά πώς πάμε, της λέω “καλά” κι αρπάζεται αμέσως:

“Όλο καλά μου λέτε αλλά εγώ δεν τη βλέπω να πολυδιαβάζει και μου έχει πει πως κάνετε τα πιο πολλά μαζί!”

“Αυτό είναι αλήθεια. Σήμερα, πάντως, της είπα να διαβάζει περισσότερο τη γραμματική”, την καθυσυχάζω.

“Της το είπατε;”

Γνέφω καταφατικά και η Μαριάνθη ηρεμεί.

Άνδρο τρελών. Το μόνο που θέλω είναι να φεύγω ήσυχα κάθε φορά από εκεί μέσα, έστω κάνοντας τον Καραγκιόζη. Κι όταν έλθει η ώρα να βγουν τα αποτελέσματα των εξετάσεων, τότε θα δω τι θα κάνω...

Δευτέρα, 14 Φεβρουαρίου 2011

Όσο περνά ο καιρός, η Καρολίνα αποθρασύνεται. Σήμερα, επειδή πήγα να της βάλω μια άσκηση παραπάνω, με απείλησε: “Θα τα πάρω τώρα!” (πρώτη φορά ξανασυμβαίνει). Όταν την αποχαιρέτησα φεύγοντας, μου έδειξε την πόρτα επιδεικτικά.

Λοιπόν, τώρα “τα πήρα εγώ”! Βλέπω ότι οι Πάτσηδες με θεωρούν κάτι σαν παρατρεχάμενη ή σαν υπηρέτριά τους. Επιπλέον, η μικρή αποδεικνύεται εξαιρετικά υποκρίτρια, αναιδής και κακοήθης. Και παραμένει τούβλο. Δεν της αξίζει να πάρει το Lower, ούτε πρόκειται. Αν υποθέσουμε ότι έχει μια απειροελάχιστη πιθανότητα να το πάρει, θα πετύχει οριακά, καθαρά από τύχη. Πιθανότητα που εγώ θα αποκλείσω επειδή δεν είμαι πλέον διατεθημένη να εκτελώ κάθε είδους διδακτικά ακροβατικά, μήπως και η διάνοια καταφέρει να πάρει το Lower ως εκ θαύματος. Δεν της αξίζει να το πάρει και δεν θα το πάρει. Τέλος.

Θα συνεχίσω μεν τη δουλειά μου τυπικά, θα κόψω όμως κάθε ιδιαίτερη οδηγία πέρα απ' όσα γράφουν τα βιβλία. Ούτε θα διορθώνω τις μωρουδίστικες ή παρανοϊκές σκέψεις της, ιδίως στο Speaking. Γενικά, θα κάνω “όσα βλέπει η πεθερά”. Εννοείται πως δεν σκοπεύω ούτε γι' αστείο να συνεχίσω τα μαθήματα με αυτό το άτομο του χρόνου -ακόμη κι αν περάσει. Αρρωσταίνω εκεί μέσα...

Τετάρτη, 16 Φεβρουαρίου 2011

Λαμπρή συνέχεια με την Καρολίνα: Έχουμε Speaking και συζητάμε το γιατί υπάρχουν τόσα σκουπίδια στους δρόμους. Η νεαρή ξεκινά σωστά και λέει πως φταίει η πολυκοσμία στις πόλεις, μετά όμως εκτροχιάζεται και λέει πως τα σκουπίδια δημιουρ-

γούνται από τη μόλυνση του περιβάλλοντος αλλά και από τη... μαύρη τρύπα!

Παράλληλα, καθ' όλη τη διάρκεια του μαθήματος η νεαρή παραπονιέται διαρκώς και έντονα για τους ήχους που ακούγονται από το στομάχι μου. Μορφάζει, στραβομουτσουνιάζει, νευριάζει, πετάει διάφορα: “Μην κάνετε έτσι, σας παρακαλώ!” ... “Για όνομα του Θεού!” ... “Jesus! Αυτό έχω να πω μόνο!” Κάποια στιγμή βάζει τα κλάματα. Αργότερα μαθαίνω πως όλη η οικογένεια είναι ανάστατη επειδή η γάτα τους έχει γρίπη...

☺ Φθάνοντας στο σπίτι, βρίσκω τον Αντωνάκη μαζί με τους γονείς μου. Ο μικρός φορά μια μπλούζα που έχει στάμπα επάνω τον αριθμό 1963, δηλαδή το έτος γεννήσεώς μου. Ξαφνικά, βουτάει το ασύρματο τηλέφωνο και αρχίζει να πατάει τυχαία νούμερα στο καντράν. Παραδόξως, έχει σχηματίζει κατά λάθος τον αριθμό κινητού του πατέρα μου, το οποίο χτυπάει εκείνη τη στιγμή! Ο μπαμπάς το σηκώνει και οι δυο τους μιλούν για λίγη ώρα. *Αυτό το μωρό δεν είναι όπως τα άλλα...*

Πέμπτη, 17 Φεβρουαρίου 2011

Πηγαίνοντας για μάθημα στον καλό μου μαθητή, τον Ιάκωβο, περπατώ αργά, αναλογιζόμενη ξανά και ξανά την απίστευτη κατάσταση όπου έχω περιπέσει εδώ και τεσσεράμισι χρόνια, με την απόγνωση να με τυλίγει βήμα-βήμα. Ξαφνικά, όμως, νιώθω ν' αναθαρρώ:

Δεν μπορεί...
Κάτι πρέπει να υπάρχει και για μας,
τις καταραμένες φτωχές ψυχές
που δεν διαθέτουμε τη Θεία Χάρη!
Κάτι άλλο πρέπει να υπάρχει για μας...